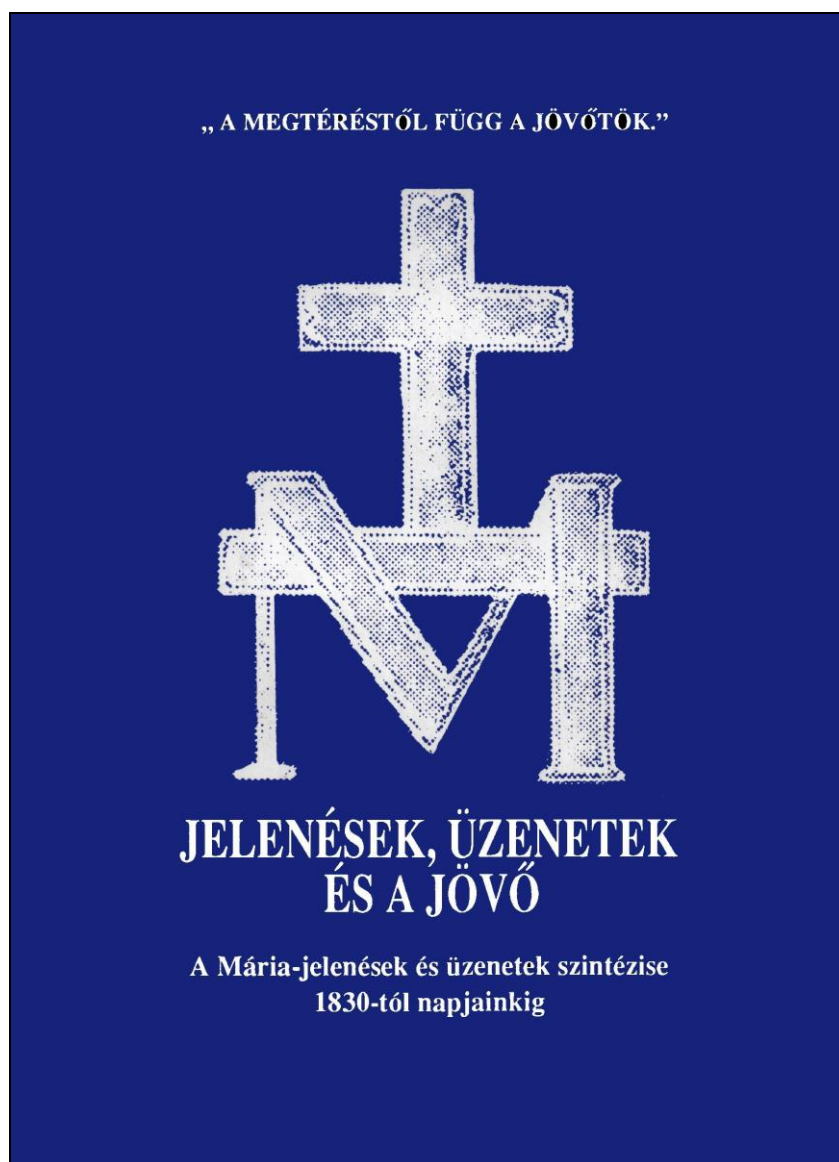

Antalóczi Lajos

Jelenések, üzenetek és a jövő

Mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Antalóczi Lajos (összeállította és szerkesztette)
Jelenések, üzenetek és a jövő

A jelentősebb magánkinyilatkoztatások és üzenetük szintézise
1830-tól napjainkig

„Áldalak téged, Atyám, mennynek és földnek Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsék és okosak elől, és a kisdedeknek jelentetted ki. Igen, Atyám, így tetszett neked.” (Mt 11,25-26)

VIII. Orbán pápa *Coelestis Jerusalem* konstitúciója és Az *Egyházi Törvénykönyv* előírása értelmében az itt közölt rendkívüli eseményeket mindenben az Anyaszentegyház ítélete alá bocsátjuk.

Lektorálta: Katona István, s. püspök,
Medvegy János, c. kanonok, Reizer Pál, püspök,
Váradi József, püspöki helynök

Szöveggondozás: Cs. Varga István

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 2000-ban jelent meg az egri Kisboldogasszony Plébánia kiadásában az ISBN 963 00 1442 4 azonosítószámmal. Az elektronikus változat a könyv összeállítója és szerkesztője, Antalóczi Lajos pp. preláthus, plébános, érseki könyvtárigazgatója engedélyével készült. A könyvet lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más jog a könyv kiadójáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum.....	2
Tartalomjegyzék	3
Mottó Sienai Szent Katalintól.....	5
1. Ajánlás	6
2. Ajánlás	7
I. Előzetes megjegyzések	8
Előszó	8
Bevezetés	9
Mária üdvtörténeti hivatása	11
A Mária-jelenések az evangelizáció szolgálatában.....	13
a) A bűn és szerzője.....	14
b) Az evangelizáció álcázott akadályai	18
c) Nagy jel tűnt fel.....	20
d) Mária és az evangelizáció	22
A magánkinyilatkoztatások	23
a) Érvek ellene és mellette	25
a.1.) Bűn és bűnhődés.....	28
b) Újabb jelenések, könnyezések, lelkinaplók	31
c) A látnokok, és a hitelesség kérdése	32
Egyháziilag elismert Mária-jelenések	33
A Csodás Érem	33
La Salette	36
Lourdes	40
Fatima	44
a) A hat fatimai Mária-jelenés	46
b) Fatimai titkok és ígéreték	50
Siracusa.....	52
III. Az Isteni Irgalmasság	55
Új fény az egyház egén.....	55
A bűn elhatalmasodása	56
Az Atya és tékozló fia	58
Az irgalmasság etimológiája.....	60
Az irgalmasság a Szentírásban.....	61
Az Isteni Irgalmasság II. János Pál tanításában	62
Az Isteni Irgalmasság üzenete Szent Faustyna Kowalska nővér által	64
a) Fausztina nővér bemutatása	64
b) A Napló és története	68
c) Az Isteni Irgalmasság üzenete.....	70
d) Lelkipásztori lehetőségek; ígéreték.....	72
1.) „Az Irgalmas Jézus” képe	72
2.) Az Irgalmasság ünnepe.....	73
3.) Az Isteni Irgalmasság rózsafüzére.....	73
4.) Az Irgalmasság órája	73
5.) Az Irgalmasság tiszteletének terjesztése.....	74
IV. Megfontolások	76
Evangelizációs feladat	76

Az engesztelés.....	77
Evangelizációs közösségek.....	81
Új üzenetek – nyitott kérdések	84
Megjegyzések az új üzenetekhez	84
A Szeretetláng.....	86
Rosa Maria Mystica	92
Garabandal.....	94
Mária Papi Mozgalma	97
Medjugorje.....	101
Érdekességek, kérdőjelek, jövő.....	105
A Hajnal Szép Csillaga.....	105
Bosco Szent János látomása.....	107
Bibliográfia (Válogatás).....	108
Imádságok.....	111

Mottó Sienai Szent Katalintól

„Az Ige tiszteletéért megadta az én jószágom Máriának, hogy bárki – igaz vagy bűnös – ha kellő tisztelettel van iránta, nem lesz a pokolbéli ördög áldozata. Mária olyan, mint egy csalétek, melyet az én jószágom azért helyezett le, hogy általa megfogja az emberi teremtményt.”

(Dialógus, 139. fejezet)

1. Ajánlás

Szívesen ajánlom a Paptestvéreknek és a Híveknek is Antalóczi Lajos *Jelenések, üzenetek és a jövő* című könyvének újabb kiadását.

Egyrészt azért, mert világossá és közérthetővé teszi, hogy miként kell vélekednie egy katolikus hívőnek az Egyház által elismert jelenésekről, és azokról, amelyeknek természetfeletti voltáról Egyházunk még nem nyilatkozott.

De sokkal inkább ajánlom azért, mert az új évezred küszöbén nagyon fontos az Egyház életében a Mária-jelenések által küldött égi üzenet, amely teljesen megegyezik a Szentírás tanításával: „Térjete meg és higgyetek az üdvösség jó hírében” (Mk 1,15). Isten, mint szerető Atya nem nézheti a bűn elhatalmasodását, az embernek vesztébe rohanását. Ezért küldi az utóbbi százhetven évben újra és újra Fiának Édesanyját, Máriát a világba, világossá téve, hogy „ha meg nem tértek, éppen úgy elvesztek mindnyájan” (Lk 13,3). Hát lehet egy édesanyjára nem hallgatni, lehet egy édesanya intó szavát nem komolyan venni...?

„Imádkozzatok, imádkoztatok sokat! Jézus és Mária Szentséges Szíve általatok akarják irgalmasságuk tervét megvalósítani. Ajánljatok fel a Magasságbelinek állandóan imát és áldozatot... Fogadjátok megadással a szenvedést, melyet az Úr fog küldeni, és viseljétek türelmesen” – halljuk a fatimai figyelmeztetést. „Imádkoztatok sokat, nagyon sokat, és hozzátok áldozatot a bűnösökért, mert sok lélek a pokolba kerül, mivel nincs, aki áldozatot hozzon és imádkozzon értük” – mondotta a Szűzanya a három pástorgyermeknek fatimai jelenése alkalmával. Tulajdonképpen minden Mária-jelenésnek ez a lényege, isteni üzenete: imádság, engesztelés, megtérés, visszatérés az „atyai házba”. S nekünk, lelkipásztoroknak örülnünk kell, hogy sokmillió zarándok imádkozik, engesztel, megtér a búcsújáró helyeken, s így remélhetjük, hogy Európa újraevangelizálása jó úton halad, Isten szándéka szerint folyamatban van.

Segítse ez a kiadvány minél több lelkipásztor, hívő, keresztény család, az egész magyar nemzet megújulását, lelki megtisztulását, hitbéli gyarapodását. Adja Isten, hogy minél többen legyünk papok és hívek, akik többet imádkoznak, engesztelnek, megtérnek a Szűzanya kérése szerint. Legyen minél előbb egymillió imádkozó magyar, hogy ne kelljen félnünk a jövőtől (Mindszenty). Ily módon biztosan jobb lesz a világ, szebb és emberibb az élet az új évezredben.

Szatmárnémeti, 2000. február 28.

+ Reizer Pál
szatmári megyéspüspök

2. Ajánlás

A magánkinyilatkoztatások, az utóbbi csaknem kettőszáz évben egyre gyakrabban és egyre szélesebb körben gyakorolnak hatást a hívő emberekre és az evangelizációs munkára. Kétségtelen, hogy az Isten bármely korban megszólíthatja az embert. Az Egyház által elfogadott magánkinyilatkoztatások is ezt tanúsítják. Ezen események üzenetei pedig igen komoly evangelizációs jelentőséggel rendelkeznek. Elég csak szemmel kísérni a kegyhelyekre zarándoklók tízmillióit, s azokat a gyümölcsöket, amelyek kapcsolatba hozhatók valamelyik magánkinyilatkoztatással.

A mai kor embere lépten-nyomon találkozik rendkívüli történetekről szóló híradással. Ezek a kiadások, brosrák, beszámolók tömegével árasztják el a világot. A téma már-már kezelhetetlenül felduzzadt irodalma azonban óvatosságra int. Sajnos igen sok azon kiadványok száma, amelyeknek tartalma hízelgő, de mégis rendkívül káros, mert a mondanivaló nem az Istentől származik, hanem színjátszás, megtévesztés vagy démoni erőkkkel való praktika dokumentációja. S ez az irodalom ráadásul keresett is, mert jól beleillik a szenzációhajhász felfogásba.

Az Egyháznak nem szabad engedni, hogy az Isten szent dolgai, az Egyház által kivizsgált és pozitívan megítélt magánkinyilatkoztatások üzenetei a hamis dolgokkal keveredjenek. Mindenképpen szükség van világos útmutatásra, tájékoztatásra. Nem engedhetjük, hogy a búza közé vetett konkoly elnyomja a nemes vetés hajtásait.

Ezért ajánlom szívesen Antalóczi Lajos *Jelenések, üzenetek és a jövő* című kiadványát az Olvasók figyelmébe. A szerző arra vállalkozott, hogy eligazítást adjon azokról a magánkinyilatkoztatásokról, amelyek külföldön és Magyarországon is közzismertté váltak. A szerző elővigyázatosan, de mégis merészen kezeli a témát. Ügyel arra, hogy az Egyház által pozitívan megítélt események jól elkülönüljenek azoktól a történelektől, amelyek bár problémásak, de mégis komoly táborral rendelkeznek. A kiadvány tárgyilagos összefoglalót, szintézist kíván adni az 1830. utáni jelentősebb magánkinyilatkoztatásokról. A szerző jól oldja meg ezt a feladatot, sőt azt is el kell mondani, hogy ez a vállalkozás új Magyarországon és figyelemre méltó a kezdeményezés. Szívesen ajánlom tanulmányozásra Paptestvéreknek és Híveknek azért is, mert építi a lelket, tájékoztat, és segít elosztatni a kérdéssel kapcsolatban bármilyen elfogultságot.

Eger, 2000. március 15-én

+ dr. Katona István
egri s. püspök

I. Előzetes megjegyzések

Előszó

„...akinek Szűz Mária nem édesanyja,
annak Isten nem is atyja.”
(Grignon Szent Lajos-Mária)

A *Jelenések, üzenetek és a jövő* c. kiadványunk hosszú utat járt be. Azokat a Mária-jelenéseket mutattuk be, amelyek az egész világot megszólítják, a globalizáció révén hatalmas publicitással rendelkeznek, s evangelizációs jelentőségük igen komoly. Szándékunkban volt lezárni a jelenések további tárgyalását. A téma és a könyv iránti érdeklődés azonban változatlan maradt, az egyes kiadások elfogytak, s ezért szükségessé vált a *Jelenéseket* újra sajtó alá rendezni.

Tekintettel a jelenések időszerűségére, az üzenetek iránti fogékonyságra, a vonatkozó irodalom gazdagodására, arra kényszerültünk, hogy kiadásonként *bővítsük a könyv tartalmát, és így adjuk* Olvasóink kezébe a *Jelenéseket*. Ez történt most is, a *hetedik kiadás* alkalmával, sőt kiadványunkat teljesen átszerkesztettük. A lényeges mondanivaló természetesen nem változott, de az újabb fejlemények közreadásával ez alkalommal is teljesebbé kívántuk tenni munkánkat. Az Isteni Irgalmasságról szóló fejezettel gazdagítottuk mondanivalónkat. Ennek értelmében az alcímet (*A Mária-jelenések és üzenetek szintézise...*) meg kellett változtatnunk. Az Isteni Irgalmasság üzenete ugyanis nem tartozik a Mária-jelenések körébe, mivel annak átadója Jézus Krisztus. Ennek értelmében az új alcím: *A jelentősebb magánkinyilatkoztatások és üzenetük szintézise...*

Az Isteni Irgalmasság tárgyalása nem kerülhető meg, sőt *elkülönítve és teljesen új fejezetet képez kiadványunkban*. Ezzel is utalni kívánunk arra, hogy az Isteni Irgalmasság, az „*utolsó esély*” (*Napló 998*) és a „*végző idők jele*” (*Napló 848*) feltehetően lezárja a Mária-korszak nagy ívű jelenéssorozatát és teljesen új korszakot nyit az üdvösség történetében. Evangelizációs jelentősége kimondhatatlan. „*Ez a nagy irgalom órája a világ számára.*” (*Napló 1320*) „*Nem büntetni akarom a sérült emberiséget, inkább meg akarom gyógyítani és irgalmas szívemre szorítani.*” (*Napló 1588*)

A visszajelzések és egyéb jelek arra is utalnak, hogy a magánkinyilatkoztatások iránti érdeklődés valós jelenség a hívek körében. Ezzel számolni kell, s megfelelő választ, tájékoztatást kell adni. A dolgok agyonhallgatása, tiltása, lejárátása nem csupán Isten tervének megvalósulását akadályozza, de segíti ebben a kérdésben a hamis dolgok szabad elburjánzását, ez pedig szektásodási folyamatot indíthat el. Az új evangelizáció eredményessége nagyban függ az üzenetek megvalósulásától, de különösen az Isteni Irgalmasság elfogadásától. Ma már bizonyosan állítható, hogy az üzenetek igen nagy evangelizációs lehetőséget adnak a kezünkbe, sőt időszerű lelkipásztori programot nyújtanak. Ennek alapján joggal állítható, hogy a magánkinyilatkoztatások megkerülése a pasztorációs munka hátráltatását jelenti.

Szolgálja tehát ez a rövid írás továbbra is Isten dicsőségét, a lelkek örök boldogságát; szolgálja az evangelizáció művét! Ezért íródott, s ezért bocsátjuk ismét útjára.

Eger, 2000. március 25-én

A szerző

Bevezetés

„Amikor azonban elhatalmasodott a bűn,
túláradt a kegyelem...”
(Róm 5,20b)

A magánkinyilatkoztatások fontos eseményei az üdvösség történetének és részei az evangelizációnak. Az egyes üzenetek súlyos tartalma, a történeti távlatban is megvalósuló jövendölések egyre világosabbá teszik: a magánkinyilatkoztatás Isten ajándéka, amely komoly lehetőség az Egyház evangelizációs munkájában. Évente több mint ötvenmillióan zarándokolnak el a világ kegyhelyeire, ezért a „háztetőkről” kell hirdetni az üzeneteket, hogy a „föld végső határáig” megismerjék az emberek. Úgy tűnik, újra és újra beszélni kell erről a témáról három megfontolásból is.

1.) A magánkinyilatkoztatások üzenetei természetfeletti forrásból fakadó *lelkipásztori programként* értelmezhetők. A magánkinyilatkoztatás valamennyi epizódja ugyanis összefüggésbe hozható azzal a korrallal, amelyikben lejátszódik, vagy amelyikre utal. Egy-egy eseményt, üzenetet az adott történelmi viszonyok segítenek teljesebben megérteni. Nemegyszer utólagosan látjuk be, hogy a magánkinyilatkoztatások történései nagyon is időszerűek, mert az adott kor aktuális problémáira, veszélyeire már előzetesen figyelmeztetnek, vagy a meglévő lelki bajokban kívánnak segítséget nyújtani.

2.) A magánkinyilatkoztatás témájában kevesen vállalják a kockázatot. A magánkinyilatkoztatás kérdése ugyanis tekintélyfeltétel vagy kellő ismeretek hiánya miatt sokak által még mindig *lekicsinyelt, mellőzött téma*, s aki mégis vállalkozik tárgyalására, biztosan nem számíthat egységes támogatásra. Ugyanakkor gyakran találkozhatunk tájékozatlanságból fakadó ellenszenvvel is.

A téma lekicsinylése és mellőzése, ellenszenvvel való kezelése súlyos lelkiismereti kérdést vet fel. Fontos belátni: a magánkinyilatkoztatásban Jézus és Mária újra és újra a bűnbánatra szólít fel, a megtérésre biztat, a bűn elhatalmasodásának veszélyeire figyelmeztet, s az Egyház evangelizációs munkáját kívánja hatékonyan támogatni. A különféle üzenetek, a csodák (beleértve a sokak számára látható könnyezéseket is), a látnokok súlyos szenvedései és beszámolóik a kárhozatról, határozottan sugallják: az emberiség üdvözítésének legsúlyosabb kérdéseiről van szó. Istennek ezen megszólításait nem kicsinyelheti le, nem hagyhatja figyelmen kívül, nem kezelheti ellenszenvesen egyetlen jó szándékú ember sem. Végső álláspont kialakítása minden esetben az Egyház feladata, amihez mindenkinek alkalmazkodnia kell.

3.) A magánkinyilatkoztatás kérdésében sok a dilettantizmus, a túlfűtött rajongás, s igen elburjánzott a hamis irodalom. Többen Jézus Anyjától féltik Jézus dicsőségét, s az Egyház Anyjától az Egyház jövőjét. Szerénytelenül bár, de *kiadványunk arra vállalkozik, hogy nyitottan, tárgyilagosan próbálja elkülöníteni az igaz, a problémás és a hamis dolgokat a magánkinyilatkoztatások ügyében, s ezzel egyrészt informáljon, másrészt tájékozódni segítsen.*

A magánkinyilatkoztatások között a Mária-jelenések meghatározó szerepet játszanak, sőt *Mária-korszaknak* nevezzük történelmünknek azt a szakaszát, amelyben a nagy Mária-jelenések lezajlottak.

A „Mária-korszak” kifejezés VI. Pál pápától származik. Ld. a *Signum Magnum* kezdetű pápai megnyilatkozás II/6. fejezetét. Amikor a fogalmazás megkönnyítése végett átvesszük ezt a szóhasználatot, minden esetben a történelemnek 1830, a Csodás Érem átadásának évét követő korszakát értjük alatta.

A magánkinyilatkoztatás egyes eseményeit – bár mindegyik saját történettel rendelkezik, s ezek önálló vizsgálata és leírása feltétlenül kívánatos – *egymással való összefüggésükben szabad értelmezni, mert kiegészítik, erősítik egymást, együtt képeznek teljes egészet, szintézist alkotnak*. Éppen úgy, mint a Szentírás esetében. A Biblia könyveit is csak a többi szentírási könyv ismeretében tudjuk teljesebben megérteni. Végül pedig ebben a szintézisben igyekszünk megérteni *az Isteni Irgalmasság üzenetét*, ezt az új, csodálatos ajándékot, s megpróbáljuk kifejtetni, hogy ez az üzenet mintegy megkoronázza, teljessé teszi, talán le is zárja a Mária-korszak jelenés-sorozatát, mondanivalóját.

Nem titkolt szándékunk: a kegyelem eszközei kívánunk lenni, amikor Olvasóinknak röviden bemutatjuk az egyes jelenések történetét, átadjuk az üzeneteket, s rámutatunk azok összefüggéseire és üdvtörténeti fontosságára. Vezérlő elvünk minden esetben az Egyház iránti *engedelmesség*, a *teológiai* tanításhoz való *hűség* és az *objektív tájékoztatás*. Ez utóbbi kijelentés pontosítja törekvésünket: *azokat a jelenéseket tárgyaljuk először, amelyeknek hitelét az Egyház tekintélye megerősítette, s amelyeknek irodalma és nemzetközi kihatása nyilvánvaló*.

Az Egyház 1830-tól kezdődően hét Mária-jelenést fogadott el hitelesnek: 1830: Paris, 1846: La Salette, 1858: Lourdes, 1871: Pontmain, 1917: Fatima, 1932: Beauraing, 1933: Banneux. A szerény publicitás miatt azonban a pontmain-i, a beauraing-i és a banneux-i jelenések nem képezik tárgyalásunk témáját.

A történelem máig legnagyobb jelentőségű Mária-jelenése 1531-ben volt a Mexikóváros közelében fekvő *Guadalupéban*, melynek köszönhetően Közép- és Dél-Amerika keresztény hitre tért. A magyar nyelvű forrás címléírását ld. *Bibliográfia* c. fejezetben.

Az egyházi vizsgálat előtt álló, vagy az Egyház által nyitva hagyott új eseményekről külön fejezetben szólunk. Szükséges azonban nyomatékosan kijelenteni: *nincs szándékunkban semmilyen egyházi döntést megelőzni vagy felülbírálni*. A tárgyilagos informálást viszont fontosnak ítéljük, mert *az új jelenésekről szóló irodalom is hatalmasra duzzadt*. A fejezeteket címlappal különítettük el. Ez is arra utal, hogy mondanivalójuk más-más megítélés alá esik.

Itt mondok köszönetet a főtisztelendő atyáknak: *Reizer Pál* és *dr. Katona István* püspök uraknak, *dr. Váradi József* prelátus, püspöki helynök úrnak, *dr. Medvegy János* kanonok, esperes úrnak, akik vállalták a lektori munkát, és hasznos tanácsukkal hozzájárultak a dolgozat végső megformálásához. Megköszönöm *Pozsgay Lászlóné* és *Ligeti Gabriella* hölgyeknek, valamint *Cs. Varga István*, *Begyik Tibor*, *Gyimesi Alajos*, *dr. Molnár Gyula* és *Szabó Dénes* uraknak is a szíves közreműködést.

A szerző

Mária üdvtörténeti hivatása

„*Ellenségeskedést vetek közéd és az asszony közé, a te ivadékod és az ő ivadéka közé. Ő széttiporja fejedet, te meg a sarkát veszed célba*” (Ter 3,15). Ezek az ószövetségi szavak (protoevangélium) szünet nélküli, történelemre szóló harcot hirdetnek az ember és a sátán között. Az Isten kifejezett szándéka: az ember mindig tekintse ellenségének a kísértőt, és harcoljon ellene. Aki ezt nem teszi, az elpusztul, mert a sátán áldozata lesz.

Az előbb idézett ószövetségi szakasz megjövendöli a sátán végső bukását. A Szentírásból világosan megtudjuk, hogy az élethalálharc végső győztese: Jézus Krisztus. Ő az, aki kereszthalála által, az önfeláldozó szeretet révén a sátán hatalmát és erejét véglegesen megtörte. Bár Jézus megdicsőülése a sátán bukását okozta, a sátán még a világban maradt, s amíg be nem következik a gonoszság uralmának végső megsemmisítése, amíg Jézus végleg el nem söpri „szája leheletével”, és meg nem semmisíti „jövételének tündöklésével” (2 Tessz 2,8), ez az Istennel szemben álló hatalom minden erejével Isten egyetemes üdvözítő terve ellen dolgozik. Vádolja az embereket az Atyánál (vö. Jel 12,10) és igen találékony módon a lelkek vesztére tör.

A keresztény hagyomány már a második századtól Szűz Máriával azonosítja a protoevangélium asszonyát, akit az egyházművészet *sátántipró asszonyként* jelenít meg. Azok a Mária-ábrázolások, amelyekben a Szent Szűz széttiporja lábával a földgömböt átölelő kígyó fejét, egyértelműen az ősevangélium ígéreterére utalnak. A keresztény ember számára világos: Mária személye mint isteni ajándék jelenik meg a történelemben, akinek tevékenysége teljesen és közvetlenül Jézus Krisztus üdvözítő szerepéhez kapcsolódik. ***Az őskígyó elleni harc győztese Jézus Krisztus, de Máriáé a láb, mely széttiporja a sátán fejét.***

Az üdvtörténet két legfontosabb szerepét játszó asszonya között a párhuzam szembeötlő (*Szent Iréneusz*). Éva a sátán szavára hallgatott, Mária az Istennek mondott igent. Éva nem hitt az Istennek, s ezzel halált hozott önmagára és utódaira, Mária pedig hite miatt a Boldogasszony. Éva az összes élőlk anyja, Mária is – mivel Fia mindenkiért meghalt – valamennyiünk édesanyja. Éva társa Ádámnak, Mária társa Szent Fiának. Éva a halált hozta gyermekeire, Mária az életet akarja visszaadni gyermekeinek. Éva a kígyónak szolgáltatta ki önmagát és gyermekeit, Mária széttiporja a sátán fejét. Ez pedig Isten akaratából és erejéből történik.

A második vatikáni zsinat megfogalmazta Mária üdvtörténeti szerepét. Az Isten üdvözítő tervében a Szent Szűz *hármass anyai hivatást* tölt be. Test szerint édesanyja Jézus Krisztusnak, „*ezért ismerjük el és tiszteljük őt mint Istennek és Megváltónknak igazi anyját.*” (Az efezusi zsinat 431-ben a Szent Szűzet „*Istenszülnök*” nevezi.) Ugyanakkor „*a katolikus Egyház a Szentlélek ihletésére szerető szívű anyjaképp tiszteli őt...*”, tehát édesanyja az Anyaszentegyháznak (LG 53), a kegyelem rendjében pedig édesanyja minden embernek (LG 61).

Az anyai hivatás lényege az életadás. Az életadás azonban nem csupán gyermek(ek) világrahozatalát jelenti, hanem az életre való felkészítést és az élet védelmét akár harc árán is. Az anya Istentől beléje oltott szeretettel, odaadással gondozza, tanítja és védelmezi övét. Mária ugyanezt teszi értünk, gyermekeiért.

A Boldogasszony evilági életét a Szentírásból ismerjük. Tudjuk, milyen odaadással teljesítette édesanyai hivatását Jézus Krisztussal szemben, sőt, ezen túlmenően, részt vállalt és társa lett a Megváltónak a szenvedésben is. Jézus a kereszt alatt nekünk ajándékozta Máriát, hogy legyen valamennyiünk édesanyja. Mária a világ végéig gyakorolja anyai hivatását (szolgálja az életet) mind az Egyház, mind pedig Fiának testvérei esetében. (LG 62) Ennek az anyai hivatásnak gyakorlása pedig harc. Harc, mégpedig kemény *harc a bűn szerzőjével szemben az emberek örök életéért*. Égi anyánk számára az az egyedül fontos, hogy gyermekeinek élete az örök boldogságban teljessé váljék.

A történelmi méretű küzdelem külön-külön folyik valamennyi lélekért, s ebből a harcból mindenkinek részt kell vállalnia. Az ember rövid életének tétje kimondhatatlan: bizalommal megvívni a „jó harcot” (1 Tim 1,18), s így elérni önmaga és embertársainak örök boldogságát. Az ember ugyanis kezében hordozza örök sorsát, és tetteivel befolyásolhatja az üdvözültek és az elkárhozottak számát. Mária azért jön, hogy Isten akaratából és erejéből leleplezze a bűn szerzőjét és segítségünkre legyen örök életünkért vívott küzdelmünkben.

Megrendítő ez az isteni elgondolás. Elég csupán felidézni: mi mindenre képes egy anya, ha gyermekét veszélyben látja. A Szent Szűz is *édesanyai szívvel harcol valamennyiünkért a sátán ellen, édesanya módjára öröködi felettünk, és jár közben értünk Isten trónusa előtt. Az anyai szív érzése, és nem a jog, vagy egy angyal eszközei indítják erre.*

A boldogságos Szűz üdvtörténeti hivatásának értelmét az emberek örök boldogságáért folytatott küzdelem adja. A Szentírás egyes helyei arra utalnak, hogy a sátán az utolsó időkben igyekszik minden erejét bevetni az Isten ellen (1 Tim 4,1; 2 Tessz 2,3-4), és teljes hatalmával fog a lelkekben pusztítani. Történelmünk utolsó századában a sátáni erők minden tekintetben példátlan rombolást végeztek. Az idők jeleiből úgy tűnik, az Üdvözítő nem hagy magunkra ebben a veszélyben sem. Elküldi anyját, hogy a bűn eme pusztításával szemben rendkívüli módon és rendkívüli eszközökkel is segítségünkre legyen, és győzelmes harcra, nagy megtisztulásra készítse elő a világot.

Amikor a *Boldogságos Szűz* anyai hivatását gyakorolja velünk, Fiának testvéreivel és társörököseivel szemben, Isten örök és egyetemes üdvözítői tervén munkálkodik, vagyis *evangelizál.*

A Szent Szűz evangelizációs tevékenységének fontos célja és következménye az *Egyház lelki újjászületése*. A feladat világméretű és történelmi léptékű. Az Egyház Anyjának bolygónkat átfogó munkája napról napra erősödik, és egyre világosabban kirajzolódnak a kontúrok is. A Szűzanya arra biztat: minden ember, minden család és közösség, aki hallja az ő szavát, és válaszolni kíván felhívásaira, ajánlja fel önmagát Szeplőtelen Szívének. Ez az önfelajánlás a Szent Szűz ígérete szerint sok védelemmel és kegyelemmel jár.

A Mária-jelenések az evangelizáció szolgálatában

A Szentírás lapjain sokszor találkozunk jelenésekkel, rendkívüli eseményekkel. Különösen érdekesek és gyakoriak az angyalok és a feltámadt Üdvözítő megjelenései. Mind az Ószövetség, mind az Újszövetség történetét végigkísérik bizonyos természetfeletti jelek.

Az Újszövetség jelei között sajátos helyet foglalnak el a *Mária-jelenések*. Hitünk írott forrása, a Szentírás, nem szól a Mária-jelenésekről, de *a keresztény emlékezet nyilvántartja és dokumentálja* ezeket. A jámbor hagyomány szerint *az első Mária-jelenésben* Szent Jakab apostol részesült, aki a spanyolok hitetlenségén búslakodva a Szent Szűztől ígéretet nyert, hogy az Ibériai-félsziget keresztény hitre tér. (Az eset külön érdekessége, hogy a jelenés idején a Szent Szűz még a földön élt.) A Mária-jelenések *gyakorisága* a századok során növekvő tendenciát mutat, s ez a növekedés az utóbbi évszázadban radikális. Következésképpen *hatásuk* is egyre szélesedő körben érzékelhető.

Amikor a Mária-jelenéseket vizsgáljuk, és üzenetüket meg akarjuk érteni, először *a bűn titkáról* és a bűn elhatalmasodásáról kell szólni. *A Mária-jelenések ugyanis az elhatalmasodó bűnre, s annak elhatalmasodó következményeire figyelmeztetnek, s velük szemben győzedelmesnek ígért (Fatima) harcot hirdetnek.* Manapság az emberek széles körben esnek áldozatául a zajló élet és a hamis értékrend – végső soron a bűn – sodrásának. Sokan nem értik életük eseményeinek összefüggéseit; nem ismerik fel, hogy *a bűnnek szerzője van*, s ez az erő történelmi léptékű stratégia szerint munkálkodik az ember vesztén.

a) A bűn és szerzője

A Szentírás már az első lapokon számot ad a bűn megjelenéséről és következményeiről. A bűn disszonanciát keltett a teremtés rendjében, nyomában zavar támadt Isten tökéletes művében, a teremtett világban, és az ember kapcsolatrendszerében, amit lépten-nyomon tapasztalhatunk az ember-ember, az ember és az anyagvilág, az ember és az Isten között, tehát az élet minden területén. A teremtmények szenvedésként élik meg ezt a disszonanciát (vö. Ter 3,16-20); még a természet is sóvárogva várja a szabadulást (vö. Róm 8,19-22).

A Szentírás azt is bemutatja, hogy a bűn nem az Isten által teremtett valami, nem a teremtés hibája, nem természetes adottsága az embernek, tehát nem az ember lényegéből fakadó hajlam (a bűnre hajló természet már „szerzett” örökség), hanem a bűnnek szerzője van. Az Újszövetségi Szentírás közel 150-szer említi a bűn szerzőjének nevét különböző formában. Jézus Krisztus igehirdetéséből, s a teljes kinyilatkoztatásból világosan látható: az ember létét és történelmét alapjaiban fenyegető tényezőről van szó.

A Szentírás által említett megszállottak riasztó viselkedéséből azt látjuk, hogy az ördög, ez az istenellenes hatalom fáradhatatlanul pusztítani akar, s tevékenységét az állandó düh, irigység, megalázottság, és reménytelenség kíséri. Ebben a viselkedésben az elkárhozott lelkiület fejeződik ki, amit a totális reménytelenség magyaráz. A sátán már tudja, mit jelent a kárhozat, tudja, hogy állapotán nem képes változtatni, s úgy tűnik, ő is népet akar maga köré gyűjteni, miként az Isten, ahogyan azt a harmadik kánonban imádkozzuk.

A Szentírás tanítása szerint a sátán háromszor szenved vereséget. Először is letaszították az égből: „Láttam a sátánt: mint a villám, úgy bukott le az égből” (Lk 10,18); majd Jézus legyőzte őt: „Azért jelent meg az Isten Fia, hogy a sátán művét romba döntse” (1 Jn 3,8); és örökre bezárják majd, olvassuk Szent Júdásnál és a Jelenések könyvében (vö. Júd 6; Jel 20,10). A szentírási helyek nagyon világos tanítást adnak a bűn szerzőjéről. Különösen híres Jn 8,44, amelyben azt írja a szent szerző Jézus ajkára adva a szavakat, hogy a sátán „kezdetől fogva gyilkos, ...nincs benne igazság ... hazug és a hazugság atyja”.

A következő, amit a Szentírás figyelmünkbe ajánl: „a sátán is a világosság angyalának tettei magát” (2 Kor 11,14), tehát a jó mögé bújva is tud tevékenykedni, sőt ez a félrevezetési mód igen hatékony. Jézust is megkísérti, olvassuk a Bibliában (vö. Lk 4,1-13), sőt hamis csodákra képes (vö. 2 Tessz 2,9). Szent Péter apostol pedig így figyelmeztet: „Józanok legyetek és vigyázzatok! Ellenségtek, a sátán, ordító oroszlán módjára ott kószál mindenütt, és keresi, kit nyeljen el. Erősen álljatok neki ellen a hitben ...” (1 Pét 5,8-9).

Különös figyelmet kell szentelni az Efezusi levél 4,27-nek, már csak azért is, mert egyes magyar fordítások eltérő módon közlik. A helyes fordítás így szól: „Ne adjatok teret a sátánnak” (Ef 4,27). (Egyik-másik kiadásból hiányzik a „teret” szó, s az idézetet megcsonkítva így fordítják: „ne engedjétek a sátánnak.” Ez pedig egészen mást jelent.) A „ne adjatok teret a sátánnak” kijelentés felszólít: ne adjatok működési lehetőséget a sátánnak önmagatokban, családotokban, a társadalomban, és a világban. A Szentírás arra tanít, hogy erősen ellene kell állni az ördögnek (vö. 1 Pét 5,8), sőt szembe kell vele szállni és meg kell futamítani (vö. Ef 6,12). Ezek a szentírási helyek világossá teszik, hogy a sátáni erő oly mértékben képes az ember életét, sorsát és történelmét befolyásolni, amilyen mértékben azt megengedi neki. Amikor az ember nem tartja be Isten parancsait és a bűn útját járja, lelkében, egész sorsának alakításában teret enged az erőszakos sátáni tevékenységnek. Az emberi akarat az ördög hatalma alá kerül, s mint egy eszköz egyre jobban kiszolgálja őt istenellenes művének építésében. Ez a tevékenysége pedig tetten érhető a magánszférától a világpolitika alakításáig az élet minden területén.

A bűn szerzőjével kapcsolatban a II. Vatikáni Zsinat is fontos nyilatkozatot tett: „Az ember egész történetén végigvonul valami élethalálharc a sötétség hatalmai ellen; ami a történelem

hajnalán kezdődött, és az Úr tanítása szerint az utolsó napig fog tartani. Az ember benne áll ebben a harcban, szüntelenül küzdenie is kell, hogy kitartsa a jóban; ...” (GS 37)

A sátán megnyilvánulása az egyén, a közösség és a társadalom életében bár igen változatos, mégis felismerhető. Nagyon fontos rábredni, hogy a bűn szerzője, a megtévesztő szellem (vö. 1 Tim 4,1) „*tévútra vezeti az egész világot*” (Jel 12,9b), a bűn következményei révén igyekszik tönkretenni az ember testi-lelki valóságát, s az emberi kéz munkáját. A sátán általános módszerei közé tartozik a kísértés, az ördögi zaklatás, a megkötözöttség és a megszállottság. Ezen veszélyekkel minden embernek számolnia kell, és harcolnia ellene nap mint nap, akár önmagát is áldozatul adva (vö. Róm 12,1).

A kísértés mibenlétét ismerjük, és tudjuk: állandó kísérelője az emberi életnek. Az ördögi zaklatás is gyakori. Ennek sajátos formája a békétlenség keltése. A sátán az egység megbontásával kezdi munkáját. Először a szívben, majd a családban vagy más közösségben igyekszik békétlenséget kelteni. Amikor egy családban vagy bármilyen más közösségben a széthúzás, a békétlenség révén sérül az egység, tudni kell: a háttérben sátáni erő, a bűn szerzője kezdi működését. A helyzet súlyossá válhat, ha az ember lelkében tanyát vert a gőg, mert a sátán kezében a gőg igen hatékony eszköz, s vele szemben az alázat az első és legfontosabb fegyver. „*Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak kegyelmet ad*” (1 Pét 5,5b).

A békétlenség – mint említettük – tönkreteszi, szétzilálja a családot, a közösséget. Az ördögi zaklatás már elhatalmasodott, ha az ember örömét leli a pusztításban, vagy szadizmusra, kegyetlenségre hajlamos. A megkötözöttség területéhez a szenvedélybetegségek tartoznak. Abban az esetben pedig szellemi megkötözöttségről beszélhetünk, amikor az ember ellene áll az őt üdvözíteni akaró kegyelem munkálkodásának. A látványos megszállottság ma már ritkábban ugyan, de állandóan jelen van az emberiség életében. Az esetek száma a legújabb irodalom szerint emelkedő tendenciát mutat.

Amikor a sátán teret kap, egyre jobban birtokába veszi az ember akaratát, s az ember nem csupán kiszolgálja őt, de szenved is tőle. Az ördögi befolyás az egészségben, az érzelmi és az üzleti életben, az életkedvben és a halál utáni vágyakozásban támadja az embert (Don Gabrielle Amorth). Legáltalánosabb módszere: elfordít az Istentől és távol tart tőle (Corrado Balducci), a végeredmény pedig a bűn lavinaszerű elhatalmasodása (vö. Róm 5,20).

Ha a bűn elhatalmasodik, annak következménye is elhatalmasodik, s kilép az egyén, a család, a közösség kereteiből, és társadalmi méreteket ölthet. Ez pedig a lelki és az evilági élet szempontjából végzetes lehet. Erre figyelmeztet Jakab apostol: „*...a bűn meg, ha elhatalmasodik, halált von maga után*” (Jak 1,15). A bűn – ha nem szállnak vele szembe –, átlépheti az országhatárokat, s egész földrészekben, vagy akár az egész világon elhatalmasodhat, és következményei pusztulással fenyegethetik akár az egész emberiséget is. Súlyos probléma, hogy az ember az élet eseményeiből nem okul, s az elhatalmasodott bűn elhatalmasodott következményeit, amelyet az egyre szabadabban működő sátáni erő szervez, természetes okokra vezet vissza, s ezeket csupán természetes összefüggésükben értelmezi.

A világ dolgai, az erkölcsi élet hanyatlása, az Egyházon belüli válságtünetek arra utalnak, hogy *korunk az elhatalmasodott bűn kora*, s ennek következményei világméreteken sodorja a pusztulás felé az egyént, a családot és a társadalmakat. Különösen a deviancia terjedésére, a családok felbomlására, a bűnözés terjedésére, a tragédiákra és a természeti katasztrófákra gondolunk. Az ember pedig nem csupán evilági életét nehezíti bűneivel napról napra, de örök életét is veszélyezteti, s egy idő után számítanunk kell az igazságos Isten közvetlen beavatkozására. A Jelenések könyvében három fejezet (vö. Jel 8-11) is utal erre. Ezek, bár jelképes leírások, mégsem hagynak kétséget afelől, hogy a bűn mind súlyosabb büntetéséről van szó. Ennek kapcsán a Jelenések könyve így fogalmaz: „*Az emberek fájdalmukban a nyelvüket harapdálták, s káromolták az ég Istenét kínjuk és fekélyeik miatt, de tetteiket nem bánták meg*” (Jel 16,10). Már Izaiás figyelmeztet az elhatalmasodott bűnre: „*Jaj azoknak,*

akik a büntetést ökörlánccal vonják magukra, és a bűnt úgy húzzák, mint a kötél a szekeret” (Iz 5,18) A Bölcsesség könyve is inti az embert: „Azoknak azonban, akik a büntetésül szánt megcsúfolásból nem okultak, Istenhez illő ítéletet kellett elviselniük” (Bölcs 12,26). Ez arra is utalás, hogy a büntetés egyben a bünbánatra és a megtérésre is alkalmat nyújt (vö. Bölcs 12,10).

A bűn elhatalmasodása nem csupán szenvedést és ítéletet vált ki, de az emberi kéz munkáját is tönkreteszi. Még a „*termékeny föld is szikes mezővé*” válik „*lakóinak gonoszsága miatt*” (Zsolt 106,34). Az Isten iránt hálátlan ember reménye pedig „*elolvad, mint a téli dér, és elfolyik, mint a hasznavehetetlen víz*” (Bölcs 16,29). Egyedül az Úr félelme, az istenhit adhat emberhez méltó életet: „*Boldog, aki féli az Urat, aki az ő útjain jár. Élvezheted majd, amit kezred szerez, boldogságban és bőségekben fogsz élni*” (Zsolt 127,1-2). A Szentírás szerint még a természet is támogatja az istenfélő embert. „*A teremtett világ ugyanis, amely neked, a Teremtőnek engedelmeskedik, a bűnösök fenyítésére fokozza erejét, de lecsillapszik, hogy jót tegyen azokkal, akik benned bíznak*” (Bölcs 16,24).

Az elhatalmasodott bűn sok embert a szekták, a keleti vallások vagy akár a sátánimádás felé sodor. Ez is azt jelzi, hogy a *sátán végső célja* nem evilági. Nem „csak” az emberiség földi életének megkeserítésére és tönkretételére tör. Ez csupán „mellékterméke” munkájának. A sátán – mint mondtuk – népet akar maga köré gyűjteni a kárhozatba. A lelkekért folytatott harca könyörtelen, szívós, kompromisszum nélküli, s ezzel a törekvéssel szemben harccal védekezhetünk. „*Nem annyira a test és vér ellen kell küzdenünk, hanem a fejedelemségek és hatalmasságok, ennek a sötét világnak kormányzói és az égi magasságoknak gonosz szellemei ellen*” (Ef 6,12).

Az itt elmondottak bár igen lényeges, sarkalatos igazságokat fogalmaznak meg a bűn szerzőjéről, mégis azt kell látni, hogy *sokan nem ismerik fel a „sötétség hatalmainak” mesterkedését*. Nem működik a megkülönböztetés adománya, vagy nem élnek vele, s ezért sok zűrzavaros álláspont alakult ki a bűn szerzőjével kapcsolatban, pedig a tisztánlátás ebben a kérdésben súlyos evangelizációs feladat. „*...az egyik legsürgetőbb szükség az ellen a rossz ellen védekezniünk, akit ördögnek nevezünk*” – mondta VI. Pál pápa 1972. nov. 15-i beszédében. Ördögüzéssel, mint lelkipásztori feladattal pedig „manapság már sem a püspökök nem foglalkoznak..., sem a papok nem hajlandók erre. ... Napjainkban úgy tűnik, a katolikus Egyház lemondott e sajátos küldetéséről...” (Don G. Amorth: *Egy ördögűző tapasztalatai*. Bp., 1994. 220-221. o.)

Mivel nincs aki leleplezze, világossá tegye a bűn szerzőjének alattomos tevékenységét, egyre kevesebben ismerik fel pusztításának szervezett voltát. Kevesen értik a bűn szerzőjének tevékenységét, sőt, nemegyszer tekintélyes tanítók az ördög pusztája létét is tagadják. Sokan tudatlanul esnek áldozatul a megtévesztő szellem mesterkedésének, s elfelejtik: az ördögnek annyi hatalma van felettünk, amennyit mi engedünk neki, mert Jézustól kapott eszközeinkkel – bár harc árán – számíthatnánk sorsunk alakításából. Mivel kevesen vállalják a harcot, a bűn természetszerűen elhatalmasodik, s ennek következményeként alaposan állíthatjuk: *elérkezett a tömeges elkárkozás veszélye*.

Fontos volna a bűn szerzőjének tevékenységét érteni, mert ennek révén kivédhetnénk támadásait, s világosabbá válna előttünk a történelem, s az egyes emberi sors alakulásának háttere. Ez a tudás pedig szabaddá teszi az embert. „Ha felfedezzük azt, hogy a világ örületében van valami pokoli rendszer, akkor megnyugtató világosságot jelenthet ez a felismerés... Valóban felszabadítja a lelket az, ha felfedezi a dolgok helytelenségének okát, még akkor is, ha ez az ok elég háborzongató – írja *Randell Paine* atya, a démonológia értője. Érdekesen szól erről a kérdéstről a nagy angol író, *G.K. Chesterton*: „A keresztény embernek igenis hinnie kell a gonosz létezésében és küzdenie kell ellene, mert akkor minden más igazán örömteli és kellemes lesz... A rózsák kétszer olyan pirosak lesznek, hogyha hiszünk a gonosz lelkekben. S az ég kétszer olyan kék...” Ha megismerjük a betegség okát, joggal

örülhetünk a gyógyulásnak, mert fény derült az orvoslás módjára, s általa megmenthetjük az életünket. Ebben a helyzetében az ember még ha beteg is, pirosabbnak látja a rózsát és kékebbnek az eget...

b) Az evangelizáció álcázott akadályai

Az evangelizációnak súlyos akadály, hogy *a sátán álcázza, és a világoosság angyalának tetteti magát* (vö. 2 Kor 11,14). Súlyos gond ez, mert a bűn szerzője, ha nem leplezik le, s nem futamítják meg, akadálytalanul végzi aknamunkáját az egyén, a közösség és a társadalom életében. *Bernanos* szerint az ördög megtalálható – látszólag ártatlan alakban – könyveink semmitmondó fecsegésében, a modern élet találékony kifinomultságaiban, a csábítóan szép ruházatokban, barátságosan mosolyog a lét minden ilyen és hasonló alakzataiban – és az ember egyáltalán észre sem veszi. *Balducci* pedig azt írja, hogy a sátán elfordít és távol tart az Istentől. Mindegy, hogy milyen módon és milyen eszközzel. Az emberek nem figyelnek rá, úgy esnek áldozatául s úgy szegődnek szolgálatába, hogy nem ismerik fel, nem értik, mi történik körülöttük és velük. Nemesyszer a jó ügy szolgálatának szándékával és tudatában a sátáni akarat valósul meg.

Ezt a problémát azok a teológusok is tetézik, akik tagadják a sátán létezését, s ezzel nem kis zavart keltenek. Híres *Rudolf Bultmann* mondása, miszerint „Senki sem használhatja az elektromos áramot vagy a rádiót, nem fordulhat az orvostudomány modern eredményeinek segítségéhez, ha közben hisz az Újszövetségben szereplő szellemek és csodák világában.” (*Újszövetség és mitológia*. Queriniana 1969. 110. o.) Ezzel a már-már divatos felfogással szemben a *pápák külön beszédében* (VI. Pál pápa három, II. János Pál pápa tizenöt alkalommal) foglaltak állást. VI. Pál pápa egyik beszédében így fogalmaz: „*Elhagyja a Szentírás és az Egyház tanítását, aki nem vallja létezőnek az ördög valóságát... A gonoszság, amely ma létezik a földön egy olyan ellenünk és társadalmunk ellen irányuló támadás eredménye, amelyet a sötét és rosszindulatú ügynök, maga az ördög vezet... A gonoszság nem pusztán a nyomort jelenti a földön, hanem igenis egy élő, lelki, romlott és megromtó lényt. Egy rettenetes valóságot, aki titokzatos és dermesztő... Tudatában vagyunk annak, hogy ez a sötét és romboló valóság létezik és igen aktívan működik; ő az, aki nagyon kifinomult módszerekkel tudja felborítani az ember egyensúlyát, ő az a kaján csábító, aki ismer minden utat, ami a bensőnkbe vezet, hogy ezáltal tovább terjessze a zűrzavart és megosztottságot.*” (1972. nov. 15.)

Különös nehézséget jelent az evangelizációs munkában az is, hogy *a sátáni gondolat sokszor tetszetős eszmék köpenyében jelenik meg*, s emberi jogok címén, a felvilágosult ember nevében és érdekében kerül terjesztésre. (Ez is álcázás.) Az elmúlt kettőszáz év során tucatszámra születtek új fogalmak, amelyekkel a hit pusztításának állomásait is jelölhetjük. Így pl. *a racionalizmus, a felvilágosodás, a modernizmus, a szekularizáció, az ateizmus, a liberalizmus*. Az eszmék pedig az élet minden területén kifejtik hatásukat. A magánéletben, a közösségben, a képernyőn, a rockszínpadon, a politikában éppen úgy, mint az egyetemi katedrán, sőt az egyháziakat sem kerülik el. A megfelelő ismeretek s a megkülönböztetés hiánya azt is eredményezi, hogy *az emberek jó szándékkal támogatnak káros eszméket*. *Keresztes Szt. János* szerint „az ördögnek sokféle furfangja között, melyekkel igyekszik befogni a lelki embereket, a legközönségesebb, hogy nem rosszat, hanem valami jót ajánl nekik”

Súlyos nehézség az értékrend átrendeződése a pénz és az élvezetek javára. Ez régi probléma. Veszélyükre Jézus is figyelmeztet (Mt 19,22-23). A piactudomány, a szabad verseny, a test kívánságának túlzott kiszolgálása lényegesen kiszélesítette az áldozatok körét. Ugyanakkor generációk nőnek fel, akik nem, vagy alig ismerik a kinyilatkoztatást, s egyre-másra veszítik el hitüket, keresztényi és nemzeti identitásukat. Kellő ismeretek hiányában megfélemedeznek arról, hogy *az Isten egyedül a názáreti Jézust igazolta* (ApCsel 2,22), és értésünkre adta: *csak Jézus által lehet eljutni az Istenhez* (vö. Jn 14,6), és „*nincs üdvösség senki másban*” (ApCsel 4,12).

Többen azt is feledik, hogy Jézus az egyetlen „*közvetítő Isten és ember között*” (1 Tim 2,5), ő az, aki elmagyarázza nekünk az Istent (II. János Pál), s Jézus, aki „*az út, az igazság és az élet*” (Jn

14,6), tanítói megbízatást és hatalmat adott az apostoloknak: „*Aki titeket hallgat, engem hallgat*” (Lk 10,16). „A hit szent örökségét, a hitletéteményt (*depositum fidei*)”, az apostolok az Egyház egészére bízták. Az Istenről szóló hiteles tanítás egyetlen birtokosa, „megbízott továbbadója és értelmezője” tehát a Krisztus által alapított Egyház. (*A Katolikus Egyház Katekizmusa* 85-87) Sokan megfélekednek ezen igazságokról, s gyarapszik azok száma, akik önjelölt tanítókra, ember-alapította vallások hirdetőire hallgatnak, mások pedig mágikus, ezoterikus, démonikus eszközöket használnak boldogulásukhoz. A szakemberek nagyon óvnak ezektől, sőt még a szobadíszként őrzött pogány istenségek képmásait, a mágiával foglalkozó irodalom forgatását, a sátánt dicsőítő zeneszámok (metal, kemény rock) hallgatását is károsnak tartják. Az emberek szélesedő körben fordulnak el az igazság meghallgatásától és mesékre hajlanak (vö. 2 Tim 4,4). A logikus következmény pedig: egyre nagyobb teret kap a sátáni tevékenység, s beérnek a bűn következményei, s lassan társadalmi, illetve világméretet öltenek.

A negatív folyamat az utóbbi csaknem kétszáz évben felgyorsult a globalizáció fejlődése révén. A jelenséggel szemben az Egyház az új evangelizáció jelentőségét hirdeti, és sürgeti a szeretet civilizációjának felépítését. Terjed az a vélemény is, miszerint az Egyház a hagyományos lelkipásztori módszerekkel nem képes megállítani a veszélyes hanyatlást.

c) Nagy jel tűnt fel

Az utóbbi két évszázad során az elhatalmasodó bűnnel párhuzamosan egyre többet hallunk Mária-jelenésekről, és vonatkozó irodalma is szemlátomást gyarapszik. „Az égen nagy jel tűnt fel: egy asszony, öltözte a nap, lába alatt a hold, fején tizenkét csillagból korona” (Jel 12,1). Egy beszédes statisztika szerint (Robert Ernst: *Lexikon der Marienerscheinungen*, Altötting, 1989.) a világon eddig közel 770 Mária-jelenést regisztráltak. Az első ezer évben ebből mindössze 24 történt, a következő kilenc évszázadban 375, a huszadik században pedig 370.) Természetes tehát, hogy a témának rendkívül gazdag az irodalma, s az is érthető, hogy ily sok eset kivizsgálása végképp nem lehetséges ennyi idő alatt.

A Mária-jelenéseknek két csoportja van: az elsőhöz azok az események tartoznak, amelyek egyházi vizsgálata befejeződött, és amelyeknek hitelességét az egyházi tekintély megerősítette. A másik csoportot képezik a problémás, sok vitát kiváltó jelenések, amelyek vizsgálata még nem történt meg, s velük kapcsolatban hivatalos nyilatkozat nem született, üzenetük mégis terjed.

A Mária-jelenések elsősorban jelek, mégpedig a mai idők jelei (J. Ratzinger), amelyek az elhatalmasodó bűnre, s azok következményeire figyelmeztetnek és kiút megjelölésével segíteni akarnak rajtunk. A jelenések általában öt lényeges elemet tartalmaznak:

1.) A Mária-jelenések figyelmeztetnek az elhatalmasodott bűnre, s annak elhatalmasodott következményeire, s nemegyszer profetikusan láttatják az elhatalmasodó bűn társadalmi következményeit és annak végkimenetelét.

2.) A jelenések szembesítenek az elhatalmasodó bűn áldozatává vált lélek valós helyzetével, sorsának lehetséges végkimenetelével (halált von maga után. Jak 1,15).

3.) A jelenések jelzik az elhatalmasodott bűnnel szemben túlradó kegyelmet. „Amikor azonban elhatalmasodott a bűn, túlradt a kegyelem, hogy amint halálthozóan uralkodott a bűn, úgy uralkodjék az örök életre szóló megigazulással a kegyelem is, Urunk, Jézus Krisztus által” (Róm 5,20).

4.) A jelenések jelzik Jézus velünk lakozását: „S én veletek vagyok mindennap a világ végéig” (Mt 28,20).

5.) A Mária-jelenések veszélyes helyzetünkből kiutat jelölnek meg, s ehhez eszközöket is ajánlanak.

Az üzenetek soha nem adnak új kinyilatkoztatást, nem korrigálják és nem egészítik ki a Szentírást, nem adnak úgynevezett felsőbb utasítást az Egyház vezetésének, legfeljebb kérnek ezt vagy azt. Nem új hitet, nem új erkölcsöt hirdetnek, de kivizsgálásuk mégis kötelező: „Vizsgáljatok felül mindent, a jót tartsátok meg” (1 Tessz 5,21). Az üzenetek nem képeznek hitkötelezettséget, nem tartoznak a „depositum fideihez”, a hitletéteményhez, nem Mária-tiszteletet hirdetnek és nem azt népszerűsítene, hanem szembesítenek a valósággal: lelkiállapotunkkal, a veszélyekkel s az elhatalmasodó bűn végkimenetelével.

A Szent Szűz La Salette-ben elmondja, hogy a sötétség fejedelme azon lesz, hogy a hitet kiirtsa az emberek lelkéből. („Akkor egy másik jel tűnt fel az égen: egy tűzvörös sárkány...” Jel. 12,3.) Bár az elhatalmasodó bűn kilátásai félelmetesek – ezt maga a Szentírás sem rejti véka alá – nem rémisztetni, nem elbizonytalanítani, hanem segíteni akar. Amikor Mária büntetésről szól, mindig feltételesen fogalmaz, az elhatalmasodó bűn veszélyeire figyelmeztet, de ezt drámaian teszi, sőt nemegyszer könnyeivel argumentál. Aggódó szeretettel figyelmeztet bennünket a bűn veszélyeire, kiutat jelöl meg számunkra; bűnbánatot, megtérést sürget. Sürgeti a sátán igájában szenvedő embert a megtérésre, hogy elkerüljük a bűn evilági és természetfölötti következményeit. Különösen feltűnő, hogy Fatimában a Szűzanya, Szent Faustyna Kowalska esetében pedig maga az Isten úgy látta helyesnek, hogy

nem a mennyországot, hanem a kárhozatot mutatta meg a látnokoknak. Ennek is üzenet-jellege van.

A Szent Szűz nehéz helyzetünkben kiutat és eszközöket is javall. 1830-ban kapjuk Párizsban *Labouré Szt. Katalin* által a Csodás Érmét. Lourdes-ban háromszor felszólít a bűnbánatra. Fatimában a rózsafüzér napi imádságát ajánlja, és az engesztelésben jelöli meg a célravezető eszközt, s ehhez segítőt keres. Szavai és könnyei sürgetnek. Idézzük egyszer Medjugorjét is: *„megtéréstől függ a jövőtök”*. A gondolat összecseng a zoltáros szavaival: *„Ti, akik megfeledeztek Istenről, szálljatok magatokba, különben elvesztek, s nincs, aki megmenthet titeket”* (Zsolt 49,22).

Figyelemre méltó, hogy az üzenetekben mindig bűnbánatról, a bűnösök megtéréséről, a bűnösök helyzetének javításáról, a bűnösök elkárhozásáról van szó. Azokról, akik már Istenéi voltak, akik megismerték, s hittek benne, de megfeledeztek Istenről. A Szent Szűz azokról beszél, akik a bűn szerzője révén elfordultak és távol maradnak Istentől. A fentebb idézett 49. zoltár is őket figyelmezteti: *„Ti, akik megfeledeztek Istenről, szálljatok magatokba...”* A Szent Szűz fatimai szavai, de különösen az 1917. augusztus 19-i üzenet azok számára hív segítséget, akik megmaradnak bűneikben és a kárhozat felé sodródnak.

d) Mária és az evangelizáció

„Mária, Sion fölséges leánya, segít gyermekeinek, bárhol és bármikor élnek, hogy megtalálják Krisztusban az Atyához vezető utat.” (II. János Pál pápa: „*Redemptoris Mater*” 47.) A Mária-jelenéseknek egyéni és kollektív gyümölcsei vannak, s ezek akár világméretekben is jelentősek lehetnek. Mária hatása – tanítja a pápa – megmutatkozik többek között „*az egyes kegyhelyek vonzó és kisugárzó erejében*” s „*idetartoznak azok a helyek is, ahol üzenetet kaptunk*” (RM 28). A gyümölcsök között első helyen említhetjük a megtéréseket, a testi-lelki gyógyulásokat, s az üzenetekkel való apostolkodást. Igen fontos az üzenetek illő megválaszolása, az engesztelés egyéni és közösségi vállalása és megszervezése.

„*Szabad azt is mondanunk – folytatja II. János Pál –, hogy Mária valamennyiünknek folyamatosan megismétli a galileai Kánában elhangzott szavakat: ‘Tegyetek meg mindent, amit csak mond’*” (RM 28). A Szent Szűz tehát evangelizál, és ezt várja el övéitől. Üzenetei az evangelizáció szolgálatában állnak. VI. Pál pápa szerint Mária a legnagyobb igehirdető. Az Egyház anyja az engesztelésben jelöli meg az új evangelizálás eszközt, s kijelenti, hogy az elhatalmasodó bűnnel szemben nem egy megújulási mozgalom, nem egy szerzetesrend, nem valaki a hírességek közül, hanem az Ő Szeplőtelen Szíve fog győzedelmeskedni. „*A végén Szeplőtelen Szívem győzedelmeskedik*” – halljuk a próféciát Fatimában.

Mária széles körű segítséget nyújt gyermekeinek. Leleplezi a sátán alattomosan szervező munkáját, felhívja figyelmünket a sátáni tevékenység következő lépéseire, figyelmeztet a lelki veszélyekre, kiutat és segítő eszközöket ajándékoz mindenkinek, akik hallgatnak rá.

Kinek szólnak az üzenetek? Mária szavaiból egy világméretű „*mozgósítás*”, az Egyház egészére kiterjedő „*toborzás*” szándéka olvasható ki. Mindenkit megszólít, mindenkit hív. (A párizsi, a La Salette-i, a lourdes-i és fatimai üzenetekből ez egyértelműen kitűnik.) A Szent Szűznek nincsenek kitüntetett „*címzettjei*”. Mindenki címzett; s akikhez eljutnak az üzenetek, személyes meghívásnak vehetik a Boldogasszony szavait.

A magánkinyilatkoztatások

A Mária-jelenések természetesen a magánkinyilatkoztatások körébe tartoznak, sőt, ezek az események képezik a magánkinyilatkoztatások túlnyomó többségét.

A magánkinyilatkoztatás igazi, szóbeli kinyilatkoztatás, amit az egyes ember természetfölötti forrásból kap. „Ez a kinyilatkoztatás nem ró közvetlen hitkötelezettséget minden hívőre, és Isten ezt a kinyilatkoztatást nem bízta az Egyház tanítóhivatalára megőrzés és hirdetés céljából. Az ilyen misztikus magánkinyilatkoztatás – amely az egyes ember vezetését és üdvözítését szolgálja – nagyon is lehetséges; tiszteletben tartása pedig annak az egyes embernek éppenséggel hitbeli kötelezettsége lehet. ...hogy igaznak lehessen tekinteni – összhangban kell lennie az egyházi kinyilatkoztatással. A magánkinyilatkoztatások csupán ahhoz adnak ösztönzést, hogy az Egyház a mindenkori helyzetnek megfelelően tudjon az egyetlen és örökké állandó evangélium szerint cselekedni.” (Rahner, K. – Vorgrimler, H.: *Teológiai Kiszótár*. Bp. 1980. 458-459. p.)

A magánkinyilatkoztatásokat ért támadások miatt itt szó szerint idézzük, amit már korábban elmondtunk a Mária-jelenések kapcsán: „Az üzenetek soha nem adnak új kinyilatkoztatást, nem korrigálják és nem egészítik ki a Szentírást, nem adnak úgynevezett felsőbb utasítást az Egyház vezetésének, legfeljebb kérnek ezt vagy azt. Nem új hitet, nem új erkölcsöt hirdetnek... Az üzenetek nem képeznek hitkötelezettséget, nem tartoznak a 'depositum fideihez', a hitletéteményhez... szembesítenek a valósággal: lelkiállapotunkkal, a veszélyekkel, az elhatalmasodó bűn végkimenetelével”, és kiutat jelölnek meg.

Amikor nem csupán egyéni misztikus élményről van szó, hanem közösségi ügyről, vagyis a látnok(ok) felszólítást kap(nak) az égiektől, hogy az egyes üzenettel lépjen(ek) a nyilvánosság elé, két dolog történik. Elindul egy *láncreakció*. Az emberek egyre szélesebb körben ismerik meg az üzeneteket, s ezáltal az üzenet számukra is személyes megszólításként értelmezhető. Az emberek pedig vagy elfogadják azt, vagy nem. Ha a befogadók száma jelentősen megnövekszik, a kérdés az Egyház elé kerül, akinek – megfelelő rend szerint – kötelessége azt megvizsgálni (Vö 1 Tessz 5,21), s álláspontját nyilvánosságra hozni. Az Egyház ezzel szolgálja egyrészt Isten művének megvalósulását, másrészt a hívek tájékozódását. Az első állomás mindig a területileg illetékes egyházmegyei hivatal. Amikor egy-egy ügyben hivatalos egyházi nyilatkozat születik, a *látnok(ok)* és a *hívek kötelesek azt tudomásul venni, s annak szellemében cselekedni*. Ha a látnok nem ezt teszi, alázatosság hiányáról és engedetlenségről tesz tanúságot, s ebben az esetben biztosan állítható, hogy nincs szó magánkinyilatkoztatásról. Amikor a hívek cselekszenek ellentétesen a hivatalos állásponttal, nem csupán a fegyelem ellen vétének, hanem az egységet is megbontják, és a szektásodás felé sodródhatnak.

Amennyiben nincsenek meggyőző jelei egy ügynek, az egyházi vizsgálat legtöbbször elvi döntést eredményez, s az illetékes hatóság – ha nem hoz tiltó határozatot – bizonyos mozgásteret – ha hallgatólagosan is –, de engedélyez az események további fejlődésének. Ez a mozgásteret pedig lehetőséget biztosít a józan cselekvésnek (a *láncreakció* terjedésének) az olyan esetekben is, amelyeknek vizsgálata során nem született végleges döntés. Ebben az esetben számítani lehet arra, hogy az Egyház által véglegesen le nem zárt magánkinyilatkoztatás sokak ellenérzését fogja fenntartani, s állandó kétség és vita forrása lesz, amíg a kérdés valamely irányban el nem dől.

Ha azonban az egyházi vizsgálat pozitív eredményt hozott valamely magánkinyilatkoztatás ügyében, a korábban említett *láncreakció* akár az egész világot behálózhatja, s az üzenetek sorra szólíthatják meg, s indíthatják cselekvésre az embereket. Ezekben az ügyekben vitának már nincs helye, sőt az kifejezetten káros.

A magánkinyilatkoztatások hitele mellett nagyon komolyan esnek latba, sőt az egyházi vizsgálatot is sokban segíthetik a *lelki gyümölcsök*, a lelki eredmények.

A magánkinyilatkoztatások (üzenetek) pozitív hatása, evangelizációs jelentősége az Egyház életében vitathatatlan. Különösen a népi vallásosság formálásában játszanak nagy szerepet. Gondoljunk a Csodás Érem elterjedésére, vagy a klasszikus Mária-kegyhelyek (pl. Lourdes, Fatima) zarándoklataira, azok kegyelmi hatásaira. Isten népe pedig – tartozzék bármelyik valláshoz is – az üzenetekből a lényegét hallja meg: a megtérésre szóló felhívást.

Mindezek után azt is állíthatjuk, hogy a magánkinyilatkoztatás természetfölötti forrásból fakadó *lelkipásztori program*. Az egyes epizódok ugyanis összefüggésbe hozhatók azzal a korrallal, amelyikben lejátszódnak. Egy-egy eseményt, üzenetet az adott történelmi viszonyok segítenek teljesebben megérteni. Nemegyszer utólag látjuk be, hogy a magánkinyilatkoztatás történései nem rapszodikusán következnek egymás után, hanem nagyon is időszerűek, mert az adott kor aktuális problémáira, veszélyeire már előzetesen figyelmeztetnek, vagy a meglévő bajokban kívánnak segítséget nyújtani. *A magánkinyilatkoztatás adott epizódja tehát az adott történelmi korszak problémáival szemben lelkipásztori programként kezelhető.* Ha az üzenetek kellő időben és széles körben fejthetnék ki hatásukat, segítségükkel orvosolni lehetne a jelzett korszak lelki, vallási problémáit, kezelni a veszélyeket. Sajnos erről soha nem beszélhetünk, csupán részleges eredményeket könyvelhetünk el, mert tekintélyfeltés, vagy kellő ismeretek hiánya miatt lekicsinyelve kezelt kérdéstről van szó. Ezen tényezők miatt a vizsgálat nemegyszer indokolatlanul elhúzódik, az üzenetek tartalma pedig legtöbbször megkésve kerül a hívő köztudatba, sőt, még utólag is sokan akadályozzák terjedését, s érthető, ha elmarad az a lelki hatás, amiért adatott. Igaz, a hívek jelentős része mindig elemi erővel reagál a magánkinyilatkoztatások üzeneteire, s amit tehetnek, azt meg is teszik, de ez már csupán részeredmény.

A magánkinyilatkoztatás tehát *jel*, *célja* pedig a *figyelem felhívása* valamilyen vallási természetű helyzetre, s egyben előmozdítja a *vallásos életet*. Valamennyi Mária-jelenés motivációja az emberiség üdvösségének sokrétű támogatása. Mint korábban említettük: tetteiből, szavaiból mindannyiszor a kánai menyegző jelenete idéződik fel, amikor Mária Jézusra mutat, és kéri a szolgákat: „*Tegyétek, amit mond*” (Jn 2,5).

a) Érvek ellene és mellette

A magánkinyilatkoztatások egyre erőteljesebben és sürgetőbben hallatják hangjukat és fejtik ki hatásukat. Természetesen az állásfoglalás sem marad el, bár a véleményalkotásban erősen szerepet játszanak az érzelmi motívumok is. Sokan hittel és pozitívan válaszolnak a természetfölötti eseményekre szemben a tagadókkal, akik dogmatikus, biblikus vagy egyszerűen észérveket akarnak találni negatív álláspontjuk alátámasztására. Ebből is látható, hogy az Egyház Anyja jelenéseit és üzeneteit korántsem fogadjuk egységesen, sőt nemegyszer jó szándékú híveink lelkében is zavar és bizonytalanság támad eme probléma láttán. A Mária-jelenésekkel kapcsolatos érveket szabad, sőt szükséges ütköztetni. Vigyázni kell azonban álláspontunk megalapozottságára. *Gyakran előfordul, hogy az ellenvetés mögött nincs kellő tárgyi ismeret.* Ilyen esetben viszont az elutasítás egyértelműen Isten művét akadályozhatja, a lelkekre nézve pedig romboló lehet. A következő néhány sorban megpróbáljuk összegyűjteni a legismertebb ellenérveket (részben utaltunk is már ezekre), s megválaszolásukra is törekszünk.

1.) *A kinyilatkoztatás az utolsó apostol halálával véglegesen lezárult.* Kiegészítés vagy újabb igazságok kinyilatkoztatása nem várható.

Válasz: A nyilvános, mindenkit kötelező kinyilatkoztatás az utolsó apostol halálával befejeződött. Ezért igen fontos tudni, hogy *a magánkinyilatkoztatás mondanivalójának mindig összhangban kell lennie a nyilvános kinyilatkoztatással és az egyházi hagyománnyal.* Amint mondtuk, *nem egészítheti azt ki, és nem közölhet új hitigazságokat.* A magánkinyilatkoztatás *soha nem lép fel új tanítás hirdetésével.* Az üzenetek mondanivalóját egyetlen gondolatban foglalhatjuk össze: *lelkipásztori programról van szó, amelyben biztatást, útmutatást és eszközöket kapunk keresztényi életünk megújítására, elmélyítésére, és hívást az elkötelezett lélekmentésre.*

2.) *A Szentírásban nem találunk konkrét utalásokat a Mária-jelenésekre, egyáltalán a magánkinyilatkoztatásokra és azok egyháztörténeti szerepére.*

Válasz: Valóban nem. A Szentírásban viszont nagyon sok mindenre nem kaptunk konkrét eligazítást. Arra pedig különösen nem, hogy egy-egy korban az Úristen kiket, és milyen eszközöket kíván felhasználni a lelki élet megújítására. Így pl. a szerzetesrendekre sem kaptunk szentírási kinyilatkoztatást, de megújító és léleképítő tevékenységük az egyháztörténelem során mégis nyilvánvaló és elismert. Ide kívánczik a kérdés: vajon értjük-e igazán a Jelenések könyvének 12-től 16-ig terjedő fejezeteit? (Ezek a fejezetek Szent János harmadik és negyedik látomását mondják el az istenellenes hatalmakról és Isten haragjának hét csészéjéről.) Újra emlékeztetünk, hogy *az Isten művében – s erre éppen a Szentírás a tanú – igen sok jelenés játszik fontos szerepet.* Sőt ezek a jelenések gyakran az Újszövetség magánkinyilatkoztatásaihoz hasonló tartalommal rendelkeznek. Nemegyszer az egyes embert, közösségeket (vö. Ter 18,1-19,29; Jel 2-3), vagy az egész népet figyelmeztetik az Istenhez fűződő kapcsolat megromlására, s annak következményeire. Ha nem is olvashatunk a Szentírásban egészen egyértelmű útmutatást a magánkinyilatkoztatásokról, az Isten mégis kötelezővé tette azok megvizsgálását és a jónak megtartását (vö. 1 Tessz 5,21).

3.) *A Mária-jelenésekkel való foglalkozás akadálya az ökumenizmusnak.*

Válasz: Az ellenvetés visszautal a mariológia több évszázados protestáns kritikájára. A teológiai viták ebben a kérdésben nagyon távolról indultak, de öröndetes, hogy Mária személyével kapcsolatban a keresztény egyházak közeledni látszanak. *Jelenések és üzenetek márpedig léteznek, s ennek tényét akkor is tudomásul kell venni, ha azok nem illenek*

valamilyen kritikai vagy egyéb koncepcióba. Éppen ezért a Mária-jelenések valódiságának körültekintő vizsgálatáról és az így kapott eredmény felhasználásáról nem lehet lemondani. Nem lehet kétséges, hogy az Egyház Anyja mind személyében, mind tevékenységében csak építő szerepet játszhat Fia, Jézus Krisztus Egyházának egységében. Álljon itt a dél-amerikai püspöki karok konferenciájának II. János Pál 1979-es pueblai látogatása alkalmával tett kijelentése: „*A mai embert Mária személye kell, hogy közelebb segítse az Evangélium elfogadásához.*” Mária szavaiból ez a szándék olvasható ki.

A kérdés ennyire kiélezett felvetése egyébként igen veszélyesnek tűnik. Egyszerűen azért, mert az Egyház darabokra szakadása nem Isten akarata szerint való. Az Ő szándéka az egy akol és egy pásztor. Ebből következik, hogy Jézus Anyjának szerepe az Egyház életében csak az egység építése és védelme lehet. Felvetődik tehát a kérdés: akkor megvalósul-e az ökumenizmus, ha agyonhallgatjuk a Mária-jelenéseket?

4.) A Mária-üzenetekből azt sejtethetjük, *mintha Krisztus Evangéliuma és Egyháza elveszítette volna erejét, és támogatásra szorulna.*

Válasz: Krisztus ereje örök és töretlen, Egyháza is betölti üdvés világtörténeti szerepét. Az evangéliumi mag is mindig életképes. Ha mégis úgy tűnik, hogy nincs átfogó sikere az evangéliumnak, akkor a talajjal, a magvetővel, vagy a *befogadással van probléma.* (A jelek szerint az evangéliumi mag egyre gyakrabban hullik el út mentén, bozotos, köves, vagy szikes talajba.) A lelkipásztorkodás és tanúságtevő keresztényi élet erőtlenségében kell a magyarázatot keresni. A Mária-jelenések üzenetei éppen a lelkiséget, a lelkületet akarják megújítani, hogy legyen ereje minden lelkipásztornak és hívőnek a hiteles tanúságtételre, s a lelkek mentésére.

5.) *Amíg az Egyház nem nyilatkozott, ne foglalkozzunk az újabb eseményekkel. Várjuk meg az egyházi döntést, ne előzzük azt meg, és ne sietessük.*

Válasz: Az egyházi elismeréssel kapcsolatban fontos idézni *P. dr. Slavko Barbaric* atya véleményét: „Mindazok, akik a hivatalos egyházi elismerésre fektetik a hangsúlyt, biztosan nem tesznek az ügynek jó szolgálatot.”

Éppen a Szent Szűz az, aki több esetben is sürgetően lép fel, sőt nemegyszer nehezményezi a lassúságot és a passzivitást. Ez mindenképpen utalás arra is, hogy az ügyben illetékes helyi egyházi szervek vagy személyek sokkal gyorsabban megejthetnének egy-egy vizsgálatot. (Mint pl. a Csodás Érem, Lourdes vagy Siracusa esetében történt.) Ez az ellenvetés végül is arra biztat, hogy ne siessük el a Szent Szűz által oly sokféleképpen sürgetett megtérésünket. Az Egyház és a világ egyszer már leckét kapott Fatimában (a részleteket ld. a vonatkozó fejezetben) arról, hogy hová vezet a halogatás. Ez azzal a következménnyel járhat, hogy az üzenet elveszíti aktualitását, és hiábavalónak bizonyul a felhívás.

6.) *Az üzenetek kiválasztott átadói soha nem egyházi méltóságok.* Legtöbb esetben rendkívül egyszerű, semminek látszó eszközök. Nagyon óvatosnak kell lenni.

Válasz: Az óvatosság mindenkor indokolt. Bárki lenne is azonban az üzenet átvevője, a helyzet semmit nem változna. Úgy tűnik, az Isten nagy dolgairól mindig Dávidok győzték meg a Góliátokat (vö. 1 Kor 1,26-28).

7.) *Sok a hamis dolog.* Alig lehet bennük eligazodni. Legjobb, ha nem veszünk tudomást róluk.

Válasz: A magánkinyilatkoztatások elfogadásában a legsúlyosabb nehézséget a hamis események jelentik. Ez is a megtévesztő szellem munkája. *Marie Julie Jahenny*, a 19. századi misztikus így figyelmeztet erre: „*Számtalan hamis jelenés fog kiáramlani a pokolból, akárcsak egy légyraj, és ez a sátán utolsó kísérlete arra, hogy elfojtsa és lerombolja a hitet az*

igazi jelenésekben a maga hamis jelenései által.” Éppen ezért kell minden esetet vizsgálatnak alávetni, tanulmányozni és állást foglalni. Ha ezt nem tesszük, azért az üzenetek még a világban vannak, kifejtik hatásukat, és az érdeklődés is megmarad irántuk. Ezzel pedig számolnunk kell. A magánkinyilatkoztatás tisztaságára pedig azzal ügyelhetünk, ha a hiteles tájékoztatással kiszűrjük a hamis dolgokat.

8.) A Szentírásra ügyeljünk. („Van Mózesük és vannak prófétáik. Azokra hallgassanak” Lk 16,29.)

Válasz: Az érvelés tetszetős – de a Szent Szűz is ugyanezt akarja. Azért jön közénk, azért figyelmeztet, azért könnyezik, mert éppen az a tragikus, hogy nem figyelünk Fiára, s ez kárhozatalunkat jelentheti. Égi anyánk minden lehetőségét – tehát a jelenéseket is – felhasználja üdvösségünk érdekében. A Mária-jelenésekkel kapcsolatban *J. Ratzinger* bíboros a következőképpen nyilatkozott: „...*nem akadályozhatjuk meg Istent, hogy napjainkban is szóljon, egyszerű embereken keresztül és rendkívüli jelek segítségével, amik leleplezik a rajtunk uralkodó racionalista és pozitivista kultúrák elégtelenségét. ...napjainkban az idők jeleinek egyike, hogy sokasodnak a 'Mária-jelenésekről' szóló hírek.*”

a.1.) Bűn és bűnhődés

A Mária-jelenésekben, bizonyos jövendölésekben gyakran hallhatunk, olvashatunk *isteni ítéletről, büntetésről, pusztulásról* stb. A probléma fontossága miatt külön fejezetben tárgyaljuk az erre vonatkozó (9.) kérdést.

A kinyilatkoztatás mélyreható tanítást ad a bűn veszélyességéről. *Amikor az ember teret enged a sátánnak, s magára szabadítja ahelyett, hogy ellenállna neki és megfutamítaná, a sátán szabadon teszi tönkre az ember világi életét, természetes környezetét és örök sorsát.* Ezek a bűn *természetes következményei*. Amikor pedig az Isten a bűn elhatalmasodásának végére pontot tesz, s bekövetkezik igazságos ítélete akár az egyén, akár a közösség életében, *természetfölötti következményekről* beszélhetünk.

9.) Sok Mária-üzenetben *súlyos büntetésről, ítéletről, fenyegetésről* olvashatunk. Hihető ez?

Válasz: Igen, mert *az Isten irgalmas, s nem engedi, hogy a sátán jóvátehetetlen pusztítást végezzen az emberiség életében; s nem engedi azt sem, hogy Isten gyermekei a tömeges elkárhozás veszélyébe sodródjanak.* Ha a hívó szó kevésnek bizonyul, az Isten az ember érdekében fájdalmas eszközöket is igénybe vesz, hogy visszatérítse bűnös útjáról. A Biblia szerint az Isten az elhatalmasodó bűnnek egy határán megálljt parancsol. Előbb bűnbánatra és megtérésre szólít fel, s ha ez hiábavalónak tűnik, a legkeményebb ítéletet, akár a testi-lelki pusztulást is magára vonhatja az ember, sőt, örök boldogságát is elveszítheti. Az örök kárhozat, a „második halál” (vö. Jel 20,14; 21,8) kinyilatkoztatása világosan erre utal.

A **büntetés** a végső eszköz az Isten kezében. Ha szóba kerül mint fenyegetés, netalán be is következik, akkor az az ember által előidézett kényszerhelyzet logikus következménye, amit „ökörláncal” húzott magára (Iz 5,18). Az elvetés, a *kárhozatra taszítás* pedig a megátalkodott ember osztályrésze lehet, aki Isten törvényével szemben mintegy „új istenként” végérvényesen „öntörvényűen” rendezte be életét. *A törvénynek ugyanis csak akkor van értelme, ha megszegését szankcionálják.* A Szentírás és a magánkinyilatkoztatások üzenete sokszor hangsúlyozza: az Isten, aki „megbocsátó”, „irgalmas”, „könyörületes”, „hosszan tűrő” és „végtelenül jó” (Neh 9,17), s találékony szeretetében, a legvégsőkig elmegy, hogy a „szegény bűnöst” megmentse a magára vont büntetéstől. Arról azonban szó sem esik, hogy az Isten kiiktatná eszköztárából akár a legvégső büntetést is, mert ezzel Ő maga nyitna kaput a szeretetével való visszaélésre. Az emberiség üdvözítésének szándéka komolytalan volna, ha a bűn büntetésével nem kellene számolni.

A Szentírásban több büntető ítéletről olvasunk, ami sok ember pusztulását jelentette, de éppen ezek a történetek tanítanak arra is, hogy Isten nem akarja büntetni az embert (Ninive). Ő nem leli örömét a pusztulásban, hanem jobb belátásra akarja bírni övéit. *„Talán örööm telik a bűnös halálában – mondja az Úr, az Isten –, s nem azt akarom inkább, hogy letérjen útjáról és éljen?”* (Ez 18,23). A büntetés bekövetkezése Mária szavaiban is mindig *feltételesen* van megfogalmazva, tehát *elkerülhető vagy enyhíthető* megtérés esetén, s mondanivalója ebben is összecseng a Szentírás gondolataival: *„Az Úr arra vár, hogy irgalmazzon nektek, ...”* (Iz 30,18). *„Az Úr... nem kívánja senkinek a végét, hanem hogy mindenki bűnbánatra térjen”* (2 Pét 3,9), sőt utána is megy a bűnösnek, s eléje a megtérőnek. Ld. pl. a *„jó pásztor”* (10,11-15), *„az elveszett bárány”, „az elveszett drachma”* vagy a *„tékozló fiú”* (Lk 15,4-10) esetét.

Jakab apostol szerint az elhatalmasodó bűn „halált von maga után” (Jak 1,15). Az elhatalmasodó bűn *természetes következménye az, amit az egyre nagyobb terephez jutó sátán művel az egyes ember, s az egész emberiség történetében.* A sátáni rombolás tönkreteszi és pusztítja az embert, tönkreteszi és pusztítja az emberi munkát, tönkreteszi és pusztítja az

ember körül a világot, végül pedig a megköztözöttség révén a kárhozat felé tuszkol mindenkit, akit csak tud. (*Gyilkos az, és ordító oroszlán.*) Ha pedig a pusztítás veszélyesen elhatalmasodik, az Isten tisztító ítéletére is sor kerülhet. Éppen úgy, ahogyan Noé és családja, vagy Lót és családja körül megtisztította Isten a világot. Ezt a kilátásba helyezett tisztító ítéletet nevezzük *az elhatalmasodó bűn természetfölötti következményének.*

Az ítélet, a büntetés tehát – ami lehet valamilyen kataklizma vagy politikai esemény – a Szentírás szerint az elhatalmasodó bűn és a belőle fakadó életmód büntetése, s egyben tisztító esemény. *Elkerülésére egyedül a megtérés (az öntisztulás) az egyetlen lehetőség.* Éppen úgy, mint Ninive esetében. Ha Ninive megtér, megmenekül, de ha megmarad bűnében, elpusztul. (Vö. Jónás könyve.) *Ez az, amire a Szent Szűz is tanít bennünket.* Medjugorjében így fogalmazott: „*A megtéréstől függ a jövőtök.*”

A Szent Szűz figyelmeztet a világ veszélyes lelkiállapotára, és a *rendelkezésre álló idő rövidségére.* A helyzet komolyságát növeli, *hogy most nem egy próféta, hanem az Egyház Anyja közvetíti az üzeneteket,* és nem egy város sorsáról, hanem az egész emberiség jövőjéről van szó.

Amennyiben nincs megtérés – folytatja a Szent Szűz –, bizony a pusztulásra is sor kerülhet: Péter apostol drámai szavakkal figyelmeztet ugyanerre: „*...a vétkes angyaloknak sem kegyelmezett Isten, hanem sötét alvilági mélységekbe taszította őket, hogy őrizetben maradjanak az ítéletig. Nem kegyelmezett a régmúlt világnak sem..., amikor az istentelenek világára zúdította a vízözönt. A szodomaiak és gomorraiak városát is elhamvasztotta, és végpusztulással büntette, **intő például azok számára, akik a jövőben gonoszokat tesznek***” (2 Pét 2,4-6). Ezek tehát „*intő példák számunkra: az örök tűz lett a büntetésük*” – írja Szent Júdás (Júd 5-7). Emlékeztetünk Jézus szavaira is, amikor a Siloéban ledőlt toronyról beszélt, amely tizennyolc ember halálát okozta: „*Ha meg nem tértek, éppen úgy elvesztek mindnyájan.*” (Lk 13,4-5).

Szentírási példák azonban arra is egyértelműen utalnak, hogy az ítélkező Isten megmenti azokat, akik nem szolgáltak rá a büntetésre: „*...mivel igazságos vagy, mindent igazságosan intézel, s nem tartod hatalmadhoz illőnek, hogy olyat elítélj, aki nem szolgált rá a büntetésre*” (Bölcs 12,15). Eszerint az *Isten az igazakat nem bünteti. Az Isten az ő híveit,* ha szenvedni fognak is a gonoszság műve miatt, *kimentí a pusztulásból* (miként a vízözön idején Noét és családját, vagy Szodomából Lótót és családját).

A büntető ítélet hallatán tehát soha nem szabad reménytelenségbe esni (amint azt pl. *Nostradamus* jóvendölései sugallják), hanem *választani kell az egyetlen kiutat: az őszinte bűnbánatot és megtérést.*

Isten még a büntetésekben is irgalmát gyakorolja, apránként szabja azt ki, s alkalmat ad a megtérésre (vö. Bölcs 12,10). Mária valahányszor a büntetésről szól, ezen igazságokról beszél.

A sorra kerülő üzeneteken kívül még számos hitelt érdemlő látnok (pl. *Boldog Taigi Annamária*) jóvendöléseiben találkozhatunk a büntetéssel, ítélettel. (Ennek szövegét lásd a 202. oldalon.)

Nem vehettük sorra a magánkinyilatkoztatások elleni kifogások egészét. Befejezőként álljon még itt néhány szempont, amelyet megfontolásra ajánlunk mindazoknak, akik egyoldalúan elutasítják a Mária-jelenéseket.

1.) *A magánkinyilatkoztatások tőlünk és álláspontunktól függetlenül voltak és vannak, s mindig jótékony szerepet játszottak és játszanak a népi vallásosságban, sőt hatásuk az Egyház életében egyre fokozódik.*

2.) *A magánkinyilatkoztatások nem fejeződtek be.* Ezért nem csupán a lezárt (pl. Lourdes), de a nyitott (pl. Medjugorje), sőt a jövőben bekövetkező ügyekkel is találkozhatunk, amiknek vizsgálata, s a belőlük fakadó jónak megtartása feltétlenül kötelező.

3.) *A magánkinyilatkoztatás kérdésének tárgyalását nem tiltja az Egyház. Ezért az Egyház tanításának figyelembevétele mellett a lelkiismeret és a józan ész útmutatására figyelve szabad róluk informálódni, velük kapcsolatban állást foglalni.*

b) Újabb jelenések, könnyezések, lelkinaplók

A korábban idézett Mária-jelenések statisztikája arról tanúskodik, hogy az utóbbi évszázadban az események igen felgyorsultak, és a rendkívüli jelenségek megszorodtak. Szólnunk kell a Szent Szűz két igen jelentős, vizuálisan is széles körben meg tapasztalható ajándékaról: a *könnyezésekről* és a látnokok *lelkinaplójáról*. Beszélhetnénk még az egyes helyeken előforduló *illat- és fényjelenségekről* is, de ezek a múltékony események kevésbé értékelhetők. (Az újabb jelenésekkel önálló fejezetben foglalkozunk.)

Égi anyánk *könnyezései részét képezik a magánkinyilatkoztatásnak*, s akkor is nagyon beszédesek, ha azokat nem kíséri semmilyen mondanivaló. Sőt mi több, a néma anyai könnyek üzennek a legtöbbet. Nem tudjuk, hány Mária-kép vagy szobor hullatott *véres vagy tiszta emberi könnyeket* a Mária-korszak idején. Jellemző, hogy a Rosa Maria Mystica szobrok és képek közül hatvanhárom könnyezett 1977 és 1989 között huszonkettő országban. Már ez az egyetlen adat is igen fájdalmas utalás az emberiség szomorú sorsára. Bűneink miatt hullanak ezek a könnyek. Azért sír Jézus anyja, mert – s erről Fatimában világosan beszélt – sokan kárhoznak el, s ez a helyzet súlyosbodott. Újra és újra felszólít bennünket, csodákat művel, könnyen alkalmazható eszközöket ad, s alig történik valami változás. *A mulasztás egy idő után végzetes és jóvátehetetlen következménnyel járhat.*

A Mária-jelenések nagyon fontos és új adományai, dokumentumai a *lelkinaplók*. Ezekben a beszámolóknak a látnokok (nevezzük így őket egységesen) leírják az Úr Jézussal, vagy az ő édesanyjával folytatott beszélgetésüket. A lelkinaplók szerzői közül egyesek vizuális jelenésben is részesülnek, de többen vannak, akik csupán lelki beszélgetést (értelmi látomás) folytatnak égiekkel anélkül, hogy valaha is lenne vizuális élményük. Ennek ellenére mindig tudják, ki az, aki hozzájuk beszél, s „látják”, azt is, ha mosolyog, vagy szomorú stb. Az utóbbi csaknem száz évben sok lelkinapló született ilyen élményből, s legtöbb világhírnévre tett szert. A régi századokból megemlíthjük Sienai Szent Katalin *Dialógus* című írását. Nagyszerűsége miatt ugyancsak felhívjuk a figyelmet Lucie Christine írására és Bossis Gabriella *Ő meg én* című kétkötetes lelkinaplójára, valamint Szent Faustyna Kowalska *Naplójára*. Bár ezek nem tartoznak szorosan a Mária-üzenetekhez, ismeretük azonban meghatározó élmény lehet, és az általános lelki műveltséghez is hozzátartoznak.

A következőkben a Szereteláng, Natália nővér és a Mária Papi Mozgalom *Naplóját* mutatjuk be, s részletesen beszélünk az Isteni Irgalmasság üzenetéről, Szent Faustyna Kowalska *Naplójáról*. A nevezett naplók a lelki irodalom lenyűgöző gyöngyszemei. Valamennyi szívét-lelket gyönyörködtető és gyógyító (!) olvasmány, Istenhez emelő, és életre szóló élmény. Ennek egyszerűen az a magyarázata, hogy a lelkinaplók lapjain a *szeretet* szólal meg. Az Isten szeretete szól olvasóihoz. Fontos megfigyelni, hogy a nevezett írásművek az Isten akarata szerinti mindennapi életet képezik le. A szeretetre való nevelés szándéka sugárzik valamennyinek betűjéből. Akinek értő szíve van, s megtanul a sorok között is olvasni, egyik-másik lelkinaplót élete végéig naponta forgatni fogja.

c) A látnokok, és a hitelesség kérdése

Az Egyház bölcsen jár el, amikor a rendkívüli eseményeket nagyon alapos vizsgálatnak veti alá. Ezáltal védi az ügy tisztaságát és tekintélyét. Megóv a hiszékenységtől, a túlzásoktól és a visszaélésektől. Mi sem természetesebb, hogy a látnokok személye, az általuk közölt üzenetek tartalma és gyümölcseik egyaránt tüzetes vizsgálaton esnek át. A kivizsgálás többek között ezért is lassú.

A látnokok esetében szó szerint megvalósul a szentírási igazság: „...Isten azt választotta ki, ami világ szerint oktan..., azt választotta ki, ami a világ szemében gyönge..., s ami a világ előtt közönséges és megvetett..., a semminek látszókat...” (1 Kor 1,26-28). Növendék apácák, egyszerű felnőttek és nagyrészt gyermekek. Ők a Szent Szűz üzenetvivői. Semminek látszó. Nem tanultak, védtelenek, kiszolgáltatottak, sebezhető, de ugyanakkor természetesek és őszinték. Egy dologban mégis valamennyien megegyeznek: minden megaláztatás, megfélemlítés és keresztkérdés ellenére sem hátrálnak meg. Ha olykor bizonytalankodnak is, a látnokok hisznek az Úrnőnek, és számítanak arra, hogy az Egyház Anyja igazolja őket. *Tatjana Goriceva* a medjugorjei látnokokkal kapcsolatosan klasszikus igazságot fogalmazott meg az *Echo von Medjugorje* című lapnak: „A katolikus Egyházban a csodákat megszokott módon tudományos vizsgálatnak vetik alá, s azután hirdetik ki valódiságukat. Én azonban ezeknek a gyermeklátnokoknak, s egyáltalán a gyermekeknek jobban hiszek, mint a tudománynak...” 26(1989)8. 01. 2. p.)

A látnokokat mindig az Isten igazolja a jelenés helyén történő csodák által. Míg ez be nem következik, a sátán elszántan birkózik az eseményekkel, törekszik a látnokok megfélemlítésére, igyekszik hitelüket rontani, életüket valóságos kálváriává tenni, s mindent felhasznál – egyháziakat és világiakat egyaránt – Isten tervének megghiúsítására. Az egyházi vizsgálat éppen ezért körültekintő. Kiterjed a látnokok személyére, a csodákra, a gyümölcsökre, s amikor az Egyház nyilatkozik egy-egy ügyben, „az egyházi döntés soha nem a jelenés megtörténtét mondja ki, hanem annak elfogadhatóságát, mivel nem mond ellene a kinyilatkoztatásnak... A természetfeletti okosság ellen vétkes lehet, aki nem hiszi.” (Előd I. Dogmatika. Bp. 1983. 650. o.)

Amíg egy-egy jelenés vizsgálata befejeződik, a látnokok kemény megpróbáltatáson esnek át. Mindig akadnak vállalkozók, akik hangoztatott jó szándéktól vezérelve még az egyházi vizsgálat előtt negatív értelemben „eldöntik” a kérdést. A látnokok élete ezért valóságos keresztút. Nemegyszer a vádak egész özönével árasztják el őket az emberek, s ezáltal testi-lelki szenvedést okoznak a látnokoknak, Isten ügyét pedig hátráltatják.

Egyházilag elismert Mária-jelenések

A Csodás Érem

A Mária-jelenések történetében az utolsó csaknem két évszázad különösen jelentős. Véleményünk szerint 1830 – a **Csodás Érem** átadásának éve – nyitánya az üdvtörténet egy rendkívül fontos korszakának, amit valóban joggal nevezhetünk Mária-korszaknak.

Az európai forradalmak történetében Franciaországnak szomorú dicsőség jutott. A francia föld forradalmi ugyanis a 18–19. században mind vérengzés, mind egyházellenesség tekintetében kitűntek. Csodálatos, hogy a nagy hagyománnyal rendelkező francia Egyház virágai minden pusztítás ellenére is gazdagon pompáztak tovább a 19. század folyamán. Ebben a században élt pl. Vianney Szent János, ebben a században került sor a Csodás Érem, La Salette és Lourdes jelenéseire, ebben a században élt Lisieux-i Kis Szent Teréz stb.

1830. július 18-ról 19-re virradó éjszaka, mindössze nyolc nappal az újabb forradalom kitörése előtt Párizsban csodálatos esemény történt. *Labouré Katalin, a Rue du Bac 140.* szám alatt álló vincés kolostor növendékét a Szent Szűz találkozóra hívatta az intézet kápolnájába. Néhány hónappal később, november 27-én este fél hatkor pedig egy újabb látomásban megkapta a Csodás Érem tervét, s azt a felszólítást, hogy legyen hűséges terjesztője a Csodás Éremnek.

Labouré Szent Katalin 1806. május 2-án született Fain-les-Moutiers nevű faluban. Szüleinek kilencedik gyermeke volt. 1815. október 9-én meghalt a család szíve, az édesanya, 11 árvať hagyva maga után. A kis Katalin a Szent Szűzben talált édesanyára.

Katalin 1830 elején követte nővérét, Lujzát a Szeretet Leányai Társulatba. Jelöltidejét Châtillon-sur-Seine-ben kezdte, de április 21-én már Párizsban készült tovább Isten ügyének szolgálatára.

1830. július 18-án éjjel fél 12-kor egy 4-5 évesnek látszó, fehér ruhába öltözött fiúcska költötte fel álmából. „Jöjj a kápolnába, a Szent Szűz vár reád!” – szólt hozzá. Katalin a döbbenettől szólni sem tudott. Gyorsan felöltözött, s a fiúcska kíséretében a kápolnába sietett.

A jelenés két órán át tartott. A Szent Szűz elmondta a reá váró tennivalókat: „Gyermelem, Isten egy feladatot bíz reád. Sokat kell majd szenvedned, de szívesen kiállod, ha meggondolod, hogy ez az ő dicsőségére szolgál. Fölismered, ami Istentől jön, s nem lesz nyugtod, míg lelki vezetőddel nem közölted. Sok ellentmondásban lesz részed, de ne félj, mert a kegyelem veled lesz...” A Szűzanya sok mindenről beszélt Katalinnak, de a Csodás Éremről ekkor még nem esett szó. Mária jelezte a hamarosan kitörő forradalom pusztítását, de megígérte, hogy Szent Vince társulatát meg fogja őrizni.

Katalin hallgatott élményeiről. Egyedül gyóntatójával osztotta meg titkát. A látnok – külön parancsra – csak 1841. augusztusában írta le a vele megtörtént eseményeket.

1830. november 27-én világossá vált Labouré Katalin küldetése. A jelzett nap estéjén fél hatkor a Szent Szűz újabb látomásban mutatta meg a nővérnek a Csodás Érem tervét. Mária egy félig látszó földgömbön állt, s két kezében egy kisebb gömböt tartott, majd így szólt: „*Ime ez a gömb, melyet itt látsz, az egész világot jelenti... s minden embert külön-külön.*” A Szűzanya ujjain gyűrűk, s azokban drágakövek voltak, amelyekből több fénysugár áradt. „*Ezek a sugarak a kegyelmek jelei, melyeket Mária az emberek számára kiesdekel.*” – hallja Katalin. A Szent Szűz jobb kezétől kezdődően arany felírás volt látható. A felirat átívelt Mária feje fölött, és bal kezénél végződött. Az írás így szólt: „*Ó, bűn nélkül fogantatott Szűz Mária, könyörögj érettünk, kik hozzád menekülünk!*” A jelenés asszonya kérte Katalint: „E

minta szerint egy érmet kell veretni, és azok, akik azt megáldása után viselik, és áhítattal elmondják ezt a rövid fohászt, Isten anyjának egészen különös oltalma alatt állnak.”

Ezt követően megfordult a kép, s a látnok az érem hátoldalát látta. Középen nagy **M** betű és a kereszt kombinációja rajzolódott ki, alatta *a két szív*. Az egyiket tövisfonat koszorúzta, a másikat tör járta át. Az egész kompozíciót pedig 12 csillag övezte. Néhány héttel később, decemberben a jelenés és a rá vonatkozó felszólítás megismétlődött. Utolsó látomásában a Szűzanya tudtára adta Katalinnak: „Leányom, most már nem jövök többé, csak imáidban hallok szavamam.” Ezzel pedig kezdetét vette a Csodás Érem világméretű hódítása.

Az érem rajzolata valóságos mariológiai tanítást hordoz. A Csodás Érem első oldalán a Szent Szűzet látjuk, akinek kitárt kezeiből a kegyelem fénye sugárzik, a másik oldalon pedig először jelenik meg Jézus Szentséges és Mária Szeplőtelen Szívének együttes ábrázolása, s ezzel egyértelmű égi utalást kapunk a két szív közös lélekmentő munkájára. A Csodás Érem két oldalának ábrája óhatatlanul *Grignion Szent Lajos-Mária* jövendölését idézi fel bennünk az Egyház Anyjának *társmegváltói és kegyelemközvetítői szerepével* kapcsolatban. Erről azonban csak az Egyház tanításának szellemében szabad beszélnünk. „... úgy kell érteni, hogy semmit se vonjanak le Krisztusnak, az egyetlen közvetítőnek méltóságából és hatóerejéből, és ahhoz semmit se adjanak hozzá” (LG 62).

Úgy tűnik, az 1830-ban kezdődő Mária-korszakra utal *Grignion Szent Lajos-Máriának* egy másik jövendölése is: „*Szűz Máriának az utolsó időkben mindinkább előtérbe kell lépnie irgalmassággal, erővel és kegyelemmel.*” (Grignion: *A tökéletes Mária-tisztelet*, 1944. 50/f.)

Katalin gyóntatója, *Jean-Marie Aladel* atya csak 1832-ben közölte az eseményeket Párizs érsekével, *Hyacinthe Louis de Quélen*nel. Az érsek az érem elkészítésében jó lehetőséget látott a Szent Szűz tiszteletének terjesztésére, s ezen megfontolásból a júniusban forgalomba került érmeket elsőként maga a főpásztor adta tovább híveinek. De Quélen érsek megbízásából *Guillou* atya 1834-ben megjelentette az első hivatalos közleményt az éremről. Aladel atya pedig még ebben az évben megírta, és százezres példányban kiadta az érem történetét, amit az emberek hamarosan megvásároltak. A kiadványt öt év alatt hét nyelvre fordították le. Párizs érseke időközben megindította a hivatalos vizsgálatot, s 1836. febr. 16-tól július 13-ig tizenkilenc ülés foglalkozott a jelenésekkel, a Csodás Éremmel, és a vele kapcsolatos csodákkal, majd a bizottság hitelesnek nyilvánította az eseményeket, és igaznak a Csodás Érem történetét. A *vizsgálati jegyzőkönyv 5. pontja* ezt írja: „Az éremmel kiesdekelt és hitelesített rendkívüli kegyelmek: gyógyulások és megtérések, ... csupa igazoló érvek a tények megállapításához, hogy az *úgynevezett csodás érem egyes-egyedül Istentől eredhet.*”

Katalin gyóntatója az éremmel kapcsolatos tömeges imameghallgatásokról, megtérésekről és csodákról ezt mondja könyvében: „Százerek, milliók vallják, hogy *soha sem fordultak a csodás érmű Nagyasszonyhoz hiába, midőn a lelkek megvilágosítása, megindítása, jóra- vagy jobbravezetése forgott szóban.*” A feltűnő megtérések, csodák és a mérhetetlen kegyelem áldásai hetek alatt közismertté tették a Csodás Érmet, s *maga a nép nevezte el az érmet csodásnak*. Az érem 1836 és 1839 között Franciaországon kívül elterjedt Lengyelországban, Kínában, Oroszországban, Észak-Amerikában és Abesszíniában mintegy tízmillió példányban. *XVI. Gergely pápa* is tisztelte, és állandóan szem előtt tartotta.

De Quélen érsek kérésére *XVI. Gergely* advent második vasárnapjára ünnepet engedélyezett a Szeplőtelen Fogantatás tiszteletére. 1839-ben pedig kieszközölte a Szentszéktől, hogy a Loretói litániába foglalják bele a következő könyörgést is: „Eredeti bűn nélkül fogantatott Királyné, könyörögi érettünk.” A lánglelkű érsek a Notre-Dame templomban külön trónust emelt a Csodás Érem bronzba öntött másának.

Szent X. Piusz pápa 1909. július 8-án jóváhagyta a *Csodás Érem Társulatát* és működési szabályzatát. Ennek célja a Szűzanya tiszteletének és a Csodás Éremnek terjesztése. Labouré Szent Katalin alázatosságára jellemző, hogy élményeiről élete során mindössze két emberrel beszélt: gyóntatójával és rendi előjárójával. A szent látnok 1876. december 31-én hunyt el.

A *Csodás Érem átadása* a világnak pedagógiai és lélektani szempontból is páratlanul fontos. Az érem által a Boldogasszony nem csupán a világ figyelmét hívta fel lélekmentő tevékenységére, de *valamilyen kezdődő súlyos veszélyhelyzetre is figyelmeztetett*. (Erre a jelenésben látott földgömb, és az érem felirata utal egyértelműen: „*Ó, bűn nélkül fogantatott Szűz Mária könyörögj érettünk, kik hozzád menekülünk!*”) A Csodás Érem elfogadása, hittel való viselése, a vonatkozó röpima imádkozása, az éremmel kapcsolatos rendkívüli események megismerése egyrészt igen széles körben rátereli az emberek figyelmét a Boldogságos Szűz lélekmentő tevékenységére, másrészt sok kegyelem forrását jelenti azok számára, akik kitartó ragaszkodásról tesznek tanúságot.

A szent életű Katalin 1876. december 31-én halt meg Párizsban. Hetven évet élt. 1933-ban boldoggá, 1947. július 27-én pedig szentté avatták. Épen maradt testét üvegkoporsó őrzi a párizsi Csodás Érem Kápolnában.

A Csodás Érem viselése (lehetőleg nyakban hordozva) és a fohász imádkozása ma is kegyelmek forrása. Beszerzése tehát ajánlatos.

A látnokok közül Labouré Katalint, Soubirous Bernadettet (Lourdes), Faustyna Kowalska nővért avatták szentté. 2000 májusában boldoggá avatják a két, korán elhunyt fatimai látnokot, Ferencet és Jácintát. Az elhunyt látnokok közül Szt. Katalin, Szt. Bernadett, és a ragályos betegségben elhunyt Jácinta teste maradt épen.

Figyelemre méltó, hogy a Csodás Érem felirata már 1830-ban „*bűn nélkül fogantatottnak*” nevezi a Szent Szület, jóllehet a szeplőtelen fogantatás dogmáját csak 24 évvel később, 1854-ben hirdette ki IX. Piusz pápa.

La Salette

A folytatás *La Salette*. 1846-ban ebben a kis francia falucskában a Szent Szűz két nagyon súlyos, és a hit elvesztése szempontjából rendkívül veszélyes bűn, a *káromkodás és a szentmise elmulasztása* ellen emeli fel a szavát. Ezt követően részletesen megjövendöli a Mária-korszak főbb eseményeit, különös tekintettel azokra a veszélyekre, amelyek a történelmi változások révén egyre súlyosabb kárt fognak okozni a lelkeknek. *Különösen fontos La Salette jövendölését megérteni!* Ha ugyanis visszatekintünk az elmúlt másfél évszázadra, nyomról nyomra felismerhetjük az egyes utalásokat, világossá válnak a vonatkozó próféciák, s a Mária-korszak végkifejlete is felsejlik előttünk. Minden okunk megvan az üzenet komoly átgondolására és a következtetések levonására, hiszen éppen ez az értelme annak, hogy a Szent Szűz rendelkezésünkre bocsátotta a vonatkozó jövendöléseket.

Grenoble környékén a La Salette-Favallaux falucskát még a részletesebb térképeken is alig találhatjuk meg. Parányi ez a festői környezetben meghúzódó település, de mégis világhírnévnek örvend a Szent Szűz 1846. szeptember 19-én történt jelenése és üzenetei miatt.

Röviden az események: 1846. szeptember 18-án Melánia (*Calvat Françoise Mélanie*, szül. 1831. nov. 7., meghalt 1904. dec. 15.), az urának tehenét őrző kisleány találkozott a közeli Corps városból származó fiúcskával, Maksziminnel (*Giraud Pierre Maximin*, szül.: 1835. szept. 27., meghalt 1875. márc. 1.). A bizalmatlanul induló ismerkedés után a két gyermek összebarátkozott, s másnap, szeptember 19-én már együtt hajtották fel teheneiket a hegyre. A gyermekek életét és játékát – bár szerény képességekkel rendelkeztek – áthatotta a keresztényi neveltetés és az imádság szelleme. Harangszóra elimádkozták az Úrangyalát, keresztet rajzoltak a kenyerekre, mielőtt elfogyasztották volna, és virágokkal díszített paradicsomkertet építettek szórakozásként. A játék után a két gyermek elaludt.

Ébredés után Melánia látta meg először a Szent Szüzet, amint a paradicsomkertben nagy fénytől övezve fejét kezébe hajtva ült. A „szép asszony”, ahogyan Melánia mondja, lassan felállt, karját keresztbe tette, és magához hívta őket: „Jertek ide, gyermekeim, ne féljete; én azért vagyok itt, hogy nagy újságot mondjak nektek.” A gyermekek odasiettek. Melánia egészen megközelítette a jelenést, s azt is tisztán látta, hogy a Szent Szűz szemeiből könnyek ömlöttek, amint beszélni kezdett. A társalgás a gyermekek által is használt *patois nyelven* (a franciának egyik változata) folyt.

A Boldogasszony néhány gépelt oldalra terjedő La Salette-i üzenete, amit Melánia révén tudhattak meg az emberek, teljesen felkavarta a keresztény világot. (Érdekesség, hogy a két látnokot egymástól elkülönítve hallgatták ki, s a két iskolázatlan gyermek külön-külön is el tudta mondani a Szűz szavait.) Ami La Salette-ben egyedülálló – írja *Raissa Maritain* – az a gyermekek által kapott és közvetített üzenet minősége. Egy, már a megjelenés napján elmondott *nyilvános üzenet és egy titkos üzenet*, amelyet Melánia később (1858-ban) tehetett közhírré.

Mint az minden esetben lejátszódik, itt is megtörtént: a jelenésnek voltak védelmezői és támadói egyaránt. Mindkét táborban találhatók püspökök, papok, neves emberek. Mivel a francia császár nem fogadta el az eseményeket, jellemző módon ezt a felfogást követte hetven egyházmegyei újság is. Mellette csupán 12 egyházi lap mert kardoskodni. Jelentős többségben voltak azonban azok, akik elfogadták az üzenetek hitelességét. Jellemző, hogy 1846. szeptember 19-én délután három órakor volt a pásztorgyermekek találkozása a Szűzanyával, s 1851. szeptember 19-én *De Brouillard*, Grenoble püspöke már elismerte a jelenések valóságát, s mint illetékes egyházmegyei püspök engedélyezte a zarándoklatokat La Salette-be. November 16-án az egyházmegye minden szószékéről felolvasták a püspöki körlevelet. Maga a püspök – hajlott kora ellenére – lóháton ment a jelenés színhelyére, hogy a

szent hegyen, a La Salette-ben megjelent Nagyasszony tiszteletére építendő bazilika alapkövét elhelyezze. Egyidejűleg engedélyezte a ma is működő La Salette-i atyák rendjét, amelyet Róma 1851. október 7-én megerősített. A jelenések hiteléről tett tanúságot pl. *Vianney Szent János, IX. Piusz* (több brévét is kiadott a La Salette-i jelenések ügyében.), *XIII. Leó*, de az események hitele mellett állott ki maga a Szentszék is.

A La Salette-i üzenet két lényeges elemet tartalmaz. Mária egyrészt *elítéli a káromkodást és a vasárnapi szentmise elmulasztását*. A Szent Szűz aggodása érthető. A káromkodás és a szentmise elmulasztása ugyanis az Isten és ember közötti kontaktust, az élő személyes kapcsolatot rendkívül súlyosan károsítja. Aki nem teljesíti Isten harmadik parancsát, az az ember nem imádkozik, megfosztja magát még az imádságra indító helyzettől is, a káromkodás pedig rendkívül durva módon megsérti Isten méltóságát, és erőszakosan mélyíti a szakadékot Isten és ember között. E két bűn, ha szokássá válik, egyrészt megpecsételheti az ember örök sorsát, másrészt rossz példájával súlyos kárt okoz mindazok lelki életében, akikkel együtt él és dolgozik.

A másik elem La Salette üzenetében a *jövendölés*. A könnyező Szűz elmondja, mi vár az emberiségre. Korábban jeleztük már a lényegét: *elérkezik a pillanat, amikor minden ember, aki bűnében megmarad, testi-lelki pusztulással bűnhődik*. Amíg ez a pillanat elérkezik, addig szabadon választhatunk a megtérés vagy a megsemmisülés között. „Nincs többé haladék” (Jel 10,6b) Mária könnyei az érzéketlen szívű, a vesztüket előidéző emberek sokasága miatt hullanak. *Léon Bloy* így ír a síró Szent Szűzről: „Az sír La Salette-ben, akit minden nemzedék Boldognak mond. Úgy sír, ahogy egyedül csak ő tud sírni. Kiapadhatatlan könnyekkel siratja a kötelességteljesítés minden megsértését.” Az Üzenet első mondatai is érthetővé teszik Mária anyai könnyeit.

„Ha az én népem nem akarja megadni magát, kénytelen leszek Fiam kezét rája bocsátani. Oly nehéz, oly súlyos e kéz, hogy már nem tudom többé visszatartani... És ti semmit sem törődtek velem. Bizony *sokat kellene kérnetek és tennetek...*” E megrendítő bevezetés után az Ég Királynője felpanaszolja a vasárnapi munka és a káromkodás elhatalmasodását.

A további üzenetek (a „*titok*”) átadásával Melániának tizenkét évig, 1858-ig kellett várnia. (1858 egyben a lourdes-i jelenések éve is. Figyelemre méltó az egybeesés.) Az ún. La Salette-i titkok annak idején az egész világot bejárták, de a mai ember már alig ismeri ezeket, pedig tartalmuk ma is érvényes. A Szűzanya így folytatta mondandóját:

„*Azon a ponton áll az Isten, hogy hallatlan módon fenyítsen. Jaj a föld lakóinak, Isten ki fogja méríteni haragját...* A társadalom a legborzasztóbb ostorcsapások és a legnagyobb események előestéjén áll...” A Szent Szűz ezt követően a sátán pusztító munkájáról beszél, s arról a mérhetetlen szenvedésről, ami a világra vár azért, mert enged a kísértőnek, a sátán elkötelezettjeinek stb. Egészen meglepően ezt mondja az Üzenet:

„*1864-ben Lucifer nagyszámú ördöggel kiszabadul; azon lesznek minden áron, hogy lassanként ('lépésről-lépésre') kiirtsák a hitet...*” A Szent Szűz így jellemzi az elkövetkező korszakot: „*ez lesz a sötétség ideje...*”

A bibliamagyarázók megegyeznek abban, hogy Jel 9,1-11 versek a gonosz lelkek kiszabadulását jövendölik meg. A Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás pl. az említett idézethez a következő kommentárt fűzi: „*Az ötödik harsonaszóra a gonosz lelkek egész serege jön elő a pokolból...*” A Jel 9,13-21 versek kommentárja pedig így hangzik: „*A hatodik harsonaszóra felszabadul az egész alvilág, és a gonosz szellemek pusztító háborúkra ingerlik az embereket.*” *Gál Ferenc* így ír kommentárjában a vonatkozó helyről: „A gonoszság fejedelmének ártó hatását igazi apokaliptikus kép mutatja be. Nála van a mélység kútjának a kulcsa, tehát szabadjára engedheti

az ártalmas erőket. Ezek úgy szálltak fel, mint a kohó füstje, ami elsötétítette az égboltot.” (Gál F.: *A Jelenések könyve*. Szeged, 1994.)

Feltűnő a Szent Szűz pontos időmeghatározása. Nem világos, miért 1864-ben kerül sor Lucifer kiszabadulására, azt azonban tudjuk, hogy 1864-ben volt az első Internacionálé...

Mária felsorolja a sátán eszközeit is. Ezek *a lelki vakság, a viszálykodás, a rossz könyvek, a hamis szellem terjesztése, az igazságtalanság, a gyűlölködés, a gyilkosság, a háborúskodás* stb. „Minthogy az Istenben való hit feledésbe megy, azért ki-ki önnönmagát fogja igazgatni és mások fölötti uralkodásra törekedni; a polgári és egyházi hatalom el lesz törölve; minden rendet és igazságot lábbal fognak tiporni; nem lesz egyéb látható, mint gyilkosság, gyűlölség, féltékenység, hazugság, egyenetlenség a haza és a család szeretete nélkül... Európa országai háború színhelyei lesznek...” – folytatja a Szűz. A jelenés asszonya néhány városnak és országnak is megjövendöli pusztulását vagy szomorú sorsát.

„Az igazak szenvedni fognak nagyon – folytatja az Ég Királynője –, imáik, bűnbánati cselekményeik és könnyeik fel fognak hatni az égbe, és az Isten egész népe *bocsánatért és irgalomért* fog esedezni... **akkor Krisztus igazságosságának és az igazak iránti nagy irgalmasságának egy ténye által megparancsolja angyalainak, hogy öljék meg minden ellenségét. És azonnal megsemmisülnek Jézus Krisztus ellenségei és minden (bűnbánat nélküli) bűnös ember és a föld pusztasággá változik. Aztán béke áll be, és az emberek kiengesztelik az Istent... Mindenütt felvirágozik a szeretet...**”

Az itt elmondottak révén nagyon prózaian vetődik fel a kérdés: vajon hány embert sikerül megmenteni az Isten Országa számára, amíg beteljesednek a prófétai szavak? Sikerül-e felrázni a világot, amely ökörlánccal vonja magára a büntetést (Iz 5,18), időben megújul-e az Egyház, s megvalósulhat-e égi anyánk vágya, hogy ne kárhozzon el egyetlen ember sem?

Mária szerint a békés, gazdag aratásra emlékeztető időszak csak 25 évig fog tartani. Az emberiség újra elfeledi majd az Istent. A sátán ekkor fogja végső harcát indítani Isten és az emberiség ellen.

Az Egyház Anyja ezt követően beszél az Antikrisztus születéséről és tevékenységéről, az Egyház válságáról, az évszakok megváltozásáról, az égitesteken tapasztalható feltűnő jelekről, rettenetes földrengésekről és egyéb katasztrófákról, a sátáni erők hamis csodáiról stb. A békés korszak elmúltával az Antikrisztus előhírnöke kezdi meg rémisztő munkáját, aki iszonyatos vérontást fog okozni, de ezt a pusztítást mindennemű csapás is kísérni fogja majd. Így pl.: pestis, éhezés és háborúk. A világ sorsa az Antikrisztus fellépésével („...*ő a megtestesült ördög lesz*”) fog végzetessé válni. „Az évszakok megváltoznak, a Föld csak rossz gyümölcsöt terem, a csillagok elvesztik szabályos pályafutásukat, a Hold csak pirosbamenő fényt ad; ...és borzasztó földrengést okoz, mely elnyeli a hegyeket és városokat.” Az Antikrisztus székvárosa Róma lesz. „*Az ördögök a levegőben és a földön látszólagos csodálatos tetteket visznek végbe...*” (UFO...?)

A Szűzanya üzenetében mindenkit hív a sátán elleni harcra. „*Sürgős felhívást intézek a Földhöz, felhívom az élő Isten igazi tanítványait..., az emberek egyetlen és igaz Megváltójának követőit..., gyermekeimet, ...követőimet, azokat, akik nekem adattak..., az utolsó idők apostolait... Itt az ideje, hogy eljöjjenek és megvilágítsák a földet... Harcoljatok, világosság gyermekei, ti, kicsiny nyáj...*”

A jövendölésben vigasztaló kitétel is szerepel: „Isten gondoskodni fog szolgálóiról és a jóakarátú emberekről, az Evangéliumot mindenütt hirdetni fogják, minden nép és nemzet eljut az igazság ismeretére.” A sátán rettenetes pusztítása után azonban művével együtt elpusztul. „*Szent Mihály főangyal lehelete megfojtja őt.*” Végül pedig: „...*a víz és a tűz megtisztítja a Földet, és az emberi kevelység minden művét megsemmisíti, és minden meg fog újulni; az emberek Istennek szolgálnak, és őt dicsőítik.*”

Ezeket a próféciaikat csaknem százötven évvel ezelőtt kapta meg az emberiség az Egyház Anyjától. Elegendő csupán visszapillantani a közel másfél évszázad történetére, s megláthatjuk, miként valósulnak meg pontról pontra a jövendölések. Meg kell jegyeznünk, hogy a *La Salette-i prófécia* (a „titok”) *hitelessége körül még ma is viták folynak*. Amint elmondtuk, a Szent Szűz csak 1858 után engedélyezte nyilvánosságra hozni a próféciaikat. 1851-ben a két látnok leírta ezeket, s a dokumentum lezárt borítékban IX. Piusz pápa kezébe került. A boríték sorsáról nem tudunk. A titok először 1879-ben jelent meg *Mons. Zola*, Lecce püspökének kiadásában egyházmegyei jóváhagyással.

Munkánkhoz eme kiadás bővített, magyarázatokkal ellátott 1929-es magyar nyelvű változatát használtuk. Bibliográfiai leírását ld. a *Bibliográfia* c. fejezetben.

A kiadványt több francia püspök abban az időben tiltakozással fogadta, s visszavonását kérte, de a tiltakozást nem lehetett komolyan megalapozni, s a visszavonás nem történt meg. Igaz, a látnokok hányatott élete kifogásolható, de előre haladva az időben valóban pontról-pontra látható a próféciaik teljesülése. Úgy tűnik, maga a történelem igazolja La Salette jövendöléseit.

Könyveket írtak már La Salette üzenetéről. Mi csupán egy nagyon fontos és napjainkban egyre jobban kirajzolódó isteni akaratra kívántunk rámutatni. Arra ugyanis, hogy a jelenés asszonya világosan értésünkre adta: a Mária-korszak vége felé *az egyes ember választás elé lesz állítva: Választania kell a megtérés vagy a testi-lelki pusztulás között*. A jelek szerint belátható időn belül elérkezik egy nap, amikor mindazoknak, akik *a bűnben megmaradnak, szerte a világon a fizikai megsemmisüléssel is számolniuk kell*. Nyomasztó a kérdés: hányan fognak megmenekülni, s hányan fognak áldozatul esni. A Szent Szűz kifejezett szándéka, hogy minden ember megtérjen, s ily módon elkerülje az elhatalmasodó bűn végkifejletét, a pusztulást.

Lourdes

A következő állomás: *Lourdes*, 1858. A lourdes-i eseményekben nem csupán egy Mária-kegyhely létrejöttét, nem csupán a *bűnbánatra*, az imára, a rózsafüzér imádságra való buzdítást kell látnunk. Még csak nem is egy zarándokhelyet, ahol betegek gyógyulhatnak meg. Sokkal fontosabb itt is a lélektani, pedagógiai szándék kifejeződése. A Szent Szűz hívja övéit (egyelőre csak zarándoklatra). A zarándokok pedig magukkal viszik az emberszerető Boldogasszony áldásos tevékenységének hírét. Nagyban segíti ezt a fejlődő közlekedés, a tömegkommunikáció, a kezdődő globalizáció. A lourdes-i szobrok és barlangok, valamint a könyvek által a Szent Szűz gondoskodó jósága (gyógyítás, imameghallgatás), egyrészt átmegegy a köztudatba, másrészt pedig igen előnyösen befolyásolja a népi vallásosságot. Az emberek számára világszerte természetessé válik, hogy minden lelki-testi bajukban égi anyánk hatalmas segítőnk és közbenjárónk, a bűnbánatra és az imádságra való felhívás pedig előrevetíti az engesztelés gondolatát.

A katolikus világ számára a franciaországi Lourdes neve igen ismerősen hangzik. *A Mária-kegyhelyek sorában a legjelentősebbek között tartjuk nyilván.*

Lourdes a festői Pireneusok között, a Gave patak mentén húzódik meg, közvetlenül a francia-spanyol határ mentén, közel a Földközi-tengerhez. A világhírű kegyhely a jelenések előtt alig ismert, nyomorúságos település volt.

Az események Lourdes-ban is váratlanul kezdődtek. Három gyermek, *Bernadette és Maria Soubirous*, a helyi szegény molnár leányai és *Janka Abadie* 1858. február 11-én fát szedegetett a Massabielle szikla környékén. A gyermekek a malompatakon is átgázoltak. A 14 éves, beteges *Bernadett* azonban elmaradt társaitól, hogy lehúzza cipőjét és harisnyáját. E művelet közben váratlan és erős szélzúgásra lett figyelmes. Amint felnézett, a patak túlsó oldalán egy sziklahasadékban a Szent Szűzet pillantotta meg.

A jelenés asszonya természetfölötti fénytől övezve, gyönyörű fehér ruhában tűnt fel. Sarutlan lábait, amelyek egy vadrózsabokor ágait érintették, egy-egy aranyrózsa díszítette, derekát pedig kék öv fonta körül. Fejéről dús fátyol hullott alá. A Szűz imádságra kulcsolt keze hófehér rózsafüzért tartott, amelynek szemeit aranylánc fogta egybe. Bernadett ijedtében rózsafüzére után kapott, de félelmében még keresztet sem tudott vetni. A Hölgy ekkor bátorítólag rámosolygott a gyermekre, lassan, méltóságteljesen keresztet vetett, de nem szólt semmit. Bernadett mindenben követte a Szent Szűzet. Ő is keresztet vetett, majd pedig térden állva imádkozni kezdte a rózsafüzért. Amikor befejezte, Jézus anyja intett Bernadettnek, hogy menjen közelebb, de ő nem merte megközelíteni. Erre a jelenés eltűnt.

A Lourdes-i Boldogasszony 18 alkalommal jelent meg Bernadettnek. A Szent Szűz a harmadik jelenés napján (febr. 18.) szólt először Bernadettnek, amikor is a látnok gyermek arra kérte: írja fel a nevét a magával hozott papirosra. Amit ő mondani akar – válaszolta a Szűzanya –, azt nem szükséges leírnia. Kéri azonban, hogy az elkövetkező két héten keresztül mindennap jöjjön el a jelenés helyére. Megígérte Bernadettnek, boldoggá teszi, de csak a túlvilágon. Kifejezte óhaját, hogy *sok embert kíván látni a jelenés helyszínén*. Február 25-én (kilencedik jelenés) már háromszázötvenen jöttek el a barlanghoz.

A jelenés híre gyorsan terjedt, és a legkülönbözőbb állásfoglalásra készítette az embereket. Bernadett számára a „látnoki szerep” kálváriát jelentett. A látnok egyaránt céltáblája lett a hívőknek, a túlzóknak, a kíváncsiskodóknak, az okoskodóknak, a gúnyolódóknak és az ellenségeskedőknek. Emiatt a gyermeknek sokat kellett szenvednie. Mária azonban igazolta a látnokot.

Február 25-én a Szent Szűz felszólítja Bernadettet: „Igyál és mosdjal meg a forrásból és egyél a füvekből, melyek ott teremnek.” Mivel a gyermek semmit nem látott, ezért a malompatakhöz sietett, de a „szép hölgy” megállította: „Ne menj oda! Én neked nem azt

parancsoltam, hogy a Gave folyamból igyál, hanem inkább ebből a forrásból meríts.” A Boldogasszony e szavak után a barlang egyik száraz szögletére mutatott, ahol néhány csomó fű is árválkodott. A gyermek a jelzett helyre ment, s ott kézzel kaparni kezdte a földet, amely egyre nedvesebb lett, s lassan vékony sugárban víz kezdett folyni. Bernadett a negyedik próbálkozásra legyőzte undorát, s ivott a sáros vízből, meg is mosakodott benne, s evett a fűből is. A jelenlévők, akik csak a gyerek mozgását látták, kiábrándítónak találták a jelenetet, sőt voltak, akik bolondnak tartották a kislányt. A kérdésre, hogy miért tette, Bernadett ezt válaszolta: *a bűnösökért.*

Március 2-án a Szent Szűz kérést fogalmazott meg: „*Menjen, mondja meg a papoknak, hogy jöjjenek ide, és építsenek itt kápolnát.*” Bernadett azonnal a plébánoshoz sietett, hogy továbbítsa a kérést. *Dominique Peyramale* plébános kész volt mindenre, de bizonyosságot akart. Érdeklődött a jelenés asszonyának neve után, de azt Bernadett bizony nem tudta megmondani. A lelkipásztor ezért jelet kért. Arra biztatta Bernadettet, kérje meg a hölgyet, hogy virágozzék ki a lábait érintő vadrózsabokor, akkor felépül a kápolna. A következő találkozás alkalmával a Szűz csupán mosolygott a kérésen, majd egy újabb titkot adott Bernadettnek személyével kapcsolatban, s csupán ennyit mondott: „*bűnbánat, bűnbánat, bűnbánat.*”

A forrás vize lassan elhagyta a barlangot. Ez többeket megrendített, mások azonnal magyarázatot kerestek, voltak, akik értetlenül fogadták. A víz pedig egyre bőségesebben tört elő a mélyből. Néhány nap múlva letisztult, és állandósult a hozama. Mérések szerint a lourdes-i vízforrás a jelenések idején percenként 85, óránként 5100, naponként pedig 122.400 liter vizet adott.

Lourdes-ban az első csodálatos gyógyulások már a jelenés napjaiban bekövetkeztek. Ennek ellenére hadjárat indult mind Bernadett, mind pedig a forrás ellen. Rendőrségi eljárások, a barlang betömése, korlátok felállítása, tiltások stb. következtek. A lourdes-i barlang körül kialakult zavaros helyzetet csak legfelsőbb utasításra sikerült megszüntetni.

A lourdes-i forrás vize ma is buzog, és gyógyít. A víz összetételét már sokszor megvizsgálták. Az eredmény mindig ugyanaz: normális ivóvíz. Az elmúlt jó 130 év alatt Lourdes-ban 6-7 ezer ember gyógyult meg. Jellemző az egyházi vizsgálat szigorúságára, hogy e gyógyulások közül alig 60-at ismert el csodálatosnak. Lourdes-ot évente 3-4 millió zarándok és sok százezer beteg keresi fel, akiknek ellátásáról ingyen gondoskodnak. A betegekről, a gyógyulásokról a Lourdes-ban működő *Nemzetközi Orvosi Iroda* készít feljegyzéseket. A lourdes-i gyógyulások sora világos jele és igazolása Bernadett hitelének.

Amint jeleztük, Bernadett Soubirous sem kerülte el a látnokok belülről gyönyörű, de a világ szemében ugyancsak sanyarú sorsát. Kétségbe vonták elméjének épségét, csalással vádolták, letartóztatták, kicsúfolták, fenyegették stb. Bernadett és családja is sokat szenvedett az emberek értetlen és nemegyszer rosszindulatú viselkedésétől. A látnok fél plébánosától is, akit kétségek gyötörnek. *Peyramale* plébános stílusában nem tagadja meg korát. Jó szándékú bár, szeretné tudni az igazságot, de kemény a gyerekekhez.

Néha úgy tűnik, hogy minden égi és földi segítség magára hagyja Bernadettet egy időre. A zavart és a feszültséget fokozza, hogy a plébános március 2-i kérése a jelekre vonatkozóan nem teljesül. Nem virágozik ki a vadrózsabokor. Egészen más történik. A látnok térden csúszkál, majd füvet eszik, sáros vízben mosakszik, abból iszik stb. A sok száz csodaváró pedig megmosolyogja.

A forrás és az első gyógyulások nem győzik meg az emberek jó részét. A plébánost sem. Egyértelmű jelre vár. Az 1858. március 25-i jelenés alkalmával erre is sor kerül. A szép hölgy a gyermek megismételt kérdésére megmondja végre a nevét: „*Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás.*”

Bernadett, amennyire csak tud, futva teszi meg az utat a plébániáig s magában ismételtgeti a hölgy nevét, nehogy elfeledje, hiszen fogalma sincs arról, mit is jelentenek a szavak.

Amikor az asztmás gyermek a plébániához érkezik, s kinyitja a kaput, éppen szembe találja magát az udvaron sétáló plébánossal. Lihegve, szinte fuldokolva csak ennyit tud mondani: „Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás.” René Laurentin ezt írja a jelenetről: „Peyramale meginog az ütés alatt”. Megkapta tehát a jelet. Lépnie kell az ügyben.

A hölgy neve mindenkit megdöbbsentett. Azt is alig tudták néhányan, hogy IX. Piusz pápa négy évvel korábban, 1854. március 25-én hirdette ki a szeplőtelen fogantatás dogmáját.

Az utolsó jelenés a barlang előtt április 7-én történt. Mária búcsúlatogatására pedig július 16-án került sor. A lourdes-i jelenések és üzenetek lényege röviden így foglalható össze:

A Szent Szűz azt kérte, hogy *emeljenek kápolnát a jelenés helyén, és vezessenek oda zarándoklatokat. A Szűzanya háromszor szólított fel bűnbánatra, és biztatott a bűnösök megtéréséért végzett imára.* Ezek a szavak az engesztelésre szólítanak fel, bár az „engesztelés” szó először Fatimában hangzik el Mária ajkáról.

Végül pedig a Szent Szűz az események hitelül gyógyító forrást fakasztott a jelenés barlangjában. Úgy tűnik, a nagy nyitány (Csodás Érem) és a prófétai prognózis (La Salette) után az Egyház Anyja Lourdes-ban a csodák mint jelek által az egész világ előtt rendkívül komoly nyomatékot ad munkájának és felhívásainak.

A lourdes-i jelenések történetében sokan játszottak szomorú szerepet. IX. Piusz pápának kellett közbelépni, aki 1869. szept. 4-én kelt levelében igyekszik véget vetni a megnyilvánuló rosszindulatnak: „*Az emberi gonoszságnak az isteni irgalmasság ellen intézett harca szükségképpen arra szolgál, hogy a csodálatos események valódisága és igaz volta annál világosabban kitűnjék.*” Ezt a pápai nyilatkozatot érdemes mindannyiunknak megfontolni.

Lourdes, és a rendkívüli gyógyulások áldásos hatása a hitéletben ma is érvényesül, és felmérhetetlen kegyelmek forrása. Lourdes szelleme végső soron a lelket kívánja gyógyítani. Ez esetenként egészen rendkívüli eredményeket szül. Mindössze *Henri Lassare, Franz Werfel* és *Alexis Carrel* nevét említjük, akik könyvben is elmondják élményüket és Lourdes történetét. Érdemes újra visszagondolni La Salette titkára, amit 1858-ban volt szabad nyilvánosságra hozni. Ha megfelelő körülményekkel sor kerül erre (csak 1879-ben jelent meg, s igen ellenségesen fogadták), a két esemény üzenete kölcsönösen erősíti egymást, s a világban sokkal mélyebb nyomokat hagy.

Bernadett Soubirous a történetek után hamarosan apácanövendék lett Neversben. 13 évig volt szerzetes. A szerzetben az egyébként visszavonulásra vágyó lourdes-i látnok igen sokat szenvedett a látogatóktól, a kíváncsiskodóktól. Bernadett nem számíthatott földi boldogságra. Neki tanúságot kellett tennie ország-világ előtt a lourdes-i eseményekről, és nagyon nehéz szenvedéssel kellett befejeznie életét. A megaláztatás és a súlyos testi szenvedések élete végéig elkísérték. 1878. december 11-től 1879. április 16-án bekövetkező haláláig ágyban fekszik. Szüneteseinek mértékére jellemző *Cros* atya megjegyzése: „Szenvedéseiben összezsugorodott... Semmivé lett.” Bernadett is utal fájdalmainak nagyságára: „Amikor az ember kínlódik, szüksége van rá, hogy egyedül legyen.” Nővértársai biztatták: imádkozzon gyógyulásáért. Lourdes látnoka ezt soha nem tette. Inkább erőt és kitartást kért a szenvedéshez.

Bernadett 1844. január 7-én született Bolyban, és 1879. április 16-án halt meg Neversben. Holttestét 1925. aug. 5-én, boldoggá avatásának évében exhumálták. Bernadett mellkeresztjét 46 év alatt a rozsga megemésztette, de *holttestét épségben találták.* A lourdes-i látnokot 1933. dec. 8-án XI. Piusz pápa avatta szentté. Bernadett Soubirous holtteste a *nevers-i kolostorkápolnában* látható. Aranyozott kristály-koporsóban várja a feltámadást.

A lourdes-i események is azt példázzák, hogy a Szent Szűz örök boldogságunk érdekében szinte kézzelfogható közelségbe hozza a természetfölötti valóságot. A Boldogasszony a Csodás Érem átadása és La Salette után Lourdes-ban bűnbánatra és *zarándoklatra hívja* az egész világot, hogy megerősödjenek, s üzenete ily módon eljusson a föld végső határáig.

Az Egyház 1993-tól az első lourdes-i jelenés napján, február 11-én ünnepli a Betegek Világnapját.

Fatima

Fatimát, a „világ oltárát” (XII. Piusz), „a természetfölötti kirobbanásának helyét” (Paul Claudel) Mohamed leányáról, Fatimáról nevezték el még a mórok ott tartózkodása idején.

1917-ben – fél évvel az októberi bolsevik hatalomátvétel előtt – a Szent Szűz *Fatimában* hívja fel a világ figyelmét a Mária-korszak legsúlyosabb, a legtöbb lelki kárt okozó évtizedeire. Figyelmeztet az újabb súlyos szenvedésekre, a tömeges méretű lélekrombolásra, a hatalmilag megszerveződő és a politikai eszközökkel terjesztett ateizmus veszélyére, *egy szóval a bűn további hatalmasodásának újabb fejezeteire*. Egyben megígéri: „a végén *Szeplőtelen Szívem fog győzedelmeskedni*.” A „győzelem” szó nem költői fordulat, nem egy korszak lezárását, hanem egy harc – nyilván a sátán elleni harc (ellenségeskedés) – eredményes befejezését, a sátán *végső* megszegyenülését jelenti. A fatimai események sorozata sok egyéb kérdésben is fontos határköt jelent a Mária-korszakban. Itt a teljesség kedvéért egyetlen, de meghatározóan fontos kijelentést idézünk Mária szavaiból: „*Imádkozzatok sokat, nagyon sokat, és hozzatok áldozatot a bűnösökért, mert sok lélek a pokolba kerül, mivel nincs, aki áldozatot hozzon és imádkozzon értük*.” A Mária-jelenések során Fatimában fogalmazódik meg világosan és egyértelműen a Szent Szűz akarata: legyünk segítségére. A lelkek megmentésében vegyenek részt, és fogjanak össze a szavára figyelő emberek.

Az 1917-es esztendő mind a világtörténelemben, mind pedig az üdvösség történetében igen jelentős dátum. Rengeteg szenvedés és vérontás árán Európa keleti részében új korszak és új eszme indult történelmi útjára. *Ez az új korszak és új eszme úgymond az ember nevében vállalta, sőt erőszakosan és szervezeten terjesztette az istentagadást mint hivatalos ideológiát*. Az üdvtörténet folyamán először jöttek létre azok a politikai feltételek, amelyek világméretben szolgálták az ateizmust. Ez pedig páratlan pusztítást végzett az istenhit intézményrendszerében, a lelkekben, az élet minden terén szerte a világon. Érthető, ha az Egyház Anyja, a Boldogságos Szűz fél évvel az októberi bolsevik puccs előtt, a neki szentelt hónapban, tehát 1917. május 13-án Fatimában újra letekintett erre a sok szenvedést látott s mérhetetlen szenvedés előtt álló világra.

A lisszaboni egyházmegyéhez tartozó tanyaközpont, Fatima nevét a jelenések előtt még a portugálok sem ismerték. A régi Fatima 35-40 tanyának volt a központja. A közös templom és a plébánia székhelye Fatimában volt. A szétszórt településeken mintegy 2500 ember élt. Ettől a helységtől 2-3 km-re lévő *Cova da Iriaban* (Szent Irén völgye), ahol a jelenések történtek, ma hatalmas bazilika hirdeti 1917 májusának eseményeit.

A meszes, sziklás, csapadékszegény vidéken a nép nagyon szerényen élt. A földművelő munkának alig volt értelme ezen a tájon. Gazdagon termő gyümölcsös és juhállomány biztosította a tanyák megélhetését. A parasztok gyermeki hite és egyszerűsége példaadó volt. A vasárnapi szentmisékről szinte senki nem hiányzott.

Az *Aljustrel* nevű tanyán élt *Antonio dos Santos* és *Manuel-Pedro Marto* családja (rokonok), amelyből a három látnok származott. A Santos család sarja a még élő *Lucia*. *Ferenc* és *Jácinta* pedig a Marto család tizedik és tizenegyedik gyermeke. A gyermekek nemcsak rokonok, de barátok is voltak. Együtt őrizték juhaikat. Lucia 10, Ferenc 9, Jácinta pedig 7 éves, amikor a jelenések 1916 tavaszán elkezdődtek. 1916 tavaszától 1917. október 13-ig három angyali, és hat Mária-jelenésről tudunk.

Lucia (1916-ban még írástudatlan) nem emlékszik pontosan az angyali jelenések napjaira. 1916 tavaszán egy verőfényes napon a három pásztorgyermek ebédhez készülődött, amikor

váratlanul éles fényben egy ifjút pillantottak meg, aki a Béke Angyalának nevezte magát. Bátorította a gyermekeket, és felszólította őket, hogy imádkozzanak vele együtt. Az angyal letérdelt, homlokával a földet érintette, majd háromszor elmondta (a gyermekek pedig ismételték) a következő imádságot: *„Istenem, hiszek tebenned, imádlak téged, remélek tebenned és szeretlek. Bocsánatért esedezem hozzád mindazokért, akik nem hisznek benned, nem imádnak, nem bíznak benned és nem szeretnek.”* Az imádság után fölkelt, és biztatta a gyermekeket: *„Így imádkozzatok! Jézus és Mária Szíve kegyesen fogadják imátokat.”* Ezt követően a jelenés eltűnt. Az eseményről a gyermekek hallgattak.

Lucia a jelenések alkalmával mindent látott és mindent hallott, s egyedül csak ő beszélt. Jácinta is látott és hallott mindent, Ferenc azonban mindent látott, de semmit nem hallott. Ennek ellenére Ferenc is érezte a belső kényszerítő erőt, aminek hatására a többiekkel együtt a földre borult. Az imát Luciától és Jácintától tanulta meg.

A második angyali jelenésre a nyár közepén, júliusban vagy augusztusban került sor. A jelenés ebéd utáni időben, váratlanul érkezett. *„Mit csináltok..?”* – kérdezte az angyal. *„Imádkoztatok, imádkoztatok sokat! (Szórakozásunk alkalmával érdemes felidézni ezt a jelenetet.) Jézus és Mária Szentséges Szíve (Csodás Érem!) általatok akarja irgalmasságuk tervét megvalósítani. Imádkozzatok szakadatlanul, és vezekeljétek a sok bűnért, mellyel Istent bántják meg, és kérjétek a bűnösök megtérését. Így ki fogjátok eszközölni hazátok számára a békét. Portugália Örözőangyala vagyok, a Béke Angyala.”* Hogyan hozunk áldozatot? – kérdezte Lucia. *„Mindent alakítsatok áldozattá... Fogadjátok megadással a szenvedést, melyet az Úr fog küldeni, és viseljétek türelmesen.”*

A három látnok a természetfeletti erő és az események hatására teljesen megváltoztatta életét. Bár külsőleg semmi különös nem történt, a világ nem látta, hogy a gyermekek az intenzív életszentség útjára léptek. Első időkben vezeklésük abban állt, hogy *földre borulva órákon keresztül imádkozták az angyal imáját. Később rendszeresen vállaltak igen kemény áldozatokat is.*

Az angyal szeptember végén vagy október elején jött harmadszor. Ez alkalommal kehely volt a kezében, felette pedig egy ostya, amelyből vércseppek hullottak a kehelybe. Az Angyal a kehelyt és az ostyát a levegőben hagyta lebegni, majd leborult és háromszor elmondta a következő imát: *„Legszentebb Szentháromság, Atya, Fiú és Szentlélek! Mélységes alázattal imádlak, s felajánlom Neked Jézus Krisztus legdrágább Testét, Véré, Lelkét és Istenségét, aki a föld valamennyi tabernákulumában jelen van, engesztelésül a szentségtörésekért a szidalmazásokért és közömbösségért, melyek által Őt bántják meg. Jézus Szentséges és Mária Szepültelen Szíve által könyörgök hozzád a szegény bűnösök megtéréseért.”*

Ezt követően az ostyát Luciának, a kehely tartalmát pedig Ferencnek és Jácintának adta. Közben így szólt: *„Vegyétek Jézus Krisztus Testét, és igyátok Véré, melyet hálátlan emberek oly szörnyen meggyaláznak. Tegyétek jóvá bűneiket, és vigasztaljátok a jó Istent.”* Végül ismét a földre borulva háromszor elmondta az előbbi imát, majd eltűnt. A három gyermek igen kimerült az események hatására. Teljesen átítatódta Lélekkel. A látnokok azonban még mindig nem avattak be senkit közös titkukba. Csak *vezekeltek, és engeszteltek.*

a) A hat fatimai Mária-jelenés

1.) Az angyal harmadik jelenését követően csaknem nyolc hónappal később, 1917. május 13-án került sor a *Szent Szűz első jelenésére* Fatimában, a Cova da Iria egyik lejtőjén. A jelenést megelőző fényvillanásból a gyermekek közeledő zivatarra gondoltak. Gyorsan haza akartak menni, de újabb fényvillanást tapasztaltak, a következő percben pedig egy fehérbe öltözött asszonyt pillantottak meg egy törpetölgy-bokor felett, aki a „Napnál is fényesebb volt”.

A gyermekeket megdöbbenette a jelenés váratlansága és szépsége. A Szűzanya szólalt meg először. „Ne féljete, nem bántalak benneteket.” Lucia ocsúdott fel elsőnek és megkérdezte: „Honnan jön?” – „Az Égből” – volt a válasz. Lucia következő kérdése talpraesettséget árul el: „S mit kíván tőlünk?” A jelenés asszonya erre így felelt: „Azért jöttem, hogy kérjelek benneteket: jöjjetek a következő hat hónapban is ide, ugyanezen a napon és ugyanebben az órában. A végén megmondom, hogy ki vagyok és mit akarok. Visszatérek még egy hetedik alkalommal is.”

Lucia felbátorodik, és ebben a helyzetben a világ legtermészetesebb kérdését fogalmazza meg, amiből újabb párbeszéd kerekedik. „Én is az égbe fogok jutni?” „Igen.” „És Jácinta?” „Ő is.” „És Ferenc?” „Ő is, de addig még nagyon sok rózsafüzért kell elimádkoznia.” A legidősebb látnok tovább kérdez nemrégien elhunyt barátnői felől. „Maria das Neves szintén már az égben van?” (16 éves lehetett, amikor meghalt.) „Igen.” „És Amália?” (Ez a hölgy 18-20 éves korában halt meg.) „Ő még a világ végéig a tisztítóhelyen marad” – volt a válasz. (Ez a rövid, néhány mondatos és példa nélkül álló párbeszéd gondolkodásra készíti a teológusokat és az egyszerű híveket egyaránt.)

A beszélgetés irányítását Mária vette át: „Fel akarjátok magatokat ajánlani Istennek? Elfogadjátok kezéből a szenvedést, amit majd számotokra küld, jóvátételül minden bűnért, amivel Őt bántják meg, és a bűnösök megtéréseért?” A hét, a kilenc és a tízéves látnok még alig tud valamit az életről, a szenvedésről. Talán a kérdés súlyát sem érzik igazán. A válasz is gyermekre jellemző: szívből jövő és őszinte. Mindössze egyetlen szó: „Igen.” A Szent Szűz megjegyzi: „Valóban sokat fogtok szenvedni, de Isten kegyelme lesz menedéktek.” Majd hozzáfűzte: „*imádkozzátok mindennap a rózsafüzért, hogy kieszközöljétek a világ számára a békét, és a háború hamarosan befejeződjön.*” Szavait befejezve Mária lassan és méltóságteljesen eltávozott. Ettől a találkozástól kezdődően a látnokok életét a munka és az imádság mellett az igen kemény áldozatvállalás is jellemezte. Különösen a hétéves Jácinta járt elől hősiessé.

A gyermekek elhatározták, hogy senkinek sem beszélnek a dologról. Ezt októbertől májusig sikerült is megtartaniuk, de a Szent Szűz első jelenése után Jácinta erős belső indításra mégis elmondta édesanyjának.

2.) A második, a júniusi jelenés alkalmával Lucia szólalt meg elsőnek. „Mit kíván?” (Jellemző, hogy május és augusztus kivételével minden találkozáskor a legidősebb látnok szólal meg először.) „Jöjjetek ide a jövő hónap 13-án is. *Imádkozzátok mindennap a rózsafüzért* (a Szent Szűz ezt a kérését minden fatimai jelenése alkalmával elmondta!), és tanuljátok meg olvasni. Aztán majd megmondom, hogy mit akarok.” Lucia közbenjárt egy beteg gyógyulásáért. A válasz: „*Ha megtér, az év folyamán meg is gyógyul.*” Luciát élénken foglalkoztatta az üdvösség, s rá akarja venni a Szent Szűzet, hogy vigye mindhármójukat az égbe. A jelenés asszonya így válaszol: „Igen, *hamarosan jönni fogok Jácintáért és Ferencért, de neked továbbra is itt kell maradnod. Jézus téged akar felhasználni, hogy engemet jobban megismerjenek és szeressenek. Meg akarja alapítani a világban Szeplőtelen Szívem tiszteletét.*” Lucia érthetően nem lelkesedik. Szomorúan kérdezi: „Akkor egyedül maradok?”

„Nem, leányom! Szenvedsz emiatt nagyon? Ne csüggedj el! Az én *Szeplőtelen Szívem* lesz a te menedéked és Istenhez vezető utad.”

A két testvér, Jácinta és Ferenc ezt követően a közeli égbeköltözésükre készültek. (Ferenc 1919. április 4-én, Jácinta 1920. február 20-án halt meg.) A gyermekek minden erejükkel a Szűzanya kérésének teljesítésére, a bűnösök megtérítésére törekedtek.

3.) A *harmadik fatimai jelenés* (július 13.) közlései felmérhetetlen jelentőséggel bírnak. Ekkor már nagyobb tömeg kísérte a látnokokat. Az Istenanya Lucia „Mit kíván?” kérdése után így válaszolt: „Azt, hogy a következő hónap 13-án jöjjetek újra ide. Azt, hogy imádkozzatok a Rózsafüzér Királynéja tiszteletére tovább a rózsafüzért, hogy így kieszközöljétek a világ számára a békét és a háború végét, mert egyedül ő tud rajtatok segíteni.” A jelenés híre ekkor már elterjedt a környéken, és egyre többen kezdték zaklatni a gyermekeket. Ezért érthető Lucia kérése: „Tessék megmondani, hogy kicsoda, s tessék egy csodát művelni, hogy mindenki higgyen.” A Szent Szűz válasza: „Jöjjetek ide minden hónapban. *Októberben megmondom, hogy ki vagyok, és hogy mit akarok. Csodát is fogok művelni, hogy higgyenek a jelenésnek.*” Luciának néhány kérése következett, majd a jelenés asszonya így folytatta: „*Hozzatok áldozatot a bűnösökért. Gyakran, különösen, ha áldozatot hoztok, így imádkoztatok: Ó Jézusom! Irántad való szeretetből, a bűnösök megtéréseért s a Szűzanya Szeplőtelen Szívén tett sérelmek jóvátételéért.*”

Az imádság elhangzása után a Szent Szűz látomásban megmutatta a gyermekeknek a kárhozat helyét. A látnokok ijedtükben felkiáltottak a szörnyű látvány hatására.

A pokol víziójának rettenetes élménye még súlyosabb vezeklésre indította a három gyermeket. Az élmény különösen a kis Jácintára volt nagy hatással, aki csaknem halálra vezekelte magát a „szegény bűnösök” megmentéséért. A látnokok napokig nem ettek, nem ittak. Megrendítő volt, hogy maga a Szent Szűz tiltotta meg a gyermekeknek a vezeklőöv éjszakai viselését. Mindehhez hozzájárult az emberek értetlen kíváncsiszkodása, a gyermekek zaklatása, fenyegetése, üldözése, börtönbe zárása. Jellemző, hogy a felnőttek azért zárták börtönbe a látnokokat, mert nem árulták el a titkokat.

4.) A *negyedik jelenés* idejére már kb. ötezren gyűltek össze a Cova da Iria lejtőjén, de augusztus 13-án a Szűzanyával való találkozás elmaradt. A látnokok ugyanis börtönben voltak, ahol kihallgatták őket. A jelenésre ezért augusztus 19-én került sor. A beszélgetés rövid volt, de rendkívül megrendítő. Néhány praktikus útmutatás után a Szent Szűz ezt mondta a gyermekeknek:

**„Imádkozzatok sokat, nagyon sokat, és hozzatok áldozatot a bűnösökért,
mert sok lélek a pokolba kerül,
mivel nincs, aki áldozatot hozzon és imádkozzon értük!”**

Megrendítő szavak. A Boldogasszony vállalkozó lelkületű fiainak és leányainak közreműködését, segítségét kéri, hogy megmentse övéit az örök boldogság számára. Ebben a segélykérő felszólításban fogalmazódik meg a Mária-korszak és a Szent Szűz tevékenységének célja és értelme, az egész világra kiterjedő *engesztelés* meghirdetése és megszervezése, hogy senki se kárhozzon el.

5.) Az *ötödik jelenés* újra szüksézává. A jelenés asszonya ezt mondta: „Imádkozzatok továbbra is a rózsafüzért, hogy így kieszközöljétek a háború végét. Októberben jön az Úr Jézus is, aztán a Fájdalmas Szűz, a Kármelhegyi Boldogasszony, Szent József a Kisdeddal, hogy megáldják a világot. Isten meg van elégedve áldozataitokkal, de nem akarja, hogy a

kötéllel aludjatok. Csak napközben viseljétek... Októberben nagy csodát művelek, hogy mindenki higgyen.”

6.) Mária *hatodik fatimai jelenését* az irodalom Október 13. címszó alatt írja le. E napon történt a híres fatimai *napcsoda*. A Szűz megjelenése után elmondta kívánságát: „Szeretném, ha itt kápolnát építenének tiszteletemre. *A Rózsafüzér Királynője vagyok*. Imádkozzátok továbbra is mindennap a rózsafüzért. A háborúnak vége lesz, és a katonák hamarosan hazatérnek.” Utolsó szavai ezek voltak: „*ne bántsák meg többé Istent*, hiszen már annyira megbántották!” Ezt követően a Boldogasszony kitárta karjait, s ekkor kezdődött a 10 percig tartó *napcsoda*.

Valamennyi korabeli újság megemlékezik, többen fényképeket is közölnek az eseményről. *Manuel Nunes Formigao*, Ferreira kanonokja könyvében azt írja, hogy kb. hetvenezren (70.000) voltak tanúi az eseménynek. A Nap forgása, színeváltozása, zuhanása megdöbbenetette az embereket. Formigao így folytatja: „A hatalmas tömeg a csodálatos esemény láttára térdre esett, a Hiszekegyet, az Üdvözlégy Máriát és a tökéletes bánatot imádkozta minden ajak, majd az öröm, a hála és bűnbánat könnye folyt valamennyi szemből.” Egy természettudós szemtanúként azt is elmondja, hogy amikor a Nap zuhanni kezdett a Föld felé, néhány pillanatig ijedség lett úrrá a tömegen. „Isten így nyomta rá bélyegét a fatimai eseményekre” – írja Formigao kanonok. Miközben a nép a napcsodát szemlélte, a látnokoknak a *Szentcsalád*, a *Fájdalmas Anya*, majd a *Kármelhegyi Boldogasszony* jelent meg.

Amikor 1917-ben a fatimai események lezajlottak, még nem lehetett sejteni az üzenetek hatalmas jelentőségét. A héttagú vizsgálóbizottság 1929. április 14-én fejezte be munkáját, s a jelenések hiteles voltát a fatimai püspök az 1930. október 13-án százezer zarándok előtt hirdette ki.

Cova da Iriában *Mons. Correia da Silva* püspök megvásárolt egy kétszer akkora területet, mint a római Szent Péter tér (ennek közepén fakadt a forrás), ezen felépítette Portugália legnagyobb templomát, s az itt épült istenháza lett a katolikus világ leglátogatottabb temploma. A Szent Szűz hívja és várja a zarándokokat. Jönnek is sok millióan évről évre. *Fatima joggal nevezhető a világ legnagyobb lelki központjának*. Az Egyház Anyja azonban nem csupán hívja és várja az embereket, de küldi is valamennyit apostoli munkára. Megrendítő, hogy a Szent Szűz az emberi üdvösség és a világ jobb sorsa érdekében egészen kis dolgokat kér csupán, s ennek fejében olyan ígéretekkel ajándékoz meg, amelyek minden képzeletet felülmúlnak.

Az Isten október 13-án igazolta a látnokokat. A napcsoda rendkívüli látványa, a hit felelőseit és a hívő közönséget egyaránt meggyőzhette. Sajnos az emberek ennek ellenére felülbírálták a Szent Szüzet, és halogatták éveken keresztül aprócska kéréseinek teljesítését.

A fatimai jelenések befejeződtek, de Lucia elbeszélése szerint a későbbi évtizedek során az Egyház Anyja még többször megjelent számára, s mindannyiszor konkrét kérései voltak. Különösen fontos volt az 1925. december 10-i jelenés a Szent Szűz Szeplőtelen Szíve tiszteletével kapcsolatban. Ennek színhelye a spanyolországi *Pontevedra*, ahol Lucia a dorottyás nővérek körében élt. Ugyanígy rendkívüli jelentőségű az 1929. június 13-i jelenés (Tuy) mondanivalója és ígérete.

Ez utóbbi jelenés tanulsága miatt részletesen elmondjuk a történeteket. A Szűzanya 1929. június 13-án kérte Oroszország felajánlását Szeplőtelen Szívének. „*Elérkezett a pillanat, amelyben Isten felszólítja a Szentatyát, hogy a világ valamennyi püspökével együtt ajánlja fel Oroszországot Szeplőtelen Szívemnek. Megígéri, hogy ezáltal megmenti.*” A Szűz még a jelenés során szomorúan panaszkolt Luciának, hogy kérését nem, illetve késedelmesen fogják teljesíteni: „*Nem akartak kérésemre hallgatni!... meg fogják bántani, és majd teljesítik is, de már késő lesz. Oroszország akkorra már elterjeszti tévtanait a világon, háborúkat és*

egyházüldözést idéz elő...” Szó szerint így történt. A látnok gyóntatóján keresztül ismételtlen kéri ezt. Lucia nővér még 1940-ben is így ír XII. Piusznak: „A mi Urunk továbbra is ragaszkodik ahhoz, hogy Szentséged a világot Mária Szeplőtelen Szívének ajánlja Oroszország külön megemlékezésével, és ezenkívül úgy rendeli, hogy a világ valamennyi püspöke Szentségeddel együtt teljesítse ezt a felajánlást.” A dolgok lassú intézése vagy egyéb okok miatt a kérés teljesítése elkésett. XII. Piusz pápa csak 1942. október 31-én végezte el a felajánlást. De ekkor már valóban késő volt. Az eredmény pedig a negyvenéves bolsevizmus, és annak minden következménye...

A látnokok sorsa ismert. Kiválasztottságukért és küldetésükért nekik is szenvedniük kellett. A Szent Szűz a júniusi jelenés alkalmával megígérte: Jácintát és Ferencet hamarosan magával viszi. Ez így is történt. Mint említettük, Ferenc 1919. április 4-én, Jácinta pedig 1920. február 20-án halt meg. Lucia pedig, aki 1907. március 30-án született, ma is él. A Szent Szűz őt bízta meg a fatimai üzenetek továbbadásával. Lucia 1921. június 16-án búcsúzott el szülőföldjétől, és a *portói* dorottyas nővérek árvaházának lett lakója. A főnöknő *teljes hallgatást parancsolt* a fiatal növendéknek a fatimai jelenéseket illetően. Lucia nem beszélhetett az eseményekről, de híreket sem kaphatott a fejleményekről. Nagy kereszt volt ez számára. Tizenhét éves korában a spanyolországi *Tuyban* helyezték el a dorottyas nővérek, ahol tagja lett a rendnek. Jóval később átlépett a karmelitákhoz, hogy még jobban elrejtőzzön a világ elől, és teljesen az imádságnak szentelhesse magát. 1949. május 31-én letette az örök fogadalmat. Rendi neve: *Mária Lucia*. Lucia ma Portugáliában, a *coimbrai* karmelita kolostorban él.

Fernando Leite jezsuita atya szerint a fatimai jelenések lényegét az alábbiak szerint foglalhatjuk össze: 1.) Isten meg akarja alapítani a világon Mária Szeplőtelen Szívének tiszteletét. 2.) Lucia van megbízva ennek az üzenetnek hirdetésével. 3.) Isten minden kegyelmet Mária Szeplőtelen Szívén keresztül ad. 4.) Jézus Szíve azt akarja, hogy mellette Anyjának Szívét is tiszteljék. 5.) A világ békéje Mária kezére van bízva.

Bár a fatimai jelenések mélyen belevésődtek a katolikus világ emlékezetébe, a nagy nyilvánosság már-már elfelejtette az események részleteit, a titkokat és *ígéreteket*, jóllehet Fatima jövődölései sorra megvalósulnak. Igaz, pápák látogattak el a zarándokhelyre, s évente sok millióan felkeresik Fatimát, de még ma sem teljesedett minden a Szent Szűz elvárásai szerint. Égi anyánk fatimai kérései csak részben épültek be az evangelizációs munkába.

b) Fatimai titkok és ígérek

A Boldogságos Szűz fatimai üzenete három különböző részből áll. Az első a pokol víziójával kapcsolatos, az üzenet második része pedig a Szent Szűz Szeplőtelen Szívének tiszteletére vonatkozik. A fatimai üzenet harmadik részét – amit a köznyelv harmadik fatimai titoknak nevez – nem ismerjük, mivel ennek szövegét még nem hozták nyilvánosságra.

1.) *A fatimai üzenet első része a pokol látomásához fűződik. Ez a vízió 1917. július 13-án történt. (A Szűzanya 1925. dec. 10-én kérte Luciától az első titok felfedését. A látnok erről értesítette is gyóntatóját, de a helyi püspök csak 1939. szeptember 13-án, tehát tizennégy évvel később hozta nyilvánosságra.)*

A Szűzanya megjelenése után rövid párbeszéd hangzott el, majd meglepő dolog történt. Idézzük Lucia nővért: „Ezen szavakat mondva (ti. a Szent Szűz) újra kitérte karjait, mint az előző hónapokban. Mintha valami fénysáv hatolt volna belőlük a földre. Egyszerre hatalmas lángtengert pillantottunk meg. Tele volt ördögökkel és kárhozott lelkekkel. Mintha átlátszó, izzó fekete és bronzszínű emberi alakok lettek volna. A tűzben ide-oda úszkáltak. Belsejükből füst és láng tört ki... Közben *fájdalmukban és reménytelenségükben sikoltoztak és nyögtek*. Minden undorítólag hatott ránk. Nagyon megrettentünk... Az ördögök úgy néztek ki, mint utálatos, ismeretlen állatok, ijesztő és szörnyű formájuk volt, de azok is átlátszók és feketék voltak. Ez a látomás csak egy pillanatig tartott... Azután felemeltük tekintetünket a Szűzanyához. Jósággal és szomorúsággal telve így szólt hozzánk:

‘A poklot láttátok. Ide kerülnek a szegény bűnösök lelkei. Isten meg akarja alapítani a földön Szeplőtelen Szívem tiszteletét, hogy megmentsse őket. Ha megteszik, amit nektek mondok, sok lélek megmenekül, és béke lesz. A háború vége felé közeledik, de ha nem hagyják abba Isten megbántását... még szörnyűbb háború kezdődik. Ha egy éjjel ismeretlen fényt láttok feltűnni, akkor tudjátok meg, hogy ez az a nagy jel, amit Isten ad, hogy a világot gonoszsága miatt háborúval, éhséggel, az Egyház és a szentatya üldözésével megbüntesse.’ (Lucia szerint ez a fényjel 1938. január 25-éről 26-ára virradó éjszakán tűnt fel. Sokak szerint északi fény volt, amit Európában is jól lehetett látni. Egyes tudósok azonban a szóban forgó égi tüneményt „ismeretlen fénynek” mondják. A fényjelenség kiterjedése és fényereje miatt – szerintük – nem lehetett északi fény.) *‘Hogy mindezt megakadályozzam, jönni fogok, és kérni fogom Oroszország felajánlását Szeplőtelen Szívemnek és az elsőszombati engesztelő szentáldozást. Ha teljesítik kérésemet, Oroszország megtér, és béke lesz; ha nem, el fogja terjeszteni tévtanait az egész világon, háborúkat és egyházüldözést fog előidézni..., végül azonban Szeplőtelen Szívem diadalmaskodik. A Szentatya felajánlja nekem Oroszországot, s az megtér. A világra pedig egy békés kor virrad...’* Befejezésül a Szent Szűz ezt kérte: *‘A rózsafüzér minden tizedéhez fűzzétek hozzá: Ó Jézus, bocsásd meg bűneinket! Ments meg minket a pokol tüzétől, és vidd a mennybe a lelkeket, különösen azokat, akik leginkább rászorulnak irgalmadra.’*”

Amint korábban láttuk, Mária 1929-ben kérte Oroszország felajánlását, de erre csak végzetesen későn, 1942-ben került sor. *A Szűzanya által kért felajánlás II. János Pál pápa a világ püspökeivel együtt 1984-ben megismételte. Lucia szerint a Szent Szűz ez utóbbit fogadta el.*

Idézzük Luciának egyik, Coimbraban 1989. aug. 29-én írt leveléből: *„1942. október 31-én Ószentsége XII. Piusz megtette a felajánlást. Ezt követően megkérdeztek tőlem, hogy a felajánlás a Szűzanya kívánsága szerint történt-e. Azt válaszoltam, hogy nem, mert hiányzott az, hogy a világ püspökeivel együtt ajánlják fel a világot.*

Őszentsége VI. Pál megtette a felajánlást 1967. május 13-án. Ekkor ismét feltették a kérdést, hogy megtudják, a felajánlás a Szűzanya kívánsága szerint történt-e. Azt válaszoltam, hogy nem, ugyanabból az okból, vagyis, hiányzott a világ püspökeivel való egység.

Őszentsége II. János Pál megtette a felajánlást 1982. május 13-án. Újból megkérdezték tőlem, teljesült-e a Szent Szűz kívánsága. Én azt válaszoltam, hogy nem: hiányzott a világ püspökeivel való együttes felajánlás.

Ugyanez a Szentatya akkor levelet írt a világ püspökeihez, kérve tőlük, hogy csatlakozzanak hozzá. A fatimai kápolnából elhozatta a Szűzanya kegyzobrát, és 1984. március 25-én *a püspökökkel egységben*, akik ezt maguk is akarták, *megtette a felajánlást* úgy, ahogy a Szűzanya kérte. Ezután ismét megkérdezték tőlem, hogy ez úgy történt-e, ahogy a Szűzanya kívánta. Én azt válaszoltam, hogy igen. *Most már megtörtént.*” (Alonso, J. M. – A. P. Riberio: *Fatima üzenete és az önfelajánlás*. 2. jav. kiad. Eger, 1994. 40-41. p.)

Az ígélet a felajánlás megszenvedett késedelmessége ellenére is érvényben maradt, miszerint az ő Szeplőtelen Szíve győzedelmeskedni fog.

2.) *A második fatimai ígélet az öt elsőszebattal kapcsolatos. Ez Mária Szívének nagy ígérete.* Átadására az 1925. december 10-én Pontevedrában történt jelenés alkalmával került sor.

„Leányom, nézd tövisekkel körülvelt Szívemet. A hálátlan emberek káromlásukkal megsebzik. Legalább te vigasztalj, és *hozd tudomásukra ígéretemet, hogy a halál órájában mellettük állok az üdvösségre szükséges kegyelmekkel, akik öt hónapon keresztül minden elsőszebaton meggyónnak, megáldoznak, a rózsafüzért elimádkozzák és 15 percet a rózsafüzér titkairól elmélkedve velem töltenek, hogy ezáltal engeszteljenek.*”

Gyönyörű kiegészítés ezekhez a szavakhoz a második jelenés alkalmával elhangzott ígélet: „*Jézus... meg akarja alapítani a földön Szeplőtelen Szívem tiszteletét. Aki gyakorolja ezt, annak megígérem az üdvösséget, és ezeket a lelkeket Isten úgy fogja szeretni, mint a virágokat, amelyeket én állítok oda, hogy trónját díszítsék.*”

3.) *A fatimai üzenet harmadik része még mindig borítékolva van.* Sokak véleménye szerint a harmadik rész a hittel és a világ jövőjével kapcsolatos. Többen úgy gondolják, a Szentatya politikai és lélektani megfontolás miatt nem hozza nyilvánosságra. Minden találgatással szemben azt kell mondanunk, hogy az ügyben egyelőre *J. Ratzinger bíboros nyilatkozata a hiteles és mérvadó:* „*Fatimában kemény figyelmeztetés hangzott el, ami szemben áll az uralkodó külsőséggel, felhívás arra, hogy vegyük komolyan az életet, a történelmet és azokat a veszélyeket, melyek fenyegetik az emberiséget. Maga Jézus is megteszi ezt, és nem fél attól, hogy így szóljon: ‘Ha meg nem tértek, elvesztek mindnyájan’*” (Lk 13,3).

Siracusa

Korábbi kiadványainkban ez a fejezet *Siracusa és Akita* címet viseli. Ennek az a magyarázata, hogy az akitai könnyezésekre és üzenetekre *korábban megvolt az egyházi elismerés, de ezt később visszavonták.* A kivizsgálást végző ordinárius, *John Shojiro Ito* püspök azonban haláláig kitartott az események igaz volta mellett.

A *siracusai könnyezés* önmagáért beszél. A néma anyai könnyekhez nem lehet és nem is szükséges kommentárt fűzni. Itt a könnyek beszélnek.

Misztikus élmény kevés kiválasztottnak adatik meg. Amint arról többször beszéltünk, a Mária-korszak nagy jelenései és az ezzel kapcsolatos valamennyi üzenet egyetlen törekvése: a bűnben elmerülő embertömeg visszafordítása, az evangéliumi útra való visszatérítése. Megfigyelhető, hogy az idő előrehaladtával csaknem a fizikai kitapinthatóság határáig megközelít bennünket a természetfölötti valóság. A látnokok vagy más misztikusok elmondják élményeiket. Az Isten vagy éppen a Szent Szűz igazolja is őket, s az emberek igen nagy számban hisznek a jeleknek. A természetfölötti világ közvetett megtapasztalása azonban soha nem nyújtja a közvetlen bepillantás élményét, amire pedig igen sokan vágyakoznak. Az ún. *csodaváró magatartásnak* bántó és kritikus kicsengése van. Ennek ellenére mégis emberi igényről van szó, s talán ezért is engedik meg az égiek néha a természetfölötti jeleket közvetlenül is megtapasztalni sokak számára. Ha nem is fogadjuk el a csodavarást mint magatartást, tudni kell: *a csodáknak mint jeleknek komoly szerepük volt mindvégig az üdvtörténet során.*

Egy-egy gyógyulás híre, bármilyen megrendítő is legyen, lassan és viszonylag szűk körben terjed. Sokan kétkedve is fogadják. Hatása ezért mérsékelt. A fatimai napcsoda már hetvenezer ember számára nyújtott életre szóló élményt. A siracusai könnyezést pedig tízmilliók láthatták a televízió jóvoltából. A jelek szerint a Szent Szűz világszerte szélesedő körben és igen nyomatékosan hívja fel a figyelmet az elhatalmasodó bűn súlyosbodó pusztítására.

Az Egyház Anyja a lelkekért való küzdelmének 1953-ban újabb megrendítő nyomatékát és újabb kézzelfogható bizonyítékát adta. Siracusában 1953. augusztus 29-től szeptember 1-ig, tehát négy napon keresztül könnyezett egy vásári gipsz Madonna-dombormű.

A nevezett 28x23 cm-es domborművet, amely egy 38x34 cm-es üveglemezre volt felcsavarozva, *Angelo Jannuso és Antonietta Giusto* házaspár nászajándékba kapta. Bár a fiatalok nem voltak különösebben vallásosak, a Madonnát azonban – mint a legtöbb olasz – mégis tisztelték, ezért a képet ágyuk fölé akasztották. A fiatalasszony terhességének idején igen súlyos beteg lett (terhességi toxémia). Antonietta, aki látását is elveszítette, egyik reggel ágyán fekve kétségbeesetten gyógyulásért könyörgött a Szent Szűzhöz. A beteg egyszerre csak visszanyerte látását, sőt rosszulléte is elmúlt. Alig ocsúdott fel csodálkozásából, amikor észrevette, hogy vízcsepp hull az arcára. Keresni kezdte a magyarázatot, s meglátta, hogy az ágya fölött könnyezik a Mária-dombormű. Döbbenet kiáltotta: „Sír a Madonna!” Csakhamar emberek gyűltek össze a házban, akik első tanúi lehettek egy természetfölötti eseménynek. A könnyezés nem csupán szenzáció, *rendkívül súlyos figyelmeztetést is hordoz.*

A négy nap történetének bemutatása nagyon hosszúra nyúlna. Csupán azt mondjuk el, hogy a néhány nap alatt emberek tízezrei láthatták közvetlen közletről a könnyezést, az Olasz Televízió hosszan filmezte, majd ismételten levetítették. Szakemberek tudományos vizsgálatnak vetették alá mind a domborművet, mind a könnyeket. A tudósokból álló bizottság a helyileg illetékes érsek felkérésére analizálta a folyadékot, s megállapította, hogy *összetétele teljesen azonos az emberi könnyekkel.* Még a fehérje sem hiányzott belőle, amit

csak élő szervezet termelhet. Erről 1953. október 17-én nyilatkozatot adtak ki. A dombormű szeptember 1-jén 11 óra 15 percreg könnyezett. Éppen addig, amíg a szakértői bizottság összegyűjtötte a laboratóriumi vizsgálathoz szükséges mennyiségű folyadékot.

Siracusában a könnyezés befejeződése után is feltűnően *sok testi és lelki gyógyulás* történt. Évente kb. félezer.

A Mária-korszak könnyezései közül a siracusai esemény jelentősen kiemelkedik. Egyrészt a *magasfokú publicitás*, a tudományos elemzés, a *gyors kivizsgálás* és nyilatkozat biztosította a teljes, a pontos és a szakszerű informálódást.

Égi anyánk könnyei rendkívül beszédesek. XII. Piusz pápa 1954. okt. 17-i rádióbeszédében így szólt erről: „Vajon meg fogják-e érteni az emberek ezeknek a könnyeknek titokzatos beszédét? Ó Mária könnyei! A Golgotán a részvét könnyei voltak Jézusa iránt és a világ bűnei miatt a szomorúság könnyei. Sír-e még Jézus Titokzatos testén okozott újabb sebekért? Vagy azokért a gyermekeiért sír, akikben a hibák és bűnök kioltották a kegyelmi életet, és akik súlyosan megsértik az isteni méltóságot? Vagy a várakozás könnyei ezek, más gyermekei visszatérésének késlekedése miatt, akik valamikor hívők voltak... Rajtatok múlik, hogy példátokkal és tetteitekkel közreműködjetek a megtévedetteknek az Atya házába való visszatérésben...”

II. János Pál pápa pedig ezt mondta 1994. november 6-i siracusai látogatása alkalmával: „Mária könnyei jelek. Az édesanya aggódó jelenlétét bizonyítják az Egyházban, a világban. Egy anya akkor sír, ha gyermekeit nagy veszélytől fenyegetve látja, és szavaira már nem figyelnek. Ezek a fájdalom könnyei, az esdeklés könnyei, de a reménység könnyei azok számára is, akik reá tekintenek. Könnyező Szűzanya Szentélye! Te azért jöttél létre, hogy az anya sírására emlékeztess az Egyházat.”

Összefoglalva tehát újra elmondhatjuk: *a Mária-korszak eseményeit jeleknek kell felfogni.* Jeleknek, amelyeket tanulmányozni és értelmezni szükséges. Ha ezt meg tesszük, minden kétséget kizáróan felismerhetjük a lényegét: a Szent Szűz feltárja előttünk a sátán tevékenységét, sürgetően *figyelmeztet* korunk emberének súlyos lelki helyzetére, egyszerűen *a tömeges elkárhozás veszélyére*, és megjelöli az orvoslás eszközeit és módját. Mai fogalmakkal élve elmondhatjuk: Szűzanyánk evangelizál, *előkészíti és irányítja az Egyház újjászületését.* El akar indítani, és támogatni kíván bennünket a megtérés útján. Segítségül hívja készséges gyermekeit az elkötelezett lélekmentésre; a vállalkozóknak pedig támogatást, új és hatékony kegyelmi eszközöket ígér.

A Mária-korszak minden mozzanata, a jelenések, a könnyezések, az üzenetek stb. egyértelmű célja tehát: elkerülni a tömeges elkárhozás veszélyét, enyhíteni (ha lehetséges, elkerülni) a kilátásba helyezett büntetéseket. Ezért nem csupán hív, de támogat is a teljesebb keresztényi élet megvalósításában és az elkötelezett, tudatos lélekmentésben.

Közel száz könnyező szoborról tudunk. Híresek az *akitai*, a *maasmechelani*, a *Porto San Stefano-i*, a *civitavechiali* könnyezések stb.

Röviden arról, mi is történt *Akitában* (Japán) 1975. január 4. és 1981. szeptember 13. között az Oltáriszentség Leányai szerzetesközösség kolostorában. A *Minden Nép Asszonya szobor* (Mária Amszterdamban nevezte így magát) 101 alkalommal hullatott könnyeket. A szobor 1973. szeptember 29-én verítékezett, lábaiból vér csordult ki, és illatot árasztott, amit heteken át érezni lehetett. (A vér „0” vércsoportba tartozott.) Az eseményeknek több ezren voltak közvetlenül tanúi, s az „*Akitai Szűz*” könnyhullatását is sok millió japán láthatta a televíziós közvetítés jóvoltából. *John Shojiro Ito*, Akita

püspöke 11 évi kivizsgálás után elismerte az események természetfölötti voltát, erről körlevelet adott ki, és felterjesztette a vizsgálat eredményeit Rómába. A könnyezések idején egyik nővér üzeneteket is kapott a Szent Szűztől, s ezen üzenetek rendkívül súlyosak. Tartalmuk megerősíti La Salette prófeciáit.

III. Az Isteni Irgalmasság

Új fény az egyház egén

Az utóbbi évtizedekben a világot teljesen behálózza egy új üzenet, az *Isteni Irgalmasság üzenete*, Szent Faustyna Kowalska nővér *Naplójának* nyomán. A jelek szerint az Isteni Irgalmasság üzenete mintegy teljessé teszi (talán le is zárja) a Mária-korszakot, tartalmilag pedig összefügg velük. A Napló által olyan ajándékot kaptunk személyesen Jézustól, amely az elhatalmasodó bűnnel szemben az utolsó, a világ teljes megújítását célzó lehetőség. Joggal mondhatjuk: a Mária-korszak üzenetei nélkül kevésbé értenénk az Isteni Irgalmasság üzenetét, de ugyanez fordítva is igaz. Az Isteni Irgalmasság üzenete segít bennünket a Mária-üzenetek teljesebb megértésében.

II. János Pál pápa három évtizedes munkája révén világszerte egyre szélesebb körben ismerik meg és fogadják el *Szent Faustyna Kowalska* nővér *Naplójának* tartalmát. Fausztina nővér írása 1998-ban az Egri Főegyházmegyei Könyvtár és az Eger, Kisboldogasszony egyházközség kiadásában – ellátva *Franciszek Macharski* krakkói bíboros érsek, *Seregély István* egri érsek jóváhagyásával és az illetékes szerzetesrend (*Zgromadzenia Sióstr Matki Bozej Miloserdzia*, Kraków) engedélyével – immár tizenkettedik idegen nyelven Magyarországon is megjelent. A Napló kiadását Szentatyánk is üdvözölte.

Katona István egri s. püspök, a könyv lektora szerint a Napló elmondja „az Isteni Irgalmasság üzenetét, és azt, miként születik a szent fájdalom, szenvedések és megalázódások közepette.”

A bűn elhatalmasodása

Amint láttuk, a Mária-jelenések alapvető törekvése a bűnében megmaradó ember visszavezetése az evangéliumi útra, nehogy az elhatalmasodó bűn áldozatává váljon. Az elhatalmasodó bűn következtében ugyanis az emberek tömegesen veszélyeztetik örök boldogságukat, tömegesen sodródhatnak az elkárhozás veszélyébe. Az Isten találekony szeretetében ezért szólít meg bennünket újra és újra.

A „tömeges elkárhozás veszélye” kifejezés szokatlan, és néha ellenérzést vált ki. A vonatkozó üzenetek konkrét fogalmazása és a látnokoknak a pokollal kapcsolatos víziója azonban a tömeges elkárhozás veszélyére utal.

Figyelemreméltó, hogy a 20. század nagy hatású jelenéseiben drámai jelentőséget kap a pokol víziója. Szóltunk arról, hogy a fatimai gyermekek 1917. július 13-i látomása a kárhozatról az első fatimai üzenet tartalmát képezi. Fausztina nővér ugyanilyen élményeket élt át. Naplójában nyomatékosan és ismételten hangsúlyozza: Isten parancsára járt a „pokol szakadékaiban”, és Isten parancsára ír ott szerzett élményeiről, „*hogy egyetlen lélek se mentegethesse magát azzal, hogy nincs pokol, és nem volt ott senki, nem lehet tudni, mi van ott*” (Napló 741). (A medjugorjei gyermekek is beszámolnak hasonló élményekről.) Erre utal Jézus egyik kijelentése is 1936. márciusában: „*sok lélek fog általa visszafordulni a pokol kapujától*” (Napló 639). A Napló egy másik helyén pedig Jézus így szól: „*Ó, ha a bűnösök ismernék irgalmamat, nem vesznének el oly nagy számban*” (Napló 1396).

Az elkárhozás veszélyével kapcsolatos természetfölötti kijelentések, látomások lélektani szerepe igen fontos, mert létében érinti az Istenről megfélelmező embert. Bár sokakban ellenérzést kelt a kárhozattal kapcsolatos üzenetek kimondása, de mégis meg kell tenni, mert minden finomítás vagy a kérdés elhallgatása a lényegről tereli el a figyelmet, félrevezetéssel ér fel, és ellentétes az üdvözítő Isten kifejezett akaratával.

Nagyon fájdalmas tapasztalni – a történelmi események egyre keményebben tanúskodnak erről –, hogy az Egyház Anyjának szavai a sok akadékoskodás miatt nem járhatták át kellő mélységben az evangelizációs tevékenységet. Bár sok Mária-kegyhely a „hit kisugárzásának helye” és áldásos szerepet játszik a népi vallásosság formálásában, de az ismételten megszólító Mária-üzenetek még nem érték el a teljes célt, mert kevesen válaszoltak a meghívásra. Sőt, azt kell látni, hogy az evangelizáció álcázott akadályai, a tetszetős eszmék egyre nagyobb mértékben fordítják el és tartják távol az Istentől a tömegeket (Corrado Balducci), s ebből fakadóan mind az öt kontinensen súlyos méreteket kezd ölteni a hitelenség. „Kétségtelen, hogy a kereszténytelenedés olyan méretűvé vált, amely még rémálmainkban is elképzelhetetlen volt a II. Vatikáni zsinat lezárása idején” (J. Ratzinger). Ez a folyamatos leépülés pedig elindítja és mind teljesebbé teszi a bűnnek és következményeinek elhatalmasodását.

Úgy tűnik, még a hit felelőseit és a hívek egy részét is megosztották a Mária-üzenetek. Amíg az Egyház Anyjának szavai tízmilliók lelki életében játszanak fontos szerepet – hiszen az Evangéliumról szólnak –, addig sokan kétségbe vonják, lebecsülik, tagadják vagy egyenesen károsnak tartják az üzeneteket, s ebben bizony nemegyszer egyházi személyeknek is szerepük van. Grignon Szent Lajos-Mária gáncsoskodó vagy szűkkeblű Mária-tisztelőknak nevezi őket. „*A gáncsoskodó Mária-tisztelők rendszerint büszke tudósok, úgynevezett művelt szellemek, ... akik leértékelnek majdnem minden áhitatgyakorlatot ... Kétségbe vonnak minden csodát és elbeszélést, melyek Szűz Mária irgalmáról és hatalmáról tesznek tanúságot ... A hamis tisztelőknak ... ettől a fajtájától nagyon kell félnünk. A Szűz Mária-tiszteletnek mérhetetlen kárt okoznak és a visszaélések kiküszöbölésének ürügye alatt magától az ájtatosságtól tartják vissza a népet. A szűkkeblű tisztelők azok, akik félnek, hogy megsértik a Fiút, ha az Anyát tisztelik, vagy lealacsonyítják Jézust, ha Édesanyját*

felmagasztalják...” A Szent tanítása szerint azért nagyon veszedelmes ez a merev álláspont, mert „*a gonosznak a nagyobb jó ürügye alatt finoman szőtt hálója ez*” (A tökéletes Mária-tisztelet, 92-94).

A tisztánlátást tovább akadályozzák az egyre nagyobb számban megjelenő, álmisztikus meséket tartalmazó írások. Az így keltett zavar nagyon legyengíti a természetfeletti jelek hatékonyságát, a bűn szerzője pedig „*tévútra vezet az egész világot*” (Jel 12,9b), melynek nyomán a bűn egyre inkább megszerveződik és elhatalmasodik következményével együtt.

Az Egyház Anyjának Fatimában megígért végső diadalához nem fér kétség, de az üzenetek szerint a sorozatos kérések és figyelmeztetések ellenére is sokan esnek áldozatául a szerveződő bűnnek. Úgy véljük, az utolsó százhetven év, az utolsó idők szembetűnő jellemzői között említhetjük a bűn térhódítása mellett a nyomában járó pusztítást, és a túlradó kegyelmet. Megítélésünk szerint a Mária-üzenetek éppen úgy, mint az Isteni Irgalmasság megnyilatkozásai az elhatalmasodó bűnnel szemben a határtalan isteni szeretetből fakadó és túlradó kegyelem jelei. ***Míg a Mária-jelenések a bűn elhatalmasodásától és annak következményeitől kívánnak megóvni bennünket, addig az Isteni Irgalmasság a bűn áldozatait szólítja meg, és akarja visszavezetni az Evangéliumhoz.*** Isten a bűneink révén felhalmozódott tartozás teljes elengedését kínálja, s egyben segítségét ajánlja az élet teljes rendezéséhez. A mi feladatunk csupán a készséges együttműködés Isten akaratával.

Az ember szabadon dönthet az Isteni Irgalmasság üzenetének elfogadása vagy elutasítása ügyében. Ajánlatos azonban tudnia Jézus figyelmeztetéséről: „*Ó, szegények, akik nem akarnak élni Isten irgalmasságának csodájával; hiába fogtok majd könyörögni, már késő lesz*” (Napló 1448). „*Aki nem akar az irgalom kapuján átmenni, annak igazságosságom kapuján kell áthaladnia*” (Napló 1146).

Fontos megjegyezni: Fausztina nővér Naplója, az Isteni Irgalmasság üzenete – jóllehet a magánkinyilatkoztatás körébe tartozik – az Egyházon belül már nem képezi vita témáját. A legmagasabb egyházi fórum – II. János Pál pápával az élen – tisztázott és lezárt minden kérdést, s ajánlja a hívek figyelmébe. Fausztina nővért a Szentatya 1993. ápr. 18-án, húsvét második vasárnapján boldogok sorába emelte, 2000. április 30-án, ugyancsak húsvét második vasárnapján, pedig szentté avatta, s felajánlotta a világot az Irgalmas Jézusnak.

Az Atya és tékozló fia

Ki az Isten? A titkokat fürkésző ember történetének hajnalától kezdődően próbálja megválaszolni ezt a kérdést. Nos, arra a kérdésre, hogy ki az Isten, és mi a szándéka, egyedül az Isten adhat végleges és autentikus választ. Meg is tette ezt a kinyilatkoztatás révén. A kereső ember tehát a Szentírásból tudhatja meg mindazt, amit az Istenről evilági életében tudhat.

Már az ószövetség megsejtette az Isten csodálatos titkát. A választott nép szent emberei, bár nem hallották Jézus Krisztus igehirdetését, csodálatos dolgokat mondtak Istenről. Megsejtették, hogy az Istennek az emberrel szembeni szeretete, hosszantűrése, irgalma, lehajló gondoskodása minden képzeletet meghalad. A kinyilatkoztatás kezdettől fogva sejteti azt, amit Jézus Krisztus fogalmazott meg egyértelműen: *Isten a mi Mennyei Atyánk*. Ez az isteni ige minden egyéb vallás istenfogalmát felülmúlja. Értésünkre adja ugyanis, hogy az *Istentől nem félni, hanem az Istent szeretni kell*. Sok vonatkozó ószövetségi hely közül egyet idézünk csupán, amely talán leginkább kifejezi az ószövetségi ember istenfogalmát: „*A megtört nádszálat nem töri össze, a pislákoló mécsbelet nem oltja ki*” (Iz 42,3).

Az Újszövetségi Szentírás az Istenről, mint szeretetről tanít: „*Az Isten szeretet...*” (1Jn 4,16), „*Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örökké éljen*” (Jn 3,16), s ezzel teljessé teszi az istenfogalmat. Jézus nyomán a szent szerzők úgy mutatják be az Istent, mint szerető atyát.

Az Isten atyai szeretetéről a legnagyobb szerűbb tanítást a *tékozló fiúról* szóló példabeszéd adja.

„Egy embernek két fia volt. A fiatalabb így szólt atyjához: ‘Atyám, add ki az örökség nekem járó részét.’ Az elosztotta köztük vagyonát. Néhány nap múlva a fiatalabbik összeszedte mindenét, és elköltözött messze vidékre, és kicsapongó élettel eltékozolta vagyonát. Miután mindenét elpazarolta, nagy éhínség ütött ki azon a vidéken, és szűkölködni kezdett. Fogta magát, beszegődött egy polgárhoz azon a vidéken. Az kiküldte tanyájára, hogy őrizze a sertéseket. Szívesen megtöltötte volna a gyomrát a sertések eledelével, de senki sem adott neki belőle. Akkor magába szállva így bánkódott: hány béres dúskál ennivalóban atyám (házában), én pedig itt éhen veszek. Fölkelek és atyámhoz megyek. Atyám, mondom neki, vétkeztem az ég ellen és teellened! Arra már nem vagyok méltó, hogy fiadnak nevez, csak béreseid közé fogadj be.’

Fölkerekedett tehát és visszament atyjához. Atyja már messziről meglátta őt és megesejt rajta a szíve. Eléje sietett, nyakába borult, és megcsókolta. Atyám, szólt a fiú, vétkeztem az ég ellen és teellened! Már nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevez. De atyja megparancsolta a szolgáltnak: ‘Vegyétek elő hamar a legdrágább köntöst és adjátok rá, húzzatok gyűrűt az ujjára és sarut a lábára. Vezessétek elő a hizlalt borjút, és öljétek le. Együnk és vigadjunk, hiszen a fiam meghalt, de feltámadt, elveszett, de megkerült.’ Erre vigadozni kezdtek” (Lk15,11-24).

Ha elemezzük az atyának (az Istennek) és tékozló fiának (a bűnös útra tért ember) viselkedését, olyan megindító képet kapunk a szeretet Istenéről, amely valóban páratlan. Mi is történik, s miként viselkedik az atya és tékozló fia?

1.) Az atya fia kérésére *szétosztja vagyonát*. 2.) Az atya ellenvetés nélkül *elengedi tékozló fiát*. 3.) Az atya *várja* – sőt az ablakból figyel, mert „messziről észreveszi” – jobb belátásra *kényszerült fiát*. 4.) Az atya *eléje siet fiának*. 5.) Az atya szemrehányó *szó nélkül nyakába borul és megcsókolja*. 6.) Az atya nem emlegeti fel fia viselkedését, hanem már az első mondat után gyorsan *drága ruhába öltözteti, gyűrűt húzat ujjára és sarut a lábára*. 7.) Az atya örömeiben *leváogatja hizlalt borjút és lakomát rendez*.

Ezzel szemben a *fiú* csupán követelőzik. *Elhagyja atyjának házát, vagyont eltékozza, s miután pórul járt, érdekből visszatér az atyai házba. (A bocsánatkérésen túl másra nincs is lehetősége; további sorsa atyja irgalmától függ.) Egyetlen pozitívum a fiú viselkedésében a bocsánatkérés, a vétek, a hálátlanság – tehát a bűn – belátása.*

A szülőanya viselkedését az atyaság, a gyermeke iránti foglyhatatlan szeretete magyarázza. Bár a fiút az érdekek hajtja, az apa mégis úgy örül, mint az a szülő, akinek a fia „meghalt, de feltámadt”...

Ez a kép istenfogalmunkat teljessé teszi. *A tékozló fiúról szóló példabeszéd nem csupán az Atya szeretetéről tanít. Az Istent mint irgalmas Istent mutatja be, aki a szeretetnél is többre képes. Szinte megalázódik, hogy megmenthesse tékozló fiát...*

Ez az evangéliumi példázat világossá teszi: az Isten azzal az érzéssel tekint a bűnösre, miként a szülő halott gyermekére. (A szülő, ha tehetné, feltámasztaná fiát.) A halottat egyedül az Isten tudja feltámasztani, s arra vár, hogy ezt meg is tegye. „Az Úr arra vár, hogy irgalmazzon nektek, és fölkel, hogy könyörüljön rajtatok” (Iz 30,18). Ez meg is történik, ha a bűnös felkerekedik és visszatér atyjához bocsánatkérésre, miként a tékozló fiú tette, s ha ez valóban megtörténik, annak az Isten és az ég angyalai örülnek a legjobban. „...jobban örülnek a mennyben egy megtérő bűnösnek, mint kilencvenkilenc igaznak...” (Lk 15,7)

Az irgalmasság etimológiája

A mindennapi felfogás a részvétellel, a segítőkészséggel, a megbocsátással azonosítja az irgalmat.

A *Magyar Értelmező Szótár* szerint az *irgalom*: segítő könyörület, szájalom, megbocsátás; az *irgalmasság* pedig: **tevékeny szájalom**.

Bibliai értelemben többet jelent: az érdemtelen gyengének felkarolása. (Előd István) Szeretni azt, aki nem szolgált rá a szeretetre. Szeretni azt, aki visszautasította a szeretetet. Szeretni az érdemtelenet. Keresni vele a kapcsolatot, segíteni és támogatni mindaddig, amíg az érdemtelen véglegesen el nem fogadja vagy vissza nem utasítja a szeretetet.

II. János Pál pápa így ír az irgalmasság bibliai tartalmáról: „Amikor az ószövetségi könyvek az irgalmat meghatározzák, többnyire két kifejezéssel élnek, melyek között igen finom jelentésbeli különbség van. Elsősorban a *hesed* szót használják, amely a jóság szívbeli érzületét jelenti. ...

Az irgalom másik szava... az Ószövetség nyelvéből: a *rahamin*. A *hesed* jelentésétől egész kicsiben különbözik csak. Amíg ugyanis a *hesed* az önmagához való hűséget és a szeretetben adott ígéret kötelezettségét világítja meg (és ezek joggal tekinthetők férfias tulajdonságoknak), addig a *rahamin* már eredetében az anyai szeretetet jelzi (a *reham* anyaméhet jelent). Abból a kezdettől fogva fönnálló és mélyreható kötelékből, sőt összeköttetésből, amely az anya és magzata között létezik, egész különleges kapcsolat, egyedülálló szeretet származik...

Az Ószövetség nyelvében más kifejezéseket is találunk, amelyek az irgalmat jelzik... A Septuaginta görög fordításában kevesebb az irgalmat jelző szavak fajtája, mint a héberben: vagyis nem jelzik azokat a finom különbségeket, melyeket az Írás ősi nyelve jelzett. Az Újszövetség azonban abból a gazdagságból és mélységből lép tovább, melyet az Ószövetség mutatott...” (*Dives in misericordia. Függelék.*)

Az irgalmasság a Szentírásban

A Szentírás tanúsága szerint Jézus elmagyarázza és megmutatja nekünk, hogy *milyen*, pontosabban *ki* az Isten. Sokszor idézzük Szent Jánost: „*szereetet az Isten*” (1Jn 4,8), ami leginkább kitűnik Jézus életművéből. Jézus kereszttáldozata a felülmúlhatatlan isteni szeretet kifejeződése.

Az Isten már az Ószövetségben úgy mutatkozik be, mint az ember szerető Atyja, s ez az atyaság s az ebből fakadó istengyermekség meghatározó vonása az Isten-ember kapcsolatnak. Ez egyben a legnagyobb lehetőség is az ember számára, mert az Isten, az „*irgalmasság Atyja*” (2Kor 1,3) hűséges, és nem hagyja magára az embert, még akkor sem, ha az tékozló fiú módjára elhagyja őt és hűtlenné válik Istenéhez életének útján. „*...ha mi hűtlenné válunk, ő hű marad, mert önmagát nem tagadhatja meg*” (2Tim 2,13). Az Isten mindig irgalmas Istenként cselekszik. Szeretete nem hagyja magára az embert lelki nyomorúságában. Nincs az a mélysége a nyomorúságnak, ahonnan tevékeny szánalmában nem akarná és nem tudná visszahozni. Isten irgalmának egyetlen akadály: a megátalkodottság.

A Szentírás túláradó gazdagsággal beszél Isten irgalmáról. Már az ősevangéliumban irgalmasnak mutatkozik, az Ószövetség pedig kezdeti időktől magasztalja Isten irgalmát. A Szentírásban több száz helyen olvashatunk erről. Mózes sokszor emlegeti Isten irgalmát: „*Az Úr irgalmas és kegyes Isten, hosszan tűrő, nagy könyörületességű és hűségű, te irgalmasságot gyakorolsz ezer nemzedéken át...*” (Kiv 34,6-7) „*Ha hozzám kiált (akitől elvették köpenyét), meghallgatom, mert irgalmas vagyok*” (Kiv 22,26). Híres a 136. zsoltár (hálaadó himnusz Isten örök hűségéért): „*Aldjátok az Urat, mert jó, mert irgalma örökkévaló.*” Refrénként ismétlődik huszonhat alkalommal. „*...minden utad irgalom és hűség...*” (Tób 3,2b) Már említettük Izaiás tanítását: „*A megtört nádszálat nem töri össze, a pislákoló mécsbelet nem oltja ki*” (Iz 42,3). A 103. zsoltár vallomása – „*Az Úr irgalmas és könyörületes, szelíd a haragban és gazdag az irgalmában*” (Zsolt 103,8) – Szent Pált is megragadja, aki idézi ezt a gondolatot egyik levelében (Ef 2,4).

Az Újszövetség első tanítása az Isten irgalmasságáról a *Magnificat* gyönyörű szavaiban fogalmazódik meg: „*Irgalma nemzedékről nemzedékre azokra száll, akik őt félik*” (Lk 1,50). Mint említettük, Isten irgalma Jézusban mutatkozik meg, aki mindig kész a megbocsátásra. Példabeszédekben tanít erről. Az apostoli igehirdetésben Krisztus az „*irgalmas és Istenhez hűséges főpap*” (Zsid 2,17), aki bennünket is irgalomra tanít. (*Biblikus Teológiai Szótár*. Róma, 1974. 604-611.) A szent iratok szerint olyan mértékben számíthatunk Isten irgalmára, amilyen mértékben mi is gyakoroljuk az irgalmasságot. „*Mert az ítélet irgalmatlanul lesújt arra, aki nem irgalmas. Am az irgalom győzelmet arat az ítélet fölött*” (Jak 2,13). Isten elvárása világos: „*Legyetek tehát irgalmasok, amint a ti Atyátok is irgalmas*” (Lk 6, 36)

Az Egyház liturgiájában, imádságaiban (a papi breviáriumban) is igen gyakran megfogalmazódik Isten irgalma.

Korunkban sajátos történelmi szükséghelyzet alakult ki (II. János Pál), s ez a szükséghelyzet egyre sürgetőbbben irányítja figyelmünket az Isten irgalmára. Úgy tűnik, az elhatalmasodott bűn nyomán a különös módon túláradó kegyelem az Isteni Irgalmasság üzenetében fogalmazódik meg teljes gazdagságában.

Az Isteni Irgalmasság II. János Pál tanításában

II. János Pál pápa három évtizeden át (krakkói segédpüspökségétől kezdődően), pontosabban 1963-1993-ig dolgozott Szent Faustyna Kowalska Naplójának egyházi elfogadtatásán. Minden bizonnyal a Napló tartalma is hozzájárult ahhoz, hogy második enciklikáját az Isteni Irgalmasságnak szentelte.

Az említett történelmi szükséghelyzet a sérült emberiség mai helyzete, amely kifejeződik egyrészt az Egyházban tapasztalható negatív jelenségek, másrészt az elhatalmasodó bűn és annak valamennyi következménye által. Ez teremti meg, s jelent sürgető felszólítást az Egyház számára, hogy mélységében mutassa be az „irgalmasság Atyjának” Krisztus által feltárt misztériumát. Megérett az idő, a történelem Isten irgalmasságának mélyebb megismerésére és a belőle fakadó lelki javak gyümölcsöztetésére, az evangelizációba való beépülésére.

II. János Pál pápa történelmi sürgetésnek tett eleget a *Dives in misericordia* (Irgalmasságában gazdag Isten) c. enciklikájának kiadásával. (A cím utalás az Ef 2,4-re: „*De az irgalmasságában gazdag Isten azzal mutatta meg nagy szeretetét irántunk, hogy, bár bűneink miatt holtak voltunk, Krisztussal életre keltett minket.*”) A történelmi szükséghelyzetről a pápa így ír: „*Úgy tűnik, korunk emberének lelkülete szembefordul az irgalmas Istennel, talán jobban, mint korábban. S azt is megpróbálja, hogy az emberi szívből kiirtsa és az életből kiiktassa az irgalom gondolatát is. Mert úgy véli, az irgalom szava és fogalma nehézséget okoz annak az embernek, aki... hatalma alá vetette a földet és uralkodik rajta. ... A mai világ állapota... több olyan fenyegető jelenséget is mutat, amelyek minden eddig ismert veszedelemnél sokkal rosszabbak. ... Istennek, az irgalmasság Atyjának' Krisztus által föltárt misztériuma olyan különleges felszólítássá válik, mely az embert fenyegető mai veszedelmek közepette az Egyház felé hangzik el*” (DM 7-9). Az enciklika célja: Krisztusban megmutatni „*az irgalom Atyját, a teljes vigasztalás Istenét*” (2 Kor 1,3).

Az enciklika hosszan taglalja a Szentírás tanítását az Isten irgalmáról, majd kifejti, hogy Mária is „*részese az irgalom kinyilatkoztatásának*”, aki „*tapasztalta és kiérdemelte*” az irgalmat, sőt istenanyasága miatt egyenesen az „*irgalom eszköze*”. Ennek kapcsán „*szólíthatjuk Máriát az Irgalom Anyjának (Mater Misericordiae), Irgalmas Úrnőnek (Domina Nostra Misericordiae) és az Isteni Irgalom Anyjának (Mater Divinae Misericordiae). Mindhárom megszólításban súlyos teológiai tartalom rejlik...*” (DM 56). A továbbiakban az Isten irgalma és mai világunk kapcsolatáról esik szó az enciklikában.

Ezt követően a szentatyja így tanít: „*Mivel az irgalom a végtelen Isten tökéletessége, maga is végtelen. Ezért határtalan és kimeríthetetlen az Atya készsége arra, hogy befogadja tékozló fiait, ha hazatérnek. Ugyanezért végtelen a bűnbocsánat lehetősége és gyorsasága is: a Fiú csodálatos áldozatának értéke miatt. Ezt a hatalmat semmiféle emberi bűn nem képes felülmúlni, de még csökkenteni sem.*” Egyedül a bűnben való megátalkodottság tudja megkötni ezt a jóságot. Róma püspöke figyelmeztet: aki részesedni akar ebben az irgalmában, annak be kell látnia bűnösségét, meg kell térnie, irgalmasnak kell lennie, és a „*megtérés állapotában*” kell élnie (DM 78-80).

A befejezésben a pápa felszólít bennünket: „*Könyörögjünk Istenhez az irgalomért századunk embere számára!*” (DM 98). „*Mária közbenjárásával könyörögjünk, aki szüntelenül hirdette a 'nemzedékről nemzedékre' szóló irgalmat. De imádságunkhoz mindazok közbenjárását is várjuk, akikben a hegyi beszéd szavai már valóra váltak: 'Boldogok az irgalmasok, mert ők majd irgalmat nyernek'*” (DM 101). A pápa elmondja: az Egyház feladata, hogy folytassa az irgalom kinyilvánítását. (Vállalnia, hirdetnie és élnie kell az isteni irgalmat.) Az Egyház azért él, hogy az irgalom jele legyen.

A szentatya így fejezi be enciklikáját: „*Minél hevesebben ellenkezik az emberi történelem, minél élesebben mutatkoznak korunk világi kultúrájának különbségei, és minél inkább tagadja az emberiség Istent, annál inkább kell közeledniünk ahhoz a misztériumhoz, amely öröktől fogva Istenben rejtőzött, majd Jézus Krisztus által az időben valóban közöltetett az emberrel*” (DM 103).

Az Isteni Irgalmasság üzenete Szent Faustyna Kowalska nővér által

a) Fausztina nővér bemutatása

Fausztina nővér teljes lengyel neve: *Maria Faustyna Helena Kowalska*. A vonatkozó irodalom a legtöbb esetben *Faustyna Kowalska* néven emlegeti. Magyarországon *Fausztina nővérnek* írják. Kiadványunkban mi is *Fausztina nővérnek* nevezük, de ha a családi névvel együtt kell leírnunk nevét, akkor minden esetben lengyeles formában szerepeltetjük a keresztnévet is: *Faustyna Kowalska*.

Helena Kowalska 1905. aug. 25-én született a lengyelországi Glogowiec faluban tízgyermekes vallásos parasztcsalád harmadik gyermekeként. Gyermekkorától kezdve mély vallásos lelkület, az ima szeretete, a szorgalom, az engedelmesség és az emberi nyomor iránti érzékenység jellemezte. Az iskolát csak két és fél évig látogathatta: tizenhat éves, mikor Aleksandrówban és Lódzban szolgálóleány lesz, hogy szülein segítsen.

Elzbieta Siepak szerzetesnő, a krakkói kolostor lakója, a *Napló* kiadási ügyeinek intézője az egész világon, Faustyna Kowalskáról így ír: „Faustyna M. Kowalska nővér, Isten Irgalmasságának ma már világszerte ismert apostola, a teológusok véleménye szerint az Egyház legjelentősebb misztikusai közé számít.

A hivatás hangja már hétéves korában megszólal lelkében (két évvel első szentáldozása előtt), de szülei nem akarják, hogy kolostorba lépjen. Ebben a helyzetben Helén megpróbálta elnyomni magában az Isten hívó szavát. Az egyik látomásában megjelenő szenvedő Krisztus szemrehányó szavai – (*Napló 9*) – azonban arra kényszerítették, hogy helyet keressen egy kolostorban. Több kolostor kapuján is bekopogott, de sehová sem vették fel. 1925. augusztus 1-jén lépte át az Irgalmasság Anyjáról nevezett kongregáció küszöbét Varsóban a Zytunia utcában...

A rendben *Faustyna Maria* nővér nevet kapta. Újoncidejét Krakkóban töltötte, és itt tette le első, majd öt évvel később örök fogadalmát – a tisztaságra, a szegénységre és az engedelmségre – St. Rospond püspök jelenlétében. A kongregáció több házában is dolgozott, legtöbbször Krakkóban, Płockban és Vilniusban, ahol szakács, kertész és portás munkakörben tevékenykedett.

Kívülről semmi sem árulta el rendkívül gazdag misztikus életét. Buzgón teljesítette kötelességeit, hűségesen követte rendje szabályait. Áhítatos, hallgatag volt, de derűs, tele jóindulatú és önzetlen felebaráti szeretettel.

Egész életében következetesen törekedett az Istennel való mind bensőségebb egyesülésre, és igyekezett áldozatosan együttműködni Jézussal a lelkek megmentése ügyében.

Naplója feltárja lelki élete mélységeit. Az olvasó megismerkedhet lelkének Istennel való mély egyesülésével, erőfeszítéseivel, harcaival a keresztny tökéletességre vezető úton. Isten gazdagon megajándékozta kegyelmekkel: a kontempláció adományával, az Isteni Irgalmasság titkának mélységes megismerésével, látomásokkal, kinyilatkoztatásokkal, rejtett stigmákkal, a prófétálás adományával, az emberi lelkekben való olvasás tudományával és a ritkán előforduló misztikus eljegyzés rendkívüli kegyelmével.

A szigorú életmód és a kimerítő böjtök – melyeket még a rendbe való belépés előtt magára kényszerített – annyira legyengítették szervezetét, hogy már a posztulátus alatt el kellett küldeni a Varsó melletti Skolimówba, hogy javítsanak egészségi állapotán. Első

noviciátusi éve után átélte az ún. „sötét éjszaka” rendkívüli fájdalmas misztikus tapasztalatait, ezt követően a küldetéséből adódó sok megalázó szenvedést és lelki gyötrelmet kellett elviselnie. Fausztina nővér felajánlotta életét a bűnösökért, a lelkek megmentéséért, emiatt is különböző szenvedések érték. Élete utolsó éveiben megerősödtek belső szenvedései, az ún. „lélek passzív éjszakája”, valamint testi fájdalmai: előrehaladott állapotba került tuberkulózisa, mely megtámadta tüdejét és az emésztőrendszerét. Emiatt két alkalommal néhány hónapos kórházi kezelésen is volt Krakóban, a Pradnikon.

Fizikailag egészen felemésződve, de lelkileg teljesen éretten, Istennel való misztikus egyesülésben, a szentség hírében halt meg 1938. október 5-én, alig harminchárom évesen, melyből tizenhárom évet töltött a rendben. Testét Krakó–Lagiewnikiben, a kolostori temető sírboltjában helyezték örök nyugalomra, amely 1966-ban a boldoggá avatás információs pere folyamán átkerült a kápolnába.”

E. Siepak Fausztina nővér *küldetéséről* így ír: „Ez a küldetés röviden összefoglalva azon alapszik, hogy a mindenki által öröktől fogva ismert, de feledésbe merült igazságot, Isten irgalmas szeretetét újra az emberek emlékezetébe idézze, és az Isteni Irgalmasság kultuszának újabb formáit ismertesse meg, melynek gyakorlata a vallásos élet megújulására vezet a keresztényi bizalom és irgalom szellemében.

A Naplót (lelki önéletrajz) Fausztina nővér Jézus világos parancsára életének négy utolsó évében írta. Benne a nővér lelkének aktuális és korábbi, Istennel való találkozásait jegyezte le. Ahhoz, hogy feljegyzéseiből küldetésének lényegét megérthessük, tudományos elemzésre is szükség volt, amit az ismert és nagyra becsült teológus, Prof. Ignacy Rózycki atya végzett el.

Erre az egyszerű, képzetlen, de bátor és Istent határtalanul szerető szerzetesnőre az Úr Jézus olyan missziót bízott, ami az egész világnak szól: az Irgalmasság üzenetét. *‘Ma téged küldelek az egész emberiséghez irgalmasságom üzenetével’* – mondta Jézus. *‘Nem büntetni akarom a sériült emberiséget, inkább meg akarom gyógyítani és irgalmas Szívemre szorítani’* (Napló 1588). *‘Te vagy irgalmasságom titkárnője, erre a tisztségre jelöltelek ki a jelen és az eljövendő életben* (Napló 1605), ... *hogy közöld a lelkekkel nagy irgalmamat, melyet irántuk érzek, és bátorítsd őket: bizzanak irgalmam mélységében’* (Napló 1567).” (Napló XIII-XV. o.) *„Előkészítet a világot végső eljövetelemre”* (Napló 429). – Faustyna Kowalska nővér lelki vezetője Michal Sopocho atya, a Vilniusi Báthori István Egyetem Teológiai Karának professzora volt. (Boldoggá avatása folyamatban van.)

Fausztina nővér életére jellemző a nagyon mély **lelkiség**, a kimondhatatlanul sok **szenvedés** és a mélységes **misztikum**. A Naplóból vett néhány idézettel szemléltetjük életének mindhárom vonását.

A nővér lelkiségének legfőbb törekvése: mindig mindenben megfelelni Isten akaratának. *„A világért könyörgő áldozat leszek”* (Napló 482). *„El akarok emésződni a lelkek javára. Semmilyen áldozattal sem törődve, mint egy kis szőnyeg szeretnék a nővérek lába elé terülni”* (Napló 243). *„Az emberek szeme előtt el fogok rejtőzni, bármilyen jót is teszek majd, hogy Isten legyen egyedüli jutalmam. Olyan leszek majd, mint a fűben megbúvó kis ibolya, amely nem sérti meg a lábat, mely eltápossa, hanem önfeledten árasztja illatát, hogy az őt taposó személy kellemesen érezze magát”* (Napló 255).

A Naplóban gyakran olvashatunk arról, hogy Fausztina nővér lelkiségének alakulásában meghatározóan fontos volt az alázatra való törekvés és a szenvedés elfogadása Isten kezéből. *„A megaláztatás mindennapi táplálék”* (Napló 92). *„Alázat, alázat és mindig csak alázat...”* (Napló 55). *„Semmi sem jobb a lélek részére, mint a megaláztatás”* (Napló 593). *„Alázat nélkül nem tetszhetünk Istennek”* (Napló 270). Az alázat ad erőt neki a küzdelemhez: *„Az alázatosnak semmi sem nehéz”* (Napló 94). Jézus az alázatot a tisztasággal is összefüggésbe

hozza, amikor így szól Fausztinához: „*Tudd meg, hogy a tiszta lélek alázatos*” (Napló 576). Fausztina nővér szerint az alázatosság megtanulásában nagy segítségünkre lehet a Jézus szenvedéséről való elmélkedés: „*Aki igazi alázatot akar tanulni, az elmélkedjen Jézus szenvedésein*” (Napló 267).

A nővér világosan látja, hogy küldetésének teljesítésében a szenvedésnek is fontos szerep jut. „*Isten valódi művei mindig nehézségbe ütköznek, és szenvedés az ismertetőjelük*” (Napló 270). Faustyna Kowalska nővér így summázza lelkiségének lényegét: „*Jézushoz való hasonlóságomat a szenvedés és az alázat adja*” (Napló 268).

Fausztina nővér készséggel fogadta Isten kezéből mind a küldetést, mind pedig a szenvedéssel teljes életet. Jézus sok szenvedést ígér Fausztinának, de meg is erősíti őt: „*Tudd, hogy sokat, igen sokat fogsz szenvedni, de ez ne rémítsen meg téged, én veled vagyok*” (Napló 36). „*Leányom, a szenvedés lesz a jele, hogy veled vagyok*” (Napló 669). (Vö Zsid 12,5-6) Egy másik alkalommal az Úr így tanítja a nővért: „*Gyermekem, legjobban szenvedéseidben tetszel nekem. Fizikai vagy erkölcsi szenvedéseidben ne keresd a teremtmények részvételét... Leányom, minél jobban megszereted a szenvedést, annál tisztább lesz szereteted irántam*” (Napló 279). A Szűzanya is hasonlóan szól: „*Szenvedésben lesz részed betegséged és az orvosok miatt. A képpel kapcsolatban is sok szenvedés ér majd, de ne aggódj*” (Napló 316).

A szenvedés napról napra formálja a nővér lelkületét. Erre utalnak a szenvedéssel kapcsolatos megjegyzései: „*A szenvedés nagy kegyelem*” (Napló 57). „*Ha sokat szenvedünk, sok alkalmunk van bebizonyítani Istennek, mennyire szeretjük őt*” (Napló 303). „*A szenvedés a legnagyobb kincs a földön*” (Napló 342). A szenvedések teljesen kitöltik Fausztina nővér életét. Ezért írja egy helyen: „*A napot harccal kezdem és végzem*” (Napló 606). „*Jézusom, Te tudod, hogy szeretem a szenvedést, s ki akarom üríteni a kelyhét az utolsó cseppig, most azonban a természetem mégis elborzadt...*” (Napló 697). A nővér állandóan bizonyítani akar Isten előtt. Egy helyen így tesz vallomást: „*Lelkem vágyik a megpróbáltatás napjaira...*” (Napló 831).

A testi fájdalmak mellett Fausztina részt kap a mélységes lelki szenvedésekből, amelyeket újra és újra megköszön Jézusnak. A nővér csupán „*apró kereszteteknek*” nevezi a „*szándékaim megakadályozását*”, a „*közösségi élet terhét*”, „*szándékaim rossz értelmezését*”, a „*mások által okozott megaláztatásokat*”, a „*rideg bánásmódot*”, az „*alaptalan vádaskodást*”, a „*gyenge egészséget*”, a „*kimerültséget*”, a „*saját akaratomról való lemondást*”, „*énem megtagadását*”, az „*elismerés hiányát*”, „*minden tervem megakadályozását*”, a „*belső kínokat*”, a „*lélek érzéketlenségét*”, a „*félelmet*”, a „*bizonytalanságot*”, a „*sötétség belső homályát*”, a „*kísértéseket*”, a „*megpróbáltatásokat*”, „*melyeket senki sem ért meg*”. Ezért kiált Jézushoz: „*Ó, Jézus, egyedül csak te ismered szívem vágyait és fájdalmait. Örülök, ha egy kicsit is szenvedhetek érted*” (Napló 73).

Fausztina nővér titkolni akarja hihetetlen testi-lelki fájdalmait, de nem mindig sikerül. „*Szenvedéseimet képtelen vagyok elrejtteni, s bár szót sem szólok arról, amit szenvedek, mégis, a fájdalom, ami tükröződik arcomon, elárul*” (Napló 100). Szenvedéseinek nagyságáról Naplójában röviden így nyilatkozik: „*Csak Jézus tudja, mennyit szenvedtem*” (Napló 104).

Faustyna Kowalska nővér életének harmadik jellemző vonása a mélységes misztikum. Jézus rendszeres megjelenései során magyarázza meg Fausztina nővérnek az Isteni Irgalmasság célját és kincseit. Az iménti idézetek, de a több mint félezer oldalas Naplónak csaknem minden sora erről tanúskodik.

Fausztina nővér utolsó hónapjai is nagy szenvedések jegyében múltak el. A betegápoló nővér beszámolója szerint „*Fausztina nővér életének vége nagyon épületes. Állandóan szeretetreméltó és türelmes volt, semmit sem kívánt.*” Amikor megkérdezték tőle, szenved-e nagyon, így válaszolt: „*Igen, de ez rendben van.*” Október 5-én utoljára meggyónt J. András atyánál. Halála közeledtével fájdalmai tetőfokra hágtak, s elköltözése előtt néhány órával

fájdalomcsillapító injekciót kért, de végül is nem fogadta el. Este kilenc óra tájban nővértársainak és lelkiatyjának jelenlétében elmondta a haldoklók imáját. Halála pillanatáig tudatának teljes birtokában maradt. Háromnegyed 11-kor utolsó pillantást vetett Krisztus és az ő Édesanyjának képére, s csendben, félelem nélkül elhunyt.” (Vö *Isten Irgalmának hírnöke, Isten Szolgálója, Fausztina nővér*. Backi Vinogradi é.n. 105-108. o.)

Fausztina nővért zavarta, hogy ápolásra szorul. Talán vigasztalásul mondta néhányszor előljárójának: „Meglátja, előljáró Anya, hogy a Kongregációnak sok öröme lesz miattam.” Profetikus szavak voltak ezek. 1938-ban még nem tudtak mit kezdeni sem a Napló tartalmával, sem a beszélgetések során elhangzott kijelentésekkel. Akik ismerték Fausztina nővért, vegyesen ítélték meg személyét és rendkívüli dolgait. Az Isten azonban igazolta őt.

A háború rövid időre látszólag feledtette a krakkói zárda misztikusát. Lengyelország sorsának alakulása azonban a II. világháború idején ráterelte a rendtársak figyelmét Fausztina nővér jövődőléseire. A kolostor lakói ugyanis felismerték, hogy sorra megvalósulnak hazájukban azon események, amelyekről misztikus testvérük beszélt nekik.

b) A Napló és története

Mint említettük, Fausztina nővér halála előtt négy évvel kapott parancsot napló vezetésére, élményeinek leírására. A terjedelmes mű (a magyar változat a kísérő tanulmányokkal és a mutatókkal együtt 528 oldal) bemutatja Fausztina nővér lelkiességét és az Isteni Irgalmasság üzenetét.

„Az Isteni Irgalmasság ügyében – mint oly sok másban – *Karol Wojtyła*, a későbbi II. János Pál pápa volt a Gondviselés embere. Wojtyła még krakkói segédpüspök korában felkereste *A. Ottaviani* bíborost (1963), és előterjesztette a Naplóval s tartalmával kapcsolatos terveit. A kardinális biztató szavakkal bocsátotta el a jövőbeli pápát: ‘Siessen, mielőtt a tanúk meghalnak.’ Karol Wojtyła a későbbi évtizedekben – mint *Krakkó érseke* (1964), *bíborosa* (1967), majd *Szent Péter utódja* (1978) – újabb és újabb módon támogatta az Isteni Irgalmasság ügyét. Megindította a boldoggá avatást bevezető információs eljárást (1965), ehhez megjelentették a Napló kritikai kiadását (1981), Róma püspökeként kiadta a *Dives in misericordia* kezdetű enciklikát (1980), 1993. ápr. 18-án, húsvét második vasárnapján boldoggá avatta Fausztina nővért, 1997-ben pedig elzarándokolt a nővér sírjához. (Fausztina nővér holttestét a boldoggá avatás kapcsán 1966. nov. 25-én exhumálták, és a kolostor kápolnájában – *Kraków Lagiewniki, ul. Siostry Faustyny 3/9.* – helyezték örök nyugalomra. A hamvak a boldoggá avatás után a fali sírfülkéből átkerültek az Irgalmas Jézus oltára alá.) Érthető, hogy ezen lépések után világhódító útjára indult az Isteni Irgalmasság üzenete. Ennek hathatós eszköze a Napló, amely a magyarországi kiadással az angol, a német, az olasz, a francia, a spanyol, a portugál, az orosz, a portugál (brazil), a szlovák, a cseh és a vietnami után immár a tizenkettedik idegen nyelven jelenik meg. (1999-ben arabul is megjelent. II. János Pál pápa 2000. április 30-án szentté avatta Boldog Faustyna Kowalska nővért.) Eddig azonban hosszú utat tett meg a Fausztina nővér nevéhez fűződő üzenet. Valóságos keresztutat kellett bejárnia.

A. M. Deskur bíboros bevezetőjéből és a *Jegyzetek 154.* pontjából (Napló 474. o.) megtudjuk, hogy az Isteni Irgalmasság ügyét 1959. március 6-án a Szent Offícium Indexre tette, vagyis megtiltotta a kultusz terjesztését, s maga *Sopocko* professzor is szigorú figyelmeztetést kapott. A templomokból kikerültek az Irgalmas Jézus-képek. Egyedül a krakkói kolostor híres festménye (*Adolf Hyla*) maradt eredeti helyén. A Szent Offícium lépésének komoly okai voltak. A hivatalos vizsgálatot megelőzően ugyanis ellenőrizetlen és rossz fordításokban kezdték terjeszteni a Napló egyes részeit. Az intézmény a tilalommal elejét vette a zűrzavarnak, s amikor elérkezett a Gondviselés által kijelölt idő, elkezdődhetett a teljes körű és hivatalos vizsgálat.

A tilalmat 1978. június 30-án oldotta fel a Hittani Kongregáció. Az eseményeket a háttérből *Karol Wojtyła* szorgalmazta. *Sopocko* atya nem érthette meg a sikert, mert 1975. febr. 15-én meghalt *Bialystokban*.

Miközben folyt a munka az Isteni Irgalmasság ügyében, *Krakkóban* megkezdődött Fausztina nővér személyével kapcsolatban az 1965. okt. 7-től 1967. szept. 20-ig tartó ún. információs, ezt követően pedig a boldoggá avatási eljárás, amely 1993. április 18-án a boldoggá avatással ért véget.

Beteljesedtek tehát Fausztina nővér szavai. Elérkezett az idő, hogy a világ megismerje Isten Irgalmasságának minden embert megszólító üzenetét. A Napló egyházi jóváhagyással kerül világszerte az emberek kezébe, imádkozzák az Isteni Irgalmasság rózsafüzérért, kilencedét. Lehetőség van az Isteni Irgalmasság ünnepének bevezetésére is. (*F. Macharski* bíboros a krakkói egyházmegyében már a nyolcvanas évek közepén megtette ezt.) A teljes

lengyel Egyház számára a Szentszék Istentiszteleti és Szentségtani Kongregációja 1995. jan. 23-án engedélyezte az Isteni Irgalmasság ünnepének bevezetését, az Apostoli Szentszék pedig jóváhagyta az Isteni Irgalmasságról szóló votívum szövegét az egyetemes Egyházban.

F. Macharski bíboros 1996. febr. 22-én *Isten Irgalmasságának Apostola* néven világméretű mozgalmat indított. Új bazilika is épül Krakkóban az Irgalmasság Anyja Nővérei Kongregációjának területén. Alapkövét, amely a Golgota-hegyéről származik, II. János Pál pápa 1997. jún. 7-én Krakkóban ünnepélyesen megáldotta.

A Napló rövid részletei különféle fordításokban Magyarországon is ismertté váltak. A teljes kézirat hiteles és főegyházmegyei jóváhagyással ellátott kiadása 1998-ban jelent meg hazánkban először. (Kiadó a Főegyházmegyei Könyvtár és Kisboldogasszony Plébánia, Eger.) Bízunk abban, hogy a *Napló* teljes szövege és a kísérő tanulmányok új lendületet adnak magyar nyelvterületen is az Isteni Irgalom hódításának.” (*Napló* 457–458. o.)

Az Isteni Irgalmasság kincsestárához Jézus kérésére **bizalommal** kell közeledni: „*Irgalmamból egyetlen edénnyel meríthetnek kegyelmeket – ez a bizalom. Minél jobban bízik egy lélek, annál több kegyelmet nyer*” (*Napló* 1578).

c) Az Isteni Irgalmasság üzenete

Fausztina nővér Isten legfőbb tulajdonságának az irgalmasságot tartja (Napló 301). Az irgalmasságot pedig a *szereetet virágának* (Napló 651) nevezi. Számára minden Isten irgalmáról beszél. Az Isteni Irgalmasság kultusza a vallásos élet megújítására törekszik az Egyházban. Ezért időszerű, és **evangelizációs jelentősége** világméretű. Jézus szándéka vigasztaló. A világ teljes megújulását akarja elérni. „Nem büntetni akarom a sérült emberiséget, inkább meg akarom gyógyítani és irgalmas Szívemre szorítani” (Napló 1588). Jézus hozzáfűzi: „A büntetést csak akkor alkalmazom, ha ők maguk kényszerítenek erre. Nem szívesen nyúlok az igazságszolgáltatás kardjához. Az igazság napja előtt az irgalmasság napját küldöm” (Napló 1588). Úgy tűnik, az új evangelizálásnak olyan eszközéről és lehetőségéről van szó, amelyet alaposan megismerni, az evangelizációs munkában kellően hasznosítani jól felfogott érdekünk, mert sokakat visszavezethet Jézushoz.

Az Isteni Irgalmasság üzenete *utolsó esély* (Napló 998), a *végző idők jele* (Napló 848), biztos lehetőség, de *utolsó mentőöv* (Napló 687), ami a világnak adatik. „Sok lélek fog általa visszafordulni a pokol kapujától” (Napló 639). Az Isteni Irgalmasság üzenete „**új fény lesz az Egyház számára**” (Napló 378) a szerveződő és elhatalmasodó bűnnel szemben

Jézus irgalma megszólítja az egész világot, de elsősorban az elhatalmasodó bűn áldozatait hívja megtérésre. Mint említettük, utolsó esélyként és mint mentőövet kapja az emberiség. „Egy utolsó esélyt adok az emberiségnek – és ez az irgalmamhoz való menekülés” (Napló 998). „A papok úgy fogják a bűnösöknek nyújtani, mint az utolsó mentőövet” (Napló 687). „Ez a végző idők jele, utána eljön az igazság napja. Amíg van idő, meneküljenek irgalmam forrásához, használják fel az értük kifolyt vért és vizet” (Napló 848).

Az Isten irgalma **minden ember számára a lelki újjászületés, a lelki újakezdés páratlan lehetősége**. Bárki részesedhet benne, még a bűn feneketlen mélységébe tántorodott lélek is. „Isten senkitől sem tagadja meg irgalmát” (Napló 72). Jézus így szól erről a Naplóban: „Ne féljen a gyenge, a bűnös lélek közeledni hozzám, még ha több vétke is lenne, mint amennyi homok van a földön, minden elmerül irgalmam mélységében” (Napló 1059). „Ha a lélek már oszló hullá lenne, s emberi értelemben képtelen az újjáéledésre, s már minden el volna veszve, nem így az Istennél! Az irgalmasság csodája teljesen életre kelti a lelket” (Napló 1448). „Nem tudom megbüntetni, még ha a legnagyobb bűnös is lenne, azt, aki irgalmamra hivatkozik, hanem felmentem őt mérhetetlen és kifürkészhetetlen irgalmamban. Írd: Mielőtt eljövök mint igazságos bíró, előbb szélesre kitárom irgalmam kapuját” (Napló 1146).

Már ezen idézetek is világossá teszik: az Isteni Irgalmasság elfogadása **hatékonyan formálja át a lelket**. „Megnyitottam szívemet mint az irgalom élő forrását, hogy minden lélek életet merítsen belőle... A bűnösök megigazolást, az igazak a jóban való megerősödést találnak benne... Mondd meg papjaimnak, hogy a megrögzött bűnösök szavaikra bűnbánatra indulnak, ha a szívemben lévő végtelen irgalomról beszélnek nekik. Minden papnak, aki irgalmamat hirdeti, rendkívüli kegyelmet adok, szavaik gyógyítóan hatnak, s meg fogják indítani a szíveket, akikhez szólnak” (Napló 1520-1521). „A legfontosabb a régi ember teljes halála, s új életet kezdeni” (Napló 1343).

Aki részesedni kíván az Isteni Irgalmasság kegyelmeiben, annak be kell látnia bűnösségét, meg kell térnie, az **irgalmasságot kell gyakorolnia**, és a megtérés állapotában kell élnie. (Vö Lk 6,36; Jak 2,13; DM 78-80) „Az irántam való szeretetből fakadó irgalmasság cselekedeteit kívánom tőled. Felebarátaid iránt mindig és mindenhol irgalmasságot kell tanúsítanod. Ez elől nem térhetsz ki sem kényszerre hivatkozva, sem kifogással, sem bocsánatkéréssel. – Három módot adok neked, hogyan tanúsíts irgalmasságot felebarátaid iránt: első: **a cselekedet**, második **a szó**, harmadik **az imádság**. E három fokozat

tartalmazza az irgalmasság teljességét, egyúttal megdönthetetlen bizonyítéka az irántam tanúsított szeretetnek” (Napló 742).

Jézus túlradó irgalmából minden ember meríthet. Megerősíti a hűségest és gyengét, reményt ad a szenvedőnek és haldoklónak egyaránt. *„Nagy segítség a haldoklók részére...” (Napló 833) „Ha mások imádkozzák (az Isteni Irgalmasság rózsafüzérét) egy haldokló mellett, az is elnyeri ugyanezt a bűnbocsánatot. Ha ezt az imát a haldokló mellett mondják, mérséklődik Isten haragja, és mérhetetlen irgalom veszi körül a lelket... (Napló 811).*

Említettük, hogy az Isteni Irgalmasság ajándéka csak akkor gyümölcsözik, ha a befogadó megérti és vállalkozik evangelizációs küldetésére: az irgalmasság gyakorlására cselekedettel, szóval és imádsággal (Vö *Napló 742*). Ennek rendkívül lényeges része az Isteni Irgalmasság üzenetének terjesztése, vagyis **az apostolkodás**, valamint az Istentől távol élő testvéreinkért végzett imádság.

Jézus különösen jutalmazza az Isteni Irgalmasság üzenetének terjesztését. *„Azokat a lelkeket, akik irgalmasságom tiszteletét terjesztik, egész életükben megoltalmazom, mint gyengéd anya óvja csecsemőjét. Haláluk óráján pedig nem bírjuk, hanem irgalmas Megváltójuk leszek” (Napló 1075).* A bűnben élőkért vállalt áldozat és imádság hatékony és kedves Urunk előtt: *„Mindig megvigasztalsz, ha a bűnösökért imádkozol. Legkedvesebb dolog előttem az ima – a bűnösök megtéréséért mondott ima. Tudd meg, leányom, ezt az imát mindig meghallgatom.” (Napló 1397)*

d) Lelkipásztori lehetőségek; ígéretek

Fausztina nővér Jézus kérésére, pontosabban diktálására az Isteni Irgalmassággal kapcsolatban mindazon lehetőségekről is írt, amelyek mind az egyéni lelkiesség formálását, mind a lelkipásztori munkát hatékonyan támogatják. Az Egyház engedélyezte az Isteni Irgalmasság kultuszának öt módját. Újra E. Siepak nővér előszavából idézünk.

1.) „Az Irgalmas Jézus” képe

Rajzát Płockban, 1931. február 22-én kapott látomás alapján jegyezte fel a nővér. „Este, amikor a cellámban voltam, megpillantottam az Úr Jézust fehér ruhában. Egyik kezét áldásra emelte, a másikkal megérintette mellén a ruháját. Melléből a ruha nyílásán két hatalmas sugár tört elő, egy piros és egy halvány. ... Kis idő múlva azt mondta Jézus: *‘Fess egy képet annak alapján, amit látsz, ezzel az aláírással: Jézusom, bízom Benned’* (Napló 47). *‘Azt kívánom, hogy a képet... húsvét után az első vasárnapon ünnepélyesen áldják meg. Ez a vasárnap legyen az Irgalmasság ünnepe!’* (Napló 49).

Mint feltámadt Üdvözítőt ábrázolja Őt a kép, aki szenvedése és kereszthalála árán megváltott minket. A vér és víz sugarai, melyek a lándzsa által megnyitott szívéből (a szív nem látható a képen) törnek elő és a keresztre feszítés sebei a nagypéntek eseményeire emlékeztetnek (Jn 19,17-18; 33,37). Tehát az Irgalmas Jézus képe az Evangélium e két eseményéhez kapcsolódik, melyek a legtökéletesebben fejezik ki Isten szeretetét az emberek iránt.

Krisztusnak ezen a képén jellemző a két sugár. Jelentőségéről így szól az Úr: *‘A halvány sugár a vizet jelenti, ami a lelket tisztítja meg, a piros a vért, amely a lélek élete. Boldog, aki ezek árnyékában él’* (Napló 299). A lelket a keresztség és bűnbánat szentsége tisztítja meg, és legbősegebben az Oltáriszentség táplálja. A két sugár tehát a szentségeket és a Szentlélek összes kegyelmét jelenti – amelynek bibliai jelképe a víz, – valamint az új szövetséget Isten és ember között, amelyet Jézus az Ő vére által kötött...

A kép nemcsak az Isteni Irgalmasságot ábrázolja, de emlékezetünkbe idézi az Isten iránti bizalom és a felebarátaink iránt tettekből megnyilvánuló szeretet kötelességét. A kép aláírása Jézus akaratából: *‘Jézusom, bízom Benned.’ ‘A kép emlékeztessen irgalmam követelményeire, mert a legerősebb hit sem segít semmit cselekedetek nélkül’* (Napló 742).

A kép így értelmezett kultuszához, amely alapvetően a keresztény bizalmon és irgalmasságon nyugszik, az Úr különböző ígéretekkel fűzött: örök üdvösséget, a keresztény tökéletesség útján nagy előrehaladást, a boldog halál kegyelmét és minden más kegyelmet, melyet az emberek bizalommal kérnek. *‘A kép által sok kegyelmet fogok kiosztani a lelkeknek, ezért hozzáférhetővé kell tenni minden lélek számára’* (Napló 570).

Jézus a Napló egyik helyén a kép tiszteletével kapcsolatban így nyilatkozik: *‘Megígérem, hogy az a lélek, aki ezt a képet tiszteli, nem vész el...’* (Napló 48) Ez az ígélet arra figyelmeztet, hogy az Irgalmas Jézus képét szerezzük be, hordozzuk imakönyvünkben, sőt a lakásunk falára is függesztjük ki. Ha egyszer mégis bekövetkeznének azok a nehéz idők – az *‘igazság napja’* (Napló 848, 1588) –, amelyekről oly sokat lehet olvasni az üzenetekben, egyetlen reményünk csak az Isteni Irgalmassághoz való menekülés lesz.

2.) Az Irgalmasság ünnepe

„Isten Irgalmasságának tiszteletében ez áll első helyen. Jézus első alkalommal 1931-ben, Płockban beszélt Fausztina nővérnek... *‘Azt kívánom, hogy legyen az Irgalmasságnak ünnepe. Azt kívánom, hogy a képet, melyet ecsettel fogsz megfesteni, húsvét után az első vasárnapon ünnepélyesen áldják meg! Ez a vasárnap legyen az Irgalmasság ünnepe’* (Napló 49).

Az Irgalmasság ünnepének Húsvét utáni első vasárnapra történő helyezése mély teológiai értelemmel bír, amely a megváltás húsvéti titka és az Isteni Irgalmasság titka között fennálló szoros összefüggésre utal. Ezt az összefüggést hangsúlyozza az ünnepet előkészítő Isteni Irgalmassághoz végzett kilenced, amit Nagypénteken kell elkezdni. ... Ennek az ünnepnek a nagyságát a hozzáfűzött ígéretek nagyságával lehet lemérni, melyeket Jézus ígért: *‘Aki ezen a napon az Élet Forrásához járul, bűnei és az értük járó büntetés teljes elengedését nyeri el’* (Napló 300). *‘Ezen a napon megnyílik irgalmam mélysége: a kegyelmek tengerét árasztom minden lélekre, aki irgalmam forrásához közelít. Egy lélek se féljen közeledni hozzám, még ha bűnei skarlátpirosak lennének is’* (Napló 699).

Eme nagy kegyelmek elnyeréséhez teljesíteni kell az Isten irgalma iránti tisztelet feltételeit: bizalom Isten jóságában, a felebaráti szeretet gyakorlása, a megszentelő kegyelem állapotában (szentgyónás után) méltó Szentáldozás. Jézus mondta: *‘Egyetlen lélek sem nyerhet megigazulást, amíg nem fordul bizalommal irgalmasságomhoz. Ezért kell a húsvét utáni első vasárnapot Irgalmasságnak szentelni. A papok ezen a napon hirdessék a lelkeknek nagy és végtelen irgalmamat’* (Napló 570).

3.) Az Isteni Irgalmasság rózsafüzére

(Szövegét lásd a 209. oldalon.) Ezt a rózsafüzért Jézus Vilniusban, 1935. szeptember 13-14-én diktálta Fausztina nővérnek bocsánatért könyörgő, Isten haragját lecsillapító imaként (Vö. Napló 474-476).

Ebben az imában az imádkozó felajánlja az Atyaistennek Jézus Krisztus Testét, Véréit, Lelkét és Istenségét saját maga, felebarátai és az egész világ bűneinek bocsánatáért. Mialatt egyesül Jézus áldozatával, hivatkozik arra a szeretetre, mellyel a Mennyei Atya Fiában megajándékozott minden embert.

Ebben az imában irgalmat kérünk magunknak és az egész világnak. Ezzel az irgalmasság cselekedetét gyakoroljuk. ... A hívők elnyerhetik Krisztus ígérését, amely főleg haláluk óráját illeti: a megtérés kegyelmét és a békés halált. Nemcsak azok, akik ezt a rózsafüzért imádkozzák, hanem a haldoklók is, akik mellett ezt mások mondják. Jézus mondta: *‘Ha ezt az imát haldokló mellett mondják, mérséklődik Isten haragja, és mérhetetlen irgalom veszi körül a lelket’* (Napló 811). Az általános ígérlet így hangzik: *‘Úgy tetszik nekem, hogy ez által az ima által mindent megadjak, amire engem kértek’* (Napló 1541), ... *ha ez megegyezik akaratommal’* (Napló 1731). Mindaz, ami nem egyezik Isten akaratával, nem jó az embernek sem, főleg örök boldogságára vonatkozóan.

Más helyen ezt mondta Jézus: *‘E rózsafüzér imádkozásával közelebb hozod hozzám az emberiséget’* (Napló 929). *„Azokat a lelkeket, akik ezt a rózsafüzért imádkozzák, már életükben körülöleli irgalmam, különösen pedig haláluk óráján”* (Napló 754).

4.) Az Irgalmasság órája

1937. októberében Krakkóban Fausztina nővér figyelmét az Úr Jézus halála órájának tiszteletére hívta fel: *‘Valahányszor hallod, hogy hármát üt az óra, merülj el teljesen irgalmasságomban, dicsőítsd és magasztald; hívd le az egész világra hatalmát, főleg a*

szegény bűnösökre, mert az irgalom ebben az órában nyílt meg teljesen a lelkek számára' (Napló 1572). Az Úr Jézus elég pontosan megadta azt az imamódot is, amely Isten Irgalmasságának kultuszában ennek a formának legjobban megfelel: *'Igyekezz ebben az órában elvégezni a kereszttutát! – mondta Fausztinának – Ha ez nem lehetséges, kis időre térj be a kápolnába, tiszteld irgalommal teli Szívemet a Legméltóságosabb Oltáriszentségben. Ha ez sem lehetséges, akkor merülj el imádságban – ha röviden is – ott, ahol éppen vagy'* (Napló 1572). Rózycki professzor három feltételt sorol fel, melyek szükségesek az ebben az órában mondott ima meghallgatásához:

- 1.) Az imát Jézushoz intézzük.
- 2.) Délután háromkor történjék.
- 3.) Jézus kínszenvedéseinek értékére hivatkozzon.

'Ebben az órában – mondta Jézus – kéréssel mindent elnyersz magad és mások számára. Ebben az órában lépett a kegyelem a világba: az irgalom legyőzte az igazságosságot' (Napló 1572). (Vö Jak 2,13)

5.) Az Irgalmasság tiszteletének terjesztése

Ezt azért emelte ki Rózycki atya, mert ehhez is ígéretek fűződnek. Jézus: *„Azokat a lelkeket, akik irgalmasságom tiszteletét terjesztik, egész életükben megoltalmazom, mint gyengéd anya óvja csecsemőjét. Haláluk óráján pedig nem bírjuk, hanem irgalmas Megváltójuk leszek”* (Napló 1075).

Az Isteni Irgalmasság kultuszának lényege: az Isten iránti keresztény bizalom és a felebarát tettekben megnyilvánuló szeretete. Az Úr Jézus *„teremtényeitől bizalmat”* (Napló 1059) követel, valamint az irgalmasság cselekedeteinek végrehajtását tettel, szóval vagy imádsággal. (Napló 742). Jézus azt kívánja tisztelőitől, hogy a nap folyamán legalább egy jó cselekedetet végezzenek felebarátaikért.

Más helyen ezt mondta Jézus: *'E rózsafüzér imádkozásával közelebb hozod hozzám az emberiséget'* (Napló 929). *'Azokat a lelkeket, akik ezt a rózsafüzért imádkozzák, már életükben körülöleli irgalmam, különösen pedig haláluk óráján'* (Napló 754)”. – (Napló XV-XVIII.)

Az Isteni Irgalmasság üzenete – a Mária-üzenetekhez hasonlóan – egyaránt evangelizációs jelentőségű az egyéni lelkiesség alakításában és az egész emberiség jövőjének alakulásában, de különbözik is tőlük. Meghívásról van benne szó, de igen komoly figyelmeztetés kíséretében kapjuk: Idézzünk újra néhányat: a *„végső idők jele”* (Napló 848), biztos lehetőség, de *„utolsó mentőöv”* (Napló 687), ami a világnak adatik. *„Előkészítet a világot végső visszatérésemre!”* (Napló 429). *„Aki nem akar az irgalom kapuján átmenni, annak igazságosságom kapuján kell áthaladnia”* (Napló 1146). Krisztus valamennyiünket felhív a lelki megújulásra és apostolkodásra, de a kijelentésekből sugárzik: a lehetőség, a kegyelmi idő biztosan lejár.

Ajánlatos és roppant gyümölcsöző a hívek minél szélesebb körében terjeszteni és elmagyarázni az Isteni Irgalmasság üzenetét. A tapasztalat szerint fogékonyan és készségesen reagálnak. Igen fontos, hogy a lelkipásztorok a háttetőről hirdessék az üzenetet, s építsék be az evangelizációs munkába az Isteni Irgalmasság kultuszát.

Lényeges, hogy híveink jussanak hozzá a Naplóhoz, az Irgalmas Jézus-képhez, függesszék ki házaikban s tiszteljék azt. Tanulják meg és minél gyakrabban imádkozzák az Isteni Irgalmasság rózsafüzérét. (Napló 754). Ismerjék meg az ígéretek és apostolkodjanak. De soha ne feledjük: első lépés önmagunk átformálódása az irgalmas szeretet jegyében. Az apostolnak csak így lehet hitele. Önmagunk megújulásában nagy segítséget jelenthet a következő ígért: *„...a legtöbb kegyelmet azoknak a lelkeknek juttatom, akik áhítattal gondolnak kínszenvedéseimre”* (Napló 737).

Az irgalmas Isten tevékeny száncalmában „*arra vár, hogy irgalmazzon nektek, és fölkel, hogy könyörüljön rajtatok*” (Iz 30,18). Adja Isten, hogy a Magyar Egyházban is mielőbb bevezetésre kerüljön – miként Lengyelországban – az Isteni Irgalmasság ünnepe, s felragyogjon ez az új fény nemzetünk egén.

IV. Megfontolások

Evangelizációs feladat

Logikusan vetődik fel a kérdés: mi tehát a teendő? Hogyan is lehetséges illő és méltó módon válaszolni Jézus és Mária ismétlődő felhívásaira? A válasz egyszerű: a lelkipásztorok ismerjék fel az üzenetek pasztorációs jelentőségét, s hasznosítsák azt, a hívek pedig tudatosan és apostoli lélekkel vegyenek részt az evangelizációs munkában.

Nem új a gondolat, mégis sokan elfeledik: a megkeresztelt ember személyes feladata az evangelizáció. Az üzenetek minden esetben felhívják erre a figyelmet. Ugyanakkor a jelenések világossá teszik: *aki hitelesen akar evangelizálni, annak először önmagán kell kezdenie az evangelizációs munkát. A második lépés: az evangelizálás kiterjesztése családjára, munkatársainkra, embertestvéreinkre.* Ha az emberek közvetlenül megtapasztalják szeretetünket, elfogadják tőlünk az Isten szavát. Úgy tűnik, a szeretetnek valóban szívről-szívre kell járnia, tehát személyesen kell megszólítani és szolgálni az embereket, mert egyébként elhagynak bennünket. Sem az intézmény, sem a struktúra nem tudja ezt önmagában megtenni. Ha a megkeresztelt ember valóban Krisztus követségében akar járni, s Krisztus módjára embereket akar Istenhez vezetni, munkásságát csak a tettekre váltott szeretet hitelesíti, s teszi eredményessé. Szent Pál apostol *Szeretethimnusza* (1 Kor 13) világos tanítást ad erről.

Amikor a megkeresztelt emberek megfelelnek Isten iránti kötelezettségükről, az önmegszentelő és evangelizációs munkáról, az Egyháznak isteni parancs és felhatalmazás alapján figyelmeztetni kell őket. „*Hirdesd az Igét! Állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan! Ints, kérj, buzdíts nagy türelemmel és hozzáértéssel*” (2 Tim 4,2).

Ez a kérdés sokszor hangoztatott problémát vet fel: *nem elegendő mindehhez az Egyház igehirdető tevékenysége?* Miért van szükség Mária-üzenetekre, magánkinyilatkoztatásra? Beszéltünk már arról, hogy sokan ezt a nehézséget nem tudják feloldani (ld. 48. o.), s úgy állítják be a kérdést, mintha a Szentlélek által vezetett Egyház erejét veszítette volna az evangelizációs munkában, s mivel ez nyilvánvalóan nem igaz, eleve elzárkóznak az üzenetektől.

Vessük fel újra a kérdést: miként szabad, miként kell értelmezni az üzeneteket? A jelenések három dologról beszélnek: 1.) Felhívják a vallási (lelki) élet problémáira (a bűn elhatalmasodására), s a belőlük fakadó veszélyekre a figyelmet. 2.) Személyes meghívást kapunk az evangelizációs munkára. 3.) Fel akarnak készíteni erre a feladatra, s ehhez gyakorlati tanácsokat és lelkesítő eszközöket kapunk. – Megfigyelhető, hogy az üzenetek személyesen szólítanak meg, személyesen tesznek felelőssé önmagunk és mások örök sorsáért (evangelizációs gondolkodásmód), s ami igen fontos: személyessé, élővé kívánja tenni Istenhez fűződő kapcsolatunkat, végül pedig bízni és szeretni tanítanak. Ha ebben a megközelítésben értelmezzük a jelenéseket, azt kell látnunk, hogy az evangelizációnak olyan hatékony módjáról van szó, amit el kell fogadnunk az Egyház Anyjától, hiszen ő is Jézustól kapta ezt a feladatot.

Az engesztelés

Mindezek után újra aktuális a kérdés: mit kell tennünk, ha meg akarunk felelni az égiek kéréseinek? A válasz: meg kell ismerni az üzeneteket, s élni kell az ajánlott lehetőségekkel. A végeredmény pedig az evangéliumi útra való visszatalálás lesz. Aki vállalkozik erre a feladatra, az megteheti egyénileg és közösségekben is. Az önmegszentelődés és az evangelizációs munka közösségi szolgálata azonban sokkal hatékonyabb. Ezért evangelizációs közösségeket kell létrehozni, s ezen közösségek az engesztelésben fogják megtalálni a felkészülés módját.

Az Isteni Irgalmasság kultuszának megengedett öt formájáról már szoltunk. Az engesztelő közösségek evangelizációs munkájába kiválóan beépülhetnek az Isteni Irgalmasság kultuszának megengedett formái, sőt az ígéretek szerint rendkívül módon eredményessé tehetik azt.

Hogyan engeszteljünk? A fatimai események világos útmutatást adnak. 1916 tavaszán, a Mária-jelenéseket bevezető (előkészítő) első angyali jelenés alkalmával Portugália Órangyala imádságra tanítja és biztatja a gyermekeket. A második angyali jelenés 1916 nyarán váratlanul, játék közben érte a gyermekeket. Az angyal kissé megrója őket: „Mit csináltok?” – kérdezi tőlük. Mondanivalója végén az isteni küldött így szól: „Imádkozzatok szakadatlanul, és vezekeljétek a sok bűnért, mellyel Istent megbántjátok, és kérjétek a bűnösök megtérését.” Lucia megkérdezi: „Hogyan hozzunk áldozatot?” Az Angyal ezt válaszolja: **„Mindent alakítsatok áldozattá... Fogadjátok megadással a szenvedést, melyet az Úr fog küldeni, és viseljétek türelmesen.”** A gondolat Péter apostol szavaira emlékeztet: *„érdemet szerez, aki Istenre való tekintettel elviseli a fájdalmat”* (1 Pét 2,19). A gyermekek életét ettől kezdődően a munka, az imádság, és a vezeklés tölti ki. A gyerekek az imádság és áldozat révén rövid idő alatt komoly lelki előrehaladásról tettek tanúságot. Az októberben sorra kerülő harmadik és egyben utolsó angyali jelenés alkalmával az angyal mindhárom gyermeket megáldoztatja. Az áldozás előtt az angyal arcra borulva imádkozott. A Szentháromsághoz szóló imádságát így fejezi be: *„Jézus Szentséges Szíve és Mária Szeplőtelen Szíve által könyörgök hozzád a szegény bűnösök megtéréséért.”* Már az angyal buzdításai, imádságai utalnak az engesztelésre. Csodálatos a gyermekek lelki átalakulása és a felnőtteket is túlszárnyaló hősiessége. Arcra borulva ők is órákon át imádkozták az angyal imáját, s vezeklő életük napról napra közelebb vitte őket Istenhez.

A Szent Szűz már az első jelenés alkalmával lelkü(n)kre köti: *„Imádkozzatok mindennap a rózsafüzéért.”* Nagyon feltűnő, hogy *Mária mind a hat jelenése során kéri a rózsafüzér napi imádkozását.* Már idéztük a negyedik jelenés (1917. aug. 19.) napján elhangzott fontos kérést, miután a gyermekek részesültek a kárhozat szörnyű látványában. A Szűzanya a következőket mondta: *„Imádkozzatok sokat, nagyon sokat, és hozzatok áldozatot, a bűnösökért, mert sok lélek a pokolba kerül, mivel nincs, aki áldozatot hozzon és imádkozzon értük.”* Az augusztusi látomás után a három gyermek szinte halálra vezekelte magát „a szegény bűnösök” megmentéséért. Még vezeklőövet is hordtak, de ezt csak nappal tehették, mert éjszakai viselését a Szent Szűz megtiltotta nekik.

A „hogyan engeszteljünk” kérdésre a fatimai gyermekek életáldozata a legszebb példa. Az égiek hallatlan pedagógiáról tanúskodó útmutatását összefoglalva, a következőket mondhatjuk: 1.) A rózsafüzér napi imádkozása. 2.) A keresztek türelmes elfogadása. 3.) Áldozattá alakítani mindent, amire képesek vagyunk. (A megengedett jókról való lemondásnak gazdag lehetőségei vannak.) A Szent Szűz a harmadik jelenés alkalmával figyelmeztetett: *„Gyakran, különösen, ha áldozatot hoztok, így imádkozzatok: ‘Ó Jézusom! Irántad való szeretetből, a bűnösök megtéréséért s a Szűzanya Szeplőtelen Szívén tett*

sérelmek jóvátételéért.” Végül pedig – mint ismeretes – Mária kérte önmagunk, családjunk, közösségünk, nemzetünk felajánlását is az Ő Szeplőtelen Szívének.

Említettük, hogy az önmegszentelődés szolgálata egyénileg is lehetséges, de *sokkal eredményesebb, ha társakat keresünk ehhez a munkához.* Röviden szólva: *kis közösségekben* nagyon eredményesen tudunk a Szent Szűz munkatársaiként az önmegszentelődésre és a lelkek megmentésére törekedni. A társ, a közösség ebben a munkában rendkívül fontos, de *elsődlegesen lényeges a nyitott szív, a készséges akarat, az elszántság, a meghatározott program és a hozzáértő vezető.* Azt a munkát, amit az ember az önmegszentelődésen túl mások lelki üdvösségére fordít, más szóval, amikor áldozatot, imádságot vállal, hogy másoknak a hit ajándékát kikönyörögje, engesztelésnek nevezzük.

Az engesztelő áldozat olyan cselekedet, amely *helyreállítja az életközösséget Isten és az ember között.* Tágabb értelemben olyan áldozat, amely a bűnt eltörli. Az emberiség bűneiért Jézus Krisztus engesztelte ki az Istent. „*Ő engesztelő áldozat bűneinkért, de nemcsak a mienkéért, hanem az egész világ bűneiért is*” (1 Jn 2,2). Amikor az ember Jézushoz hasonlóan testét „élő, szent, Istennek tetsző áldozatul” adja (Róm 12,1) önmagáért és embertársaiért, engesztelő munkát végez.

Magyarországon az engesztelés ügyének *Erdey Ferenc* (1895-1966), a Budapesti Hittudományi Akadémia lelki igazgatója volt első apostola.

Erdey atya hatására *Mindszenty József* hercegprímás buzgón támogatta az engesztelő templom felépítését, s az engesztelő rend felállítását. A Magyar Katolikus Püspöki Kar 1947. aug. 14-én (Püspökkari Jegyzőkönyv 6. o.) az engesztelés ügyében megadta az approbációt dr. Erdey Ferencnek. A magyar bíboros jóváhagyta az Engesztelés Műve Hitbuzgalmi Egyesületet, és az *Engesztelés Műve Szolgálóinak* szerzetesi életet követő társaságát.

Mindszenty hercegprímás nagy reményeket fűzött az engeszteléshez. Bizakodva jelentette ki: „*Ha van egymillió imádkozó magyar, nem félek a jövőtől.*” Erdey atya nagyszerű munkát végzett. Kiadványainak egész sora járta be az országot, s rövid idő alatt egymást követően jöttek létre az engesztelő imaközösségek. A csakhamar bekövetkező nehéz idők azonban megakadályozták az Engesztelés Művének kibontakozását.

A hitet próbáló négy évtized után Magyarországon újraéledt az engesztelés ügye. *Több engesztelő templom létezik hazánkban,* sőt az engesztelés gondolata egyre ismerősebben hangzik szerte az országban. Az is örvendetes, hogy a magyar nép körében *sok engesztelő közösség jött létre,* és imádkozik a lelkek üdvéért.

Feltétlenül elgondolkodtató, hogy az engesztelő emberek természetfölötti indításnak engedve önként szerveződnek imaközösségekbe. Napról napra nyilvánvalóbbá válik: *az engesztelés istenáldotta eszköz* az új evangelizációban. A Mária-jelenések üzenete világossá teszi: ha nem vesszük komolyan egyénileg és intézményesen az engesztelést, ha az égiek által újra és újra felkínált lelkipásztori lehetőséget figyelmen kívül hagyjuk, sok lelket veszni hagyunk.

Ha a lelkipásztor az engesztelés megszervezésére törekszik – és ez lenne a nagyon kívánatos minden egyházközségben –, felhívhatja híveinek figyelmét egy nagyon fontos dologra: *a hívő embernek nem lehet közömbös, hogy szerettei közül elkárhozik-e valaki, vagy sem.* Minden egyházközségben létezik egy *kis mag,* amelyik készséges, nyitott lelkű, és hajlik a hősi lelki életre; készségesen elindul az engesztelés útján, csak meg kell mutatni számára az utat, és a *lelkésítésről* sem szabad megfeledkezni.

Az engesztelésben részt vállalók törekszenek életük átformálására, hogy előbb-utóbb ők is elmondhassák Szent Pállal: „*Élek, de már nem én élek, hanem Krisztus él énbennem*” (Gal 2,20). A kitartás, az egymás erősítése szempontjából azonban *fontos hetente legalább egyszer közös imára is összejönni.* Hasznos ezt a napot *engesztelő napnak* kijelölni, amikor a bőjt (kenyéren és vízen, vagy egyéb módon), a sok imádság mellett az engesztelők szerető találkozására is sor kerül. A közös ima *programját* változatosan lehet összeállítani, de

szerepeljen benne mindig a rózsafüzér, az irgalmasság rózsafüzére, a szentírásolvasás, s ha lehetséges, a szentmise hallgatása és a szentáldozás.

Az engesztelő napot *ajánlatos meghirdetni*, s egyáltalán az engesztelés ügyét az egész egyházközségben újra és újra propagálni. Az engesztelő nap és a közös program *időpontja lehetőleg ne változzon*, s a résztvevőket biztassuk a *rendszeres megjelenésre* még akkor is, ha ez áldozatba kerül, hiszen erőfeszítés nélkül senki nem üdvözülhet (Lk 16,16). Praktikus megfontolásból az *engesztelő nap lehet a péntek*, a közös ima kezdődhet a késő délutáni vagy a kora esti órákban. A péntek egyébként is bűnbánati nap, a másnapi szabad szombat pedig lehetőséget nyújt a pihenésre stb. A tapasztalat szerint a néhány imában töltött óra nem terheli meg az idősebbeket sem.

Az *engesztelés színhelye* lehet a *templom, a plébánia*, vagy akár *magánház* is, a helyi körülményektől és lehetőségektől függően. Elsősorban a templomban ajánlatos engesztelésre összejönni, de ha a megközelíthetőség, az időpont, a fűtési körülmények stb. indokolják, a magánház is kiváló helye lehet az engesztelésnek. Az engesztelést azonban akkor is az Oltáriszentség jelenlétében kellene végezni, ha az imaközösség tagjai templomon kívül jönnek össze.

Rendkívül lényeges, hogy az engesztelő ember lassan-lassan megtanuljon állandóan kapcsolatban lenni Istenével, s az ő állandó jelenlétében élni az életét, hiszen benne élünk, mozgunk és vagyunk (ApCsel 17,28). A következetes munka és a kitartó ima eredményeként Krisztushoz hasonlóvá formálódik a lélek. A már említett „szüntelen imádság” (1 Tessz 5,21) felé vezető út annak gyakorlásával kezdődik, hogy az ember minden lehető ún. „*darab idejét*” (várakozás a sorban állásnál, séta közben, munkahelyre menet, autóvezetés közben stb.) együtt töltse Istenével, tehát imádkozzon. Némi gyakorlat után ez egészen természetessé válhat életünkben. Amikor az imádságban előrehalad az ember, *az Isten közvetlen örömforrás lesz számára*, s úgy fog kötődni Teremtőjéhez, miként a gyermek atyjához. Az engesztelés kettős gyümölcse: az önmegszentelődés és a lelkek megmentése. „Értsd meg hát Isten jóságát és szigorúságát: szigorúságát a vétkesek iránt, irántad pedig Isten jóságát, föltéve, ha megmaradsz a jóban, különben téged is lenyesnek” (Róm 11,22).

Aki komolyan részt akar vállalni az evangelizációban, *ajánlja fel magát a Szűzanya Szemplótelen Szívének*, ajánlja életét és munkásságát az ő oltalmába, s kérje az ő segítségét.

Az engesztelésben részt vállalók természetesen *egyházközségükben is példaadó életet élnek, és különös gondot fordítanak az apostolkodásra*. Fontos, hogy időről időre *lelkésszel is találkozzon a közösség* még akkor is, ha a lelkipásztor az engesztelő órákon nem tud jelen lenni. Az *engesztelés lelkületét állandóan frissen kell tartani*, s a felmerülő kérdésekben eligazítást kell nyújtani.

Soha nem szabad látványos sikerre törekedni. A lelkületre kell nagyon vigyázni. Nem szabad görcsösen a normákhoz ragaszkodni. Első mindig a *nyitott szív, a készséges akarat, a kitartó ima, az alázatosság, a mindenre kiterjedő szeretet*. Bőjtölni is kell persze, ennek módja is ismert, de akit egészségi okok akadályoznának, annak is számtalan egyéb lehetőség áll rendelkezésére. A létszám kérdését is az Istenre kell bízni. Ha szívünk nyitott, s akaratunk készséges, hasznosítani tud bennünket az Úr.

Magasabb szintű lelkiélet nem létezik *következetesség, igényesség és benső fegyelem* nélkül. A jelek szerint az engesztelőknek közel egyharmad része másfél-két év elmúltával feladja vállalkozását, mert nincs elegendő kitartása. *Sok nehézség adódik az alázatosság hiánya, a szerepelni vágyás, az imádságos csend megbontása és a megrögzött hibákhoz való ragaszkodás miatt*. Ha érnek is bennünket kudarcok, mindig legyen erőnk mindent újra kezdeni. Erdey atyát idézzük: „Ha azt érzem, hogy egész lelki életem odasodródik mindjobban Szűz Máriához, ha én is megélem, hogy szívemet mindjobban betölti az engesztelés szelleme és a vágy, hogy Mária Szívével mindig jobban egyesüljek, akkor ez

nyilvánvaló jele annak, hogy a Szűzanya engem is magának választott! Nyissuk meg csak lelkünket egészen ennek a szent hivatásnak! Ne féljünk az áldozatoktól! Ne sajnáljuk magunkat egészen ennek a nagy célnak, az engesztelés művének szentelni!” (Erdey F.: *A világ Királynője*. Bp. 1944. 72. o.)

Sok erő forrása lesz, ha *tudatosítjuk Jézus valóságos jelenlétét az imádkozó közösségekben*: „*Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük*” (Mt 18,20). Tehát Jézus személyesen van jelen az imádkozó közösségben. Éppen ezért mindig törekedjünk az összeszedett, az elmélyült és a hitből fakadó imádságra, s minden helyzetben emlékezzünk Jézus ígéreterére: „*...bármit kértek imádságban, higgyétek, hogy megkapjátok, és úgy is lesz*” (Mk 11,24).

Erdey atya – vallotta egyik volt munkatársa – több látomásban részesedett. Ezek a revelációk a Jézus Szíve tisztelettel voltak kapcsolatban, s az engesztelés műve a fatimai események után ezekből az élményekből is ered. Az atya soha nem hivatkozik ezekre a víziókra.

Érdekes, tanulságos, és igen jelentős lelkinapló jelent meg az engeszteléssel kapcsolatban **Mária Natália** nővér (*Kovacsics Mária Natália* 1900-1992) tollából. Címe: „*Világ győzedelmes királynője.*” A sikeres lelkinaplót megjelenése után csakhamar lefordították franciára és németre. A látnok hűségesen leírja könyvében azt a párbeszédet, amelyet az Úr Jézussal és a Szent Szűzzel folytatott.

Mária Natália nővér könyve nyíltan hirdeti az engesztelést, s az engesztelés ügyében mindig látomásaira hivatkozik. A nővér levelezésben állott Mindszenty József hercegprímással és Erdey Ferenc atyával is. (Erdey atya csak évekkel később, az Engesztelés Művének megindítása után találkozott Natália nővér lelkinaplójával.)

A lelkinapló sok kérdőjelet vet fel, de az alapkonceptiót, az engesztelés gondolatát, amit az égiek elvárnak, természetfölötti eredetűnek kell mondani. A nővér szerint „egy világméretű engesztelési mozgalomról van szó, amelynek Magyarországról kell kiindulnia, s elterjednie az egész világon.” Csodás ígéretek fűződnek a magyarországi engeszteléshez. „Amint a megváltás a betlehemi istállóból indult, úgy fog elindulni Magyarországról nagy művem: a bűnök eltörlése, a lelkek megszentelése, a sátán letaszítása... *Magyarország engeszteléséért kész vagyok az egész világon könyörölni.*” Mária Natália nővér *Naplója* Magyarországon a kiadás után széles körben ismeretté vált. Kivizsgálása, s az ezzel kapcsolatos hivatalos állásfoglalás még várat magára.

Evangelizációs közösségek

Az önmegszentelődés elképzelhetetlen elmélyült imaélet és áldozatvállalás nélkül. A tagok egymás hitét erősítik, egymás épülésére vannak (vö. 1 Tessz 5,11). A templomi közösség is közösség, de laza szálakkal kötődik egybe, s nem tud oly módon bensőségessé válni, mint a kisközösség. A lelkeségi mozgalmak célkitűzése és munkája révén sorra szerveződnek az olyan kisközösségek, amelyeket a mélyebb lelkeség elsajátítása érdekében hoznak létre. Egy idő után az imacsoport tagjai a közös munka, a közös tanulás, a közös élmények révén szorosan kötődnek egymáshoz. Az imádkozó kisközösségekben a kohéziós erő lényegesen erősebb, mint a templomi közösség esetében, mivel a tagok egymáshoz tartozása észrevehetően bensőségessé válik. A közös feladat, a közös imádság és a közös élmények a tagokat nagy családdá formálják. A kisközösségben az ima rendszerint nem kötött szövegű, hanem saját szavakkal történik, és meglepő mélységig hatolhat.

A kisközösség tagjai mélyen átéli a személyesen jelenlévő Jézus varázsát, a *saját szavakkal* közvetlenül hozzá intézett imádság lényeges benső átformálódást eredményez. Fontos azonban belátni: ez az imádkozási forma csak akkor lehet tartós és eredményes, ha bizonyos feltételek megvalósulnak. Ebben az esetben az imacsoport együtt maradó tagjai apostollá formálódnak, és *különbéle karizmatikus adományok is felélednek, s működni kezdenek*. A karizmatikus adományok megszerzése *nem lehet cél, de nem szabad azokat kizárni sem*. Hagyni kell szabadon működni a Szentlelket az imaközösségben. Minden adomány rendeltetése viszont a szolgálat: „*A Lélek megnyilvánulásait mindenki azért kapja, hogy használjon vele*” (1 Kor 12,7). Ez pedig egymás megerősítését, a hit növekedését, végeredményben a lelkek mentését jelenti. A karizmatikus megújulás jelentős mozgalommá növekedett világszerte. VI. Pál pápa 1975. pünkösdjén a karizmatikus megújulásról azt mondta, hogy *esély az Egyháznak, és lehetőség a világnak*.

Világszerte jönnek létre evangelizációs közösségek. Pl. A Dominikai Köztársaságban több mint 2500 imacsoport működik. Mexikóban különösen nagy erővel dolgoznak a kisközösségek. Magyarországon néhány százra tehető a kisközösségek száma. Csupán módszertani kérdés a közösségek számának megsokszorozása és „tudatos bevetése” az evangelizációs munkába. Imaközösségek létrehozása a Szent Szűz kérései között olykor kifejezetten szerepel. Pl. a Szeretetlángban, Medjugorjében, a Mária Papi Mozgalom üzenetében tanítást is nyújt az evangelizációs közösségekről.

A következőkben néhány gyakorlati tanácsot ajánlunk az evangelizációs közösségek figyelmébe.

- 1.) *Az imacsoportok ajánlják magukat a Szűzanya Szeplőtelen Szívének*. Minden összejövetelt a bűnbánat felindításával kezdjenek, s kérjék a Szentlélek eljövételét és a Szűzanya segítségét is. Az imádság *lehetőleg az Oltáriszentség jelenlétében történjen*.
- 2.) *A közösség igyekezzen Jézus és a Szent Szűz útmutatása szerint élni, imádkozni, és apostolkodni*. Ehhez természetesen hozzátartozik az *üzenetek okos terjesztése* is. A tagok között legyen természetes a *nyitottság, az egység és a feltétel nélküli szeretet*.
- 3.) Az imaközösség tagjai életében *a rendszeres ima, a rendszeres böjt legyen természetes*.
- 4.) Az imaközösség tagjai lehetőleg *formálják családjukat is engesztelő közösséggé, s vezessék be családjukban a napi közös imádságot*.
- 5.) Az imaközösség tagjai *nagyon törekedjenek az alázatosságra*. Alázatosság és szeretet nélkül vagy pártoskodás esetén az imaközösség szét fog szóródni.

6.) Az imádság közben a kérésen kívül mindig kerüljön sor *dicsőítésre, engesztelésre és hálaadásra*. A közösség természetesen hordozza tagjainak gondját, baját, kéréseit. Aki kéri a közösség imáját, afölött imádkozzon az imacsoport: „*Hordozzátok egymás terhét, így teljesítitek Krisztus törvényét*” (Gal 6,2).

7.) Az imaközösség tagjai *rendszeresen vegyenek részt az engesztelő nap közös programjában*, s működjenek együtt apostoli módon a helyi lelkipásztorral az evangelizációs munkában. Soha nem szabad feledni: „*Minden fát gyümölcséről ismerünk meg*” (Lk 6,44).

8.) *Az imaközösségnek legyen hozzáértő vezetője*, s a tagok figyeljenek útmutatásaira.

9.) Az evangelizációs közösség mindig tartsa elsődleges fontosságúnak az evangelizációs munkát. Az egyéni *tanúságtételen* túl a közösség tagjai *apostolkodjanak családjukban, munkahelyükön* stb.

10.) Az evangeliációs közösség néha tartson „*lelkidélutánt*”, s ha lehet, rendszeresen szervezzenek más közösséggel is *találkozót*, vegyenek részt lelkigyakorlaton, imádkozzanak együtt, cseréljék ki tapasztalataikat.

11.) Az evangelizációs közösség *ne szigetelődjön el*. Vezetője által tartson rendszeres kapcsolatot azzal a megújulási mozgalommal, amelyhez tartozni kíván.

12.) A közösség tagjai *az összejöveleket (imaórákat) tartsák nagyon fontosnak*. Csak elutazás vagy betegség idején maradjanak távol. *(A tapasztalat szerint, aki elmaradozik a közös programokról, egyszer végleg elhagyja a közösséget.)* Az evangelizációs munka, a közös imádság válják kiemelt feladatunkká. *Minden tag maradjon nagyon hűséges: „Legyetek tehát állhatatosak és kitartóak, szeretett testvéreim! Tegyetek mindig minél többet az Úr ügyéért, hiszen tudjátok, hogy az Úr ügyéért való fáradozástok nem hiábavaló”* (1 Kor 15,58).

Minden imaközösségnek más az arculata. Nehéz lenne kimerítően érvényes programot adni a közös imádkozásra, mert a kötetlen imádság mindig spontán. Alapvető és meghatározó az imaközösség életében a célkitűzés: *alkalmassá válni, és hatékonyan részt venni az evangelizációs munkában*. Léteznek azonban igen fontos és *állandó (napi) imádságok*. A rózsafüzér napi imádságát a Szent Szűz minden alkalommal kéri. Ezenkívül az irgalmasság rózsafüzérének, a *Szent Vér litániájának* (ld. a „*Hozsanna*” imakönyvben), a *Szűz szülője Istennek, és a Szent Mihály* arkangyalhoz szóló (XIII. Leó) ima napi elimádkozása *rendkívül ajánlatos*. Medjugorjében a Szűzanya arra is biztat, hogy *szerdán és pénteken kenyéren és vízen* (vagy egyéb módon) *böjtöljünk, valamint este és reggel legalább félórát imádkozzunk*.

Néha elhangzanak kifogások ezen kérésekkel szemben. Esetenként még „*középkorinak*” is minősítik azokat. Különösen a kemény böjtöt bírálják többen. Fontos azonban belátni: nem új dolgokról, nem parancsokról, csupán ajánlásokról van szó. Ha valaki válaszolni óhajt az égiek kérésére, tegye, ahogyan tudja. Mint láttuk, *egyedül az irgalmasság (a szeretet) testi-lelki gyakorlása alól nincs felmentés, sőt, az Isten szankcionálja is, ha valaki vét ellene: „Mert az ítélet irgalmatlanul lesújt arra, aki nem irgalmas”* (Jak 2,13). A keresztiek türelmes elfogadása (Fatima), a különféle imádságok a keresztény ember életéhez természetesen hozzátartoznak. Ugyanígy a böjtnek valamilyen formája is – ha azt nem csupán az étkezésre redukáljuk – adott esetben állandóan jelen lehet életünkben, akár állapotbeli köteleltségeinkhez is tartozhat.

* * * * *

Az Egyház korszakváltás előtt áll. Új idők következnek, s az új idők új igényeket fogalmaznak meg Krisztus Egyházával szemben. Egyházunkban egyelőre még kísért a

struktúrában, az intézményben és tekintélyben való gondolkodás, vagyis a régi beidegződés. Ezen a felfogáson azonban már túl lépett az idő. A krisztuskövetőnek a cselekvő szeretetben kell megélnie hitét, egyébként nem lesz hitele, s elidegenednek tőle az emberek. „Szeressétek egymást! Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek egymást ti is. *Arról ismerje meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt*” (Jn 13,35). Jézus Krisztus a szeretet alsó és felső mértékét is megjelölte: *a pohár víz* („Aki pedig csak egy pohár friss vizet is ad inni egynek a legkisebbek közül... nem marad el jutalma” – Mt 10,42), és a *keresztre feszülés* („Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, aki életét adja barátaiért” – Jn 15,13). Az üzenetek első törekvése, hogy a befogadók előbb váltsák életé az Evangéliumot, s így vállalkozzanak evangelizációra.

Az Egyház feladata: *a világ végéig intézményesen tennie azt, amit Jézus tett*. Az Egyház hatalmas kihívása: a szeretetlenség miatt szenvedők szervezett szolgálata. A szeretetlenség elsődleges kiszolgáltatói a gyermekek, a betegek, a nélkülözők és az öregek, s minden ember, aki sérülést, fájdalmat hordoz lelkében. Az Egyház felkészült tagjai által tud hitelesen tevékenykedni. Ezért van óriási jelentősége az üzeneteknek. A személyes megszólítás, a felkínált lehetőségek által való „helyzetbe hozatal” lelkesítő (mobilizáló) hatása a jelek szerint igen komoly lehetőség az Egyház számára.

Új üzenetek – nyitott kérdések

Megjegyzések az új üzenetekhez

*Kiadványunk elsősorban történeti összefoglalást kíván adni a jelentősebb magánkinyilatkoztatásokról, miközben törekszik rámutatni a belső összefüggésekre. Ebben a fejezetben néhány újabb jelenésről ejtünk szót. **Az itt következő történetek valamilyen tekintetben problémásak, s a benne foglaltak ennek tudatában kezelendők. A kérdések nincsenek véglegesen lezárva. Újabb fejlemények kapcsán a vizsgálat bármikor megindulhat, vagy megismétlődhet.*** Tudjuk, különösen kényes ezt a témát feszegetni, mert *vegyesen fogadott ügyekről* van szó, s nincs kompetenciánk a kérdést bármely irányba elmozdítani. Nem is akarjuk ezt tenni, de *az események széles körű publicitása* miatt bizonyára hasznos lesz egy visszafogott történeti áttekintés azokról a történésekről, amelyek Magyarországon a legkorábbi időktől ismeretesek. Már csak azért is, mert ezen történések ügyében sok zavaros írás jár kézről-kézre. Csupán a nevezetesebbekről szólunk. Beszélünk a *Szeretetláng*ról, a *Rosa Maria Mystica*ról, *Garabandál*ról, *Mária Papi Mozgalom*ról és *Medjugorjéről*. Ezen fejezetek elkülönítése és apró betűs szedése azt jelzi, hogy elsősorban az események tárgyzerű bemutatására törekszünk.

Az új, egyházilag véglegesen le nem zárt jelenések üzenete is világos: *az ég királynője az öskígyó elleni küzdelméhez sereget gyűjt. Személyesen hívja, összegyűjti, felkészíti, megerősíti és apostoli munkára küldi követőit.* Ehhez nyújtja a Mária-korszak ígéretes eszközét és ajándékát, a *Szeretetlángot*. A legújabb események révén pedig valósággal fényképezhetővé és műszeresen is regisztrálhatóvá válik a természetfölötti világ találkozása a föld lakóival. (Gondolunk pl. a medjugorjei fényjelenségek fényképezhetőségére, az ion-sugárzás mérésének eredményeire vagy a látnokok orvosi vizsgálatára a jelenések alatt. Leírását ld. a *Medjugorje* c. fejezetben.)

A *Rosa Maria Mystica* (Zarándok-madonna) szobor révén a Szűzanya valóságos zarándokútra indul az otthonokba, templomokba, szerzetesi közösségekbe stb. Ezzel is mintegy megerősíti híveit, és kitartásra, apostoli buzgóságra biztatja őket.

Garabandalban a Szent Szűz profetikus szavai a Mária-korszak utolsó fejezetének eseményeit mondják el. A megismételt és most már nagyon sürgető felhívásokon túl a világ tudomására hozza, hogy elérkezett La Salette utolsó felvonása. Az emberiség különösen nagy lehetőséget és kegyelmet kap a kilátásba helyezett figyelmeztető jel és a nagy csoda által. Majd pedig – ha erre sem tér meg az emberiség – büntető ítélettel kell számolnia. Meg kell jegyeznünk, hogy *a Garabandali eseményektől a helyi egyházmegyei hatóság elhatárolta magát, azok tartalmát nem fogadta el.*

Az Egyház Anyja azonban nem csupán sereget gyűjt, nem csupán buzdít a lélekmentésre, de kézbe is veszi azok lelki életének alakítását, akik meghallják, elfogadják és követik felhívásait. A *Mária Papi Mozgalomban* a papság vállalkozó szellemű tagjainak ajánlja fel lélekformáló munkáját, s egy bejelentett nagy harcra (feltehetően az engedetlenség híveivel szemben) készíti fel valamennyit.

Medjugorjében az Egyház Anyja mintegy megerősíti a garabandáli eseményeket, s úgy tűnik, nevelő munkát végez övéi körében, s így munkálja az Egyház lelki újjászületését, irányítását. Csaknem húsz éve tart ez a példátlan nevelői munka, s elmondhatjuk: ebben a tekintetben páratlan jelenséggel állunk szemben.

A világon mindenfelé nagyon sok jelenés történt az utóbbi évtizedekben. Pl.: *Amszterdam, Tre Fontane* (Róma), *Kairó* (ennek negyedmillió szemtanúja volt), *San*

Damiano, Turzovka, Ukrajna, feltűnőek az újabb könnyezések stb. Ha ezekről nem is szólunk (legfeljebb csak érintőlegesen), mégis tudni kell: minden jelenés és esemény (könnyezés, fényjelenség stb.) logikus részét képezi a Boldogasszony sátánellenes és lélekmentő munkájának. Ma már szinte lehetetlen nyomon követni valamennyit.

Az utóbbi 3-4 évtized Mária-jelenései, az *új üzenetek* időben közeli, kivizsgálásuk nem fejeződött be, megítélésük is vegyes. Isten népe azonban nyitott és fogékony eme jelenésekkel szemben is. Az újabb jelenések megsokasodtak, s az üzenetek hangvétele sürgető.

Az új jelenések kapcsán két nehézséget kell megemlíteni. Az egyik komoly probléma, hogy az *újabb események egyike sem győzte meg azokat, akik az ügyek hivatalos kivizsgálói voltak*. Nem tapasztaltak természetfölötti eseményre utaló jeleket. A vizsgáldás ezért már egyházmegyei szinten megakadt, s elutasították (*Garabandal*). Hírük azonban ennek ellenére tovább terjed, s jótékony hatásuk, gyümölcsök nyilvánvalóak. Ezért szólunk ezekről is tájékoztató jelleggel.

A másik nehézség, hogy az új események – bár feltűnő jelek és szép gyümölcsök is regisztrálhatók – az előbb elmondottak miatt megosztják a papságot és a híveket. Ez önmagában természetes jelenség, valamennyi esetben megtörtént ez. Emiatt az illetékes egyházmegyei vezetés láthatóan nehéz helyzetben van, s a kivizsgálást vagy nem tűzte napirendre, vagy elodázza a kérdés végleges lezárását, tehát óvatosan kivár, miként Gamaliel javasolja (vö. ApCsel 5,39). Kialakult az a helyzet, hogy bár nincs végleges álláspont, de a kérdéses jelenésekhez fűződő zarándoklatok, ájtatossági gyakorlatok – legalábbis hallgatólagosan – megengedettek, tehát nem született tiltó rendelkezés. Az így létrejött zarándokhelyek az imádság helyeivé lettek minősítve (pl. Medjugorje), vagy hallgatólagosan engedik a zarándoklatokat (pl. Montichiari). Az álláspont érthető, de ez a helyzet – mint arról korábban szóltunk – konzerválja a megosztottságot.

Befejezésül rövid idézet Előd István: *Dogmatika* c. könyvéből: „*Ha a jelenések megtérést hirdetnek és eszközölnék, de azt nem egyoldalú fanatizmussal és nem az egyházi tekintély ellen irányuló éllel teszik, akkor olyan esetben is elfogadhatók, amikor azok hitelességét, történetiségét még komoly valószínűséggel sem lehet megállapítani. Hiszen ez esetben is az üdvözítés szolgálatában állnak*”. (650. p.)

Óvatosságra intenek az egyre gyakrabban tapasztalható a hamis forrásból – a megtévesztő szellem gondolatából – fakadó ún. lelkinaplók. Néhány, lelkileg káros „napló”: az *Igaz élet Istenben*. Vassula Ryden kötetei (a Hittani Kongregáció elítélte), *A hang. Egy katolikus pap párbeszéde égi lényekkel.*, *Az ég üzen a XX. század vége előtt minden embernek.*, *Az Atya szól gyermekeihez.*, *Az angyal válaszol.* című kiadványok. Ugyanígy el kell marasztalnunk az ún. kiegészítő közléseket, a „második csatornát”, mint például a Szeretetláng és a Natália nővér lelkinaplóinak *hamis folytatását*, amit *Világ győzedelmes királynője üzenetei az engesztelőkhez ...* címen terjesztenek.

A Szereteláng

Modern világunkban az üdvözülni akaró ember hitét az erőtlenség súlyosan veszélyezteti. A hívő emberek mind keleten, mind nyugaton egyre jobban nélkülözik a keresztény környezetet. Az egyébként jó szándékú, Istennel és Egyházzal még kapcsolatot tartó emberek sok esetben átveszik a környező világ mentalitását, erejük megfogyatkozik, s nem képesek a deszakralizálódott környezetben apostolként, dinamikusan tanúságot tenni az Evangéliumról. A szekularizáció, az elvilágiasodás már több mint száz éve, manapság pedig az erkölcsi liberalizmus hatalmas pusztítást végez a lelkekben. Az elmúlt negyven esztendő során azonban – jóllehet különböző okok miatt – az egész világon (s valljuk meg: nemegyszer az egyházi berkekben is) az elvilágiasodás és az istenfogalom eltorzulása soha nem látott méreteket öltött. Az emberek tömegesen elveszítették képességüket az Isten Országáért hozott erőfeszítésre, pedig erőfeszítés nélkül senki nem üdvözülhet (Lk 16,16). Az Egyház Anyja erre a gyengeségre, erre az erőtlen keresztényi életre kínál megoldást a Szereteláng ajándékával. Mielőtt bármit is mondanánk a Szeretelángról, meg kell jegyeznünk, hogy ez a kegyelmi adomány is egyetemes ajándék, s ugyanakkor minden látványosságot nélkülöz: „Aki tudomást szerez Szeplőtelen Szívem Szeretelángjáról, az vegye *személyes meghívásnak*.” 1962. 10. 19-én pedig így nyilatkozott a Szent Szűz: „Akarom, ahogy Nevemet ismerik az egész világon, úgy ismerjék meg Szívem Szeretelángját is, mely *csodákat tesz a szívek mélyén...*” Rendkívül figyelemreméltó és alapvetően fontos a szívek mélyén végbemenő kegyelmi tevékenység. Az idézett megjegyzés arra is utal, hogy *nem* számolhatunk azon csodának minősülő eseményekkel, amelyeket megszoktunk a Mária-jelenések során. Következésképp igen nehéz bármit is bizonyítani, mert el kell indulni a Szent Szűz által ajánlott úton, ha meg akarjuk tapasztalni a szív mélyén végbemenő csodát.

Egyetlen írott forrásunk a 238. oldalas Szereteláng lelkinapló nyomtatott változata, ami hasonlóan a kézirat eredetihez, időrendben közli azokat a párbeszédeteket, amelyeket Erzsébet asszony, a „látnok” folytatott az égiekkel. Évekre szóló személyes ismeret után elmondhatom: Erzsébet asszony egyszerű, de szívós, sokat szenvedett, kitartó egyéniség volt, akit az élet terhe, a keresztek nem törtek meg, hanem acélossá formáltak. Erős asszony volt, akinek az életében természetes volt az erények gyakorlása, a rendkívül kemény böjt, a sok imádság és a porig való megalázódás. Idealizált lenne azonban az Erzsébet asszonyról alkotott kép, ha letagadnánk természetéből fakadó emberi gyengéit. Mindezek ellenére viszont határozottan ki kell jelenteni: *Erzsébet asszony ezt a lelkinaplót természetfölötti közreműködés nélkül nem tudta volna megírni*. Nem lett volna rá képes. A Szereteláng *Napló* esetében a jó szándékú emberi mesterkedés teljesen kizárt.

Erzsébet 1913-ban született Budapesten, édesanyjának 13. gyermekeként. (Erzsébet születése előtt az édesanya hatszor szült ikreket.) A látnok korai árvasága és a rendkívül szigorú körülmények miatt – saját elmondása szerint – mindössze 4 osztályt tudott elvégezni. 11 éves korában már önmagát kellett ellátnia. Erzsébet három szerzetbe is kérte felvételét, de mindhárom helyről elutasították. Csak a karmelita harmadrend tagja lehetett. 1930-ban férjhez ment, 16 év harmonikus házasság után 6 kiskorú gyermekével özvegyen maradt. Jellemző, hogy kenyérgondok miatt még vasöntödében is dolgozott. Erzsébet asszony gyermekeinek felnevelése, majd a nyugdíjazás után csak pihenésre vágyott. A lelki beszélgetések 1961-ben kezdődtek. Érdekes, hogy a budapesti utca nevét, amelyben a látnok lakott, ebben az évben változtatták Harmatcsepp utcára. *Naplójának* kézirat változata 423 oldal. Az utolsó bejegyzés 1981. december 12. Erzsébet asszony 1985. április 11-én halt meg. Érden van eltemetve.

A Szereteláng látnoka csak átvitt értelemben nevezhető látnoknak. Erzsébet – az ő szavaival élve – a szemeivel semmit nem látott, és füleivel semmit nem hallott. (Bossis

Gabriella esetében is ugyanez a helyzet.) Ennek ellenére a látnok mégis világosan tudja, ki az, aki hozzá beszél. Sőt azt is „látja”, hogy a Szent Szűz vagy az Úr Jézus tekintete szomorú vagy derűs, esetleg mosolygós. A misztikus irodalom ezt a jelenséget értelmi látomásnak nevezi.

Erzsébet asszonynak a Szereteláng révén nagyon sok megaláztatásban volt része. Ugyanakkor hetente több napon kenyéren és vízen böjtölt húsz éven át. Életét különösen megnehezítette, hogy a Szereteláng révén látványos esemény nem történt. Nem volt gyógyulás, nem volt napsoda, forrás vagy könnyezés stb. Csupán gyümölcsökről beszélhetünk, amiről a belső csoda megtapasztalói tanúskodnak. *A csodák a lelkek mélyén mentek végbe.* Jóllehet, ez a legnagyobb csoda, hiszen valamennyi jelenés minden eseménye éppen ezt a célt szolgálja, jelen esetben ennek nem voltak külső jelei, csak gyümölcsei. A lélek átformálódása pedig nem minden esetben látványos. *Egyetlen regisztrálható, de mégis a legmeggyőzőbb fejlemény a Szereteláng fogadtatása volt az egész világon. Kínától Amerikáig, Ausztráliától a skandináv államokig rengeteg nyelven és rengeteg országban közkézen forgott. Még japánul is kiadták.* (Később szót ejtünk a Szereteláng csodálatos kivirágzásáról Közép- és Dél-Amerikában.) Erzsébet asszonynak, aki igen megszenvedte a kételkedést is, ez volt egyetlen bizonyága és vigasztalása.

A Szereteláng egy új eszköz égi anyánk részéről: „Én új eszközt: fénycsóvát adok a kezetekbe, ez Szívem Szeretelángja... melynek fénye a sátánt megvakítja...” (1962. 4. 13.) A Szeretelángnak szívről szívre kell járnia, hogy az egész világon felragyogjon. „Én a hajnal szép sugara, megvakítom a sátánt!” – mondja önmagáról a Szent Szűz 1963. 5. 19-én.

A sátán megvakítása kifejezés gyakran előfordul a Szereteláng *Napló*ban. Sőt mi több, a Szent Szűznek ez a célja. A megvakítás igen találó kifejezés, bár *a megfogalmazást többen kifogásolják. Egyszerűen a sátán tehetetlenné tételéről van szó.*

Megjegyezzük, hogy a Garabandali templomban áll egy majdnem embermagasságú, 300 éves gyönyörű Szent Mihály-szobor. Az angyali seregek vezére az ábrázolás szerint lándzsáját az éppen legyőzött sátán szemébe döfi.

Fel kell vetnünk a kérdést: *mi a Szereteláng*, miben áll ez az új eszköz? *Alacoque Szent Margit* 1673. 12. 27-i látomásában Jézus Krisztustól a következő üzenetet kapta: „*Isteni Szívem oly szenvedélyes szeretettel van eltelve az emberek iránt, hogy Szeretetének Lángját nem képes magában tartani. A te közvetítéssel áradjon az emberekre...*” Csaknem háromszáz évvel később, a Szent Szűz hasonló élményben részesít egy magyar édesanyát: „*Én Fénycsóvát adok kezédbe, ez Szívem Szeretelángja... Leányom, vedd e Lángot, melyet neked nyújtok először... Gyűjtsd meg vele a tiédet, és add tovább!... E kegyelemmel teljes Lánggal, melyet Szívemből adtam nektek, szívről szívre járva gyűjtsátok meg mindenkiét az egész országban. Ez lesz a csoda, mely tüzet fog, s amelynek fénye a sátánt megvakítja.*” (1962. 04. 13.)

Bár a „lángoló szeretet”, a „szeretet tüze” és a hasonló kifejezések ismertek a misztikus irodalomból, a Szereteláng mibenlétének magyarázatát megadni mégsem egyszerű feladat. Hogyan is konkretizálható mint eszköz, a Szent Szűz Szeplőtelen Szívének Szeretelángja?

Egy alkalommal Erzsébet is megkérdezte ezt a Szent Szűztől. Mária így válaszolt: „*Szívem Szeretelángja maga Jézus Krisztus.*” Ez sem egészen érthető. A kérdés teljesebb átlátásához közölnünk kell egy rövid imádságot, amit Jézus 1962. 5. 4-én leíratott Erzsébettel: „*Lábunk együtt járjon. Kezünk együtt gyűjtsön. Szívünk együtt dobbanjon. Bensőnk együtt érezzen. Elménk gondolata egy legyen. Fülünk együtt figyeljen a csöndességre. Szemünk egymásba nézzen, és tekintetünk összeforrjon. Ajkunk együtt könyörögjön az Örök Atyához irgalomért.*” Akinél ez megvalósul, arra érvényes Szent Pál kijelentése: „Élek ugyan, de nem én, hanem Krisztus él bennem” (Gal 2,20). Az ilyen ember

krisztusivá formálódik, teljesen azonosul vele, s ez gondolatvilágára, szándékára és cselekedeteire egyaránt kihat.

A Szereteláng kegyelmi adomány. Mégpedig erő, amely átjárja a szívet és az akaratot. Erő, amely helyreállítja bennünk az értékrendet; erő, amely átformál, szeretni tanít, képessé tesz bennünket Jézussal együtt és Jézussal teljesen azonosulva hatékonyan és kitartóan részt vállalni a lélekmentő munkában. A szereteláng segít megérteni a Szent Szűz szándékát. Segít tárgyilagosan felismerni valós helyzetünket. Másként fogalmazva: a Szereteláng az a kegyelmi adomány, eszköz, amely hozzásegít bennünket a Boldogasszony tevékenységének értelmezéséhez, és erőt ad kérésének, az engesztelésnek következetes megvalósításához, és az apostolkodáshoz. Ennek pedig kizárólagos célja, hogy egyetlen lélek se kárhózzék el. A Szereteláng a bennünk és általunk szabadon működő Jézus Krisztus.

„Mondom neked, leánykám, ilyen hatalmas kegyelmi erőt még nem bocsátottam rendelkezétekre, mint most: Szívem szeretetének lángját. Mióta az Ige testté lett, ily nagy megmozdulás még nem történt részemről, mely így tört volna felétek, mint Szívem szeretetének lángja. Ilyen még nem volt, mely a sátánt így megvakítaná...” (1962. 8. 1.) „Ezt az erőt mindenki érezni fogja, akihez csak eljut. Mert nemcsak a nekem ajánlott országokban, hanem az egész földkerekségen ki fog gyűlni, és az egész világon el fog terjedni. Még a legmegközelíthetlenebb helyeken is, mert a sátán előtt nincs megközelíthetlenség...” (1962. 8. 1.) *Ezt az erőt, ezt az ajándékot azonban csak az nyerheti el, aki kinyújtja érte a kezét.*

A Szent Szűz célkitűzése világos: „*azt akarom, hogy egyetlen lélek se kárhózzék el. Akarjátok ti is velem együtt! Azért adom kezetekbe a fénycsóvét, mely Szívem Szeretelángja.*” (1964. 1. 13.) „Szeretelángom el nem képzelhető fényességgel és jótékony melegséggel fogja elárasztani a földkerekséget. Leánykám, ehhez kell nekem az áldozat..., hogy a pokoli gyűlölettől égő elmék és szívek szeretelángom szelíd fényét átvegyék. (1964. 12. 6.)

Ebben a gondolatban a tennivaló is kifejezésre jut: *bűnbánat, áldozat és az imádság. A heti engesztelő szentóra megtartása közösségben, a családi közös ima szorgalmazása, a böjt ajánlása képezik azt az eszköztárat, amit a Szent Szűz ajánl azoknak, akik figyelnek rá.*

„Az induláshoz csodálatos erővel árasztalak el benneteket tömegesen és egyenként is... Az egyesült munkából egyetlen lélek se maradjon ki. Szeretelángom szelíd fénye gyulladni és gyújtani fog az egész földkerekségen, és a sátán megalázottan és tehetetlenül hatalmát veszíti. Csak ezt a vajúrást ne akarjátok meghosszabbítani.” (1963. 11. 27)

Az önmaga és embertársai üdvösségéért felelős ember tennivalóit világosabban már nem lehet megfogalmazni, mint ahogyan Jézus nyilatkozott Erzsébetnek 1964. 01. 15-én: „*Akarjátok részt venni az én megváltó munkámban! Ez legyen életetek legfőbb célja, legfőbb értéke, melyet élém hozhattok. Ragadjatok meg minden alkalmat és módot a lelkek megmentésére! Ezért fáradozzatok!*” Ez a gondolat csendül ki a magánkinyilatkoztatások valamennyi üzenetéből és minden cselekedetéből. A Szeretelángnak is ez a „mozgósítás” a célja. Ezért figyelmezteti Jézus Erzsébetet 1963. 8. 4-én: „*add át szavaimat az illetékeseknek, és kérd őket az én nevemben, hogy cselekedjenek, és ne hátráltassák ezt a világra szóló kegyelmi kiáradást, melyet Anyám Szeretelángja által akar a Földre bocsátani!*”

A világ helyzetére utalva az Egyház Anyja Fatimában megjövendölte, hogy a végén az Ő Szeplőtelen Szíve fog győzedelmeskedni. Ehhez a győzelemhez közreműködésünket kéri, s így részünk lehet ebben a győzelemben. A végkifejletet az Úr Jézus a Szereteláng lelkinaplóban így fogalmazza meg: „*És anyám mosolya beragyogja a földet*” (1971. 7. 26.).

Érdemes elgondolkodni a szavakon, amelyeket Bernardino Echeverria Ruiz, guayaquili érsek 1988-ban vetett papírra a teljes Szereteláng Napló ecuadori kiadásában: „Nagy áhítattal és mélyen megindultan olvastuk ezt a könyvet... Őszintén meg kell vallanunk, hogy

e könyv lapjain megtaláltuk a lelkiélet legszebb és legmélyebb leckéit... Szereteláng – ez az új neve annak a mérhetetlen és örök szeretetnek, mely Mária Lelkében él minden ember iránt... Láng ez, mely megvilágít, láng, mely melegít, láng, mely tüztengert képes fellobbantani. Láng, mely Mária Szívében ég, s égni akar gyermekei szívében is... *A Szeretelángnak égnie kell minden keresztény megmentésére, hogy megmentse a családokat..., hogy segítse a papok megszentelődését...* A Szereteláng kell, hogy megvilágítsa a keresztény ember életének minden pillanatát, legyen az szenvedés, betegség, haláltusa, vagy maga a halál... Míg megadjuk az engedélyt eme szép szeretetkönyv kiadására, egyben azon buzgó jókívánságunknak is kifejezést adunk, hogy jusson el sokak kezébe, s általa közelebb kerüljenek Istenhez...” Kár, hogy ez a nyilatkozat Dél-Amerikában, és nem a Szereteláng szülőhazájában került megfogalmazásra.

Erzsébet asszony, a Szereteláng közvetítője 1963. 8. 4-én kapta a felszólítást, hogy a Szent Szűz üzenetét és ajándékát juttassa el az illetékesekhez. A kálvária, amit Erzsébetnek a feladat teljesítése érdekében – különösen a megalázódás terén – vállalnia kellett, nagyon kemény volt. Mindig akadtak egyháziak és világiak, akik lenézően utasították el a látnokot. Nemegyszer arcpirító megnyilatkozásokra is sor került szóban és írásban egyaránt. Az Isten szándéka viszont akkor sem hiúsulhat meg, ha ügyének képviselőjét semminek látszókra bízza, s ezeknek kell meggyőznie a valaminek látszókat. Ez történt a szereteláng esetében is.

Erzsébet asszonyt gyóntatója, *Kosztolányi István*, a Budapesti Hittudományi Akadémia professzora segítette és kísérte Rómába, hogy átadják VI. Pál pápának és az örök városban élő bíborosoknak a Szent Szűz ajándékát, a Szeretelángot. Indulás előtt Erzsébetnek az Úr Jézus kérésére negyven napig (!) kellett kenyéren és vízen böjtölnie. Rómában a sokak által ismert és tisztelt Mester István prelátus kalauzolta a zarándokokat. (*Mester István* nagy apostola volt a Szeretelángnak. Neki köszönhetjük, hogy a teljes kézirat, amit filmen juttattunk el hozzá, nyomtatásban megjelenhetett.) Erzsébet asszonyt és kíséretét fogadta *VI. Pál pápa* és negyven bíboros, köztük az éppen Rómában tartózkodó *Lékai László* is. Erzsébet küldetésének szó szerint eleget tett.

Hazánkban a Szereteláng üzenete jó talajra talált. A legkülönbözőbb módon terjesztették szerte az országban az üzeneteket, és egymás után jöttek létre imaközösségek. (Az első Szereteláng-imaórát *Kosztolányi István* állította össze.) El kell azonban mondanunk, hogy igen sajnálatos és jellemző eseményre is sor került a Szereteláng kapcsán. Egyik katolikus lapunk a nyolcvanas évek legelején a Szereteláng ügyében helyt adott egy elmarasztaló olvasói levélnek, sőt a lap egyetértését is kifejezte. A gúnyos hangvételű írás nem hagyott kétséget a tárgyi ismeret hiánya felől. Az olvasók érthetően heves reagálásából kisebb vihar kerekedett. Az eset sajnos igen jellemző. Amíg szerte a világon sorra fordították a *Naplót*, és a Szereteláng hatására ezek és milliók imádkoztak többet, addig itthon a nyilvánosság előtt lejáratták a Boldogasszony ügyét.

A ködbe vesző megnyilatkozásnak ma már nincs jelentősége. Egyetlen apróságot mégis korigálni kell: az ellenzők s maga az újság is új Mária-ájtatosság bevezetéséről beszéltek a Szereteláng kapcsán. Világosan meg kell érteni: szó sincs új ájtatosságról. *A Szereteláng az Evangéliumhoz való visszatérést szorgalmazza.*

Idézzük ezzel kapcsolatban *dr. Zsoldos Imrét*, az Isteni Ige Társaság-béli atyát, a tajvani egyetem tanszékvezető nyilvános rendes tanárát: „25 éves misszionáriusi munkám után félévi európai szabadságra érkezésemet Rómában többnapos magas szintű hittudományi továbbképzés követte. Ezután magyar hazámban töltöttem egyhónapi szabadságot. Ekkor találkoztam a világhírnevet befutott Szereteláng kiválasztottjával: Erzsébet asszonnyal, pesthidegkúti, maga építette kis otthonában, a Harmatcsepp utcában. Még a római kurzust is felülmúló volt a velem való négyórás beszélgetésem. Tőle kaptam többet, nem a ‘fejtágító’ és éles ellentmondásokat kiváltó hittudósoktól. *Lefordítottam kínaira is a Szeretelángot*, és megmagyarázhatatlan, hogy a több kiadást elért könyvecske után 1990-ben is nő azoknak a

kínai keresztényeknek a száma, akik ennek a magyar misztikusnak közlései szerint rendezik át mindennapi életüket.

Natália nővérnek, az ugyancsak magyar kiváltságoltnak, a világ legidősebb misztikus szerzetesnőjének Naplója kitűnő szerkesztésben francia könyvként érkezett hozzám a svájci Fribourgból. Különös és szomorú magyar jelenség, hogy mindkét misztikust közvetlen magyar világi és részben egyházi környezete feszítette keresztre.”

Ma már nem lehet nyomon követni, hány országban jelent meg a lelkinapló, és hány ember csatlakozott a Szent Szűz lélekmentő felhívásához. Azt azonban joggal elmondhatjuk, hogy a Szeretetlen nagyon gazdag gyümölcsöket termelt világszerte. Több tucatra tehető már a püspöki megnyilatkozások, amelyek tisztelettel elfogadják és ajánlják a Szeretetlen adományát.

* * * * *

Isten akaratának nem lehet útját állni. A Szeretetlen ügyében sem. Mint arról beszéltünk, minden nehézség és akadályoztatás ellenére is terjedni kezdett a világban. A Naplót igen sok nyelvre lefordították, s különösen megdöbbentő a Szeretetlennek az a gyümölcse, ami Közép- és Dél-Amerikában tapasztalható. Ennek volt eredménye, hogy Mexikóvárosban 1999. július 12 és 25 között megrendezték a **Szeretetlen Első Nemzetközi Konferenciáját**, amelyen *Bernardino Echeverría Ruíz* ecuadori bíboros, a Szeretetlen lelkeségi mozgalomnak a Szentszék által megbízott nemzetközi vezetője elnökölt. A konferencián öt ország meghívottai vettek részt. A tárgyalás során megtudtuk, hogy a mozgalmat elsősorban az amerikai kontinensen fogadták el, s ebben meghatározó szerepet játszott *Róna Gábor S.J.* atya azzal, hogy ecuadori szolgálatának utolsó éveiben (1985 után) spanyol nyelvre lefordította a *Naplót*. A fordítás megjelenése után alig tíz év alatt a Szeretetlen lelkeségi mozgalom csaknem az egész kontinenst behálózta. Jelen van Argentínában, Brazíliában, Chilében, Costa Ricában, Ecuadorban, Kubában, Mexikóban, Peruban, Salvadorban, Uruguayban, valamint az USA-beli Floridában és Puerto Ricóban. Elterjedtségére jellemző, hogy Mexikó nyolcvannégy egyházmegyéje közül több mint ötvenben komoly evangelizációs szerepet játszik. Életre szóló élményt jelentett számunkra Mexikóban élő testvéreink lelkesedése, akik befogadták a Szeretetlenget.

* * * * *

A **legtöbb kifogás** a Szeretetlenrel kapcsolatban az *ígéret* révén merült fel. A következő fontosabb ígéretekről van szó:

1.) „Aki *hétfői napon kenyéren és vízen böjtöl* Anyám Széplőtelen Lángjára hivatkozva, egy papi lelket kiszabadít a szenvedés helyéről. Aki ezt megtartja, halálának nyolcada alatt abban a kegyelemben részesül, hogy Anyám kiszabadítja a szenvedés helyéről.” (A Szűzanya közlései alapján, aki a hétfői böjtöt rendszeresen vállalja, annak elég hétfőnként este 6-ig böjtölnie. Ez esetben viszont egy öt-tizedes rózsafüzért kell elimádkozni a szenvedő lelkekért még azon a napon! A böjti napokon a gyógyszerek, vitamintabletták és az állapotunkhoz nélkülözhetetlen dolgok magunkhoz vétele – nem élvezeti cikként – természetesen megengedett. Sőt mi több, a kenyeret meg is sózhatjuk.) 2.) „Azok a családok, akik csütörtök vagy pénteki napon megtartják családjukban az *engesztelő szentórát*, ha családjukban meghal valaki, egyetlen szigorú böjti nap után (kenyéren és vízen) a család elhunyt tagja kiszabadul a szenvedés helyéről.” „Aki Széplőtelen Szívem Szeretetlenlángjára hivatkozva *elmond 3 üdvözlégyet*, egy szenvedő lelket szabadít ki a szenvedés helyéről. – Aki *november hónapban egy üdvözlégyet* mond el Szeretetlenlángomra hivatkozva, tíz lelket szabadít ki a szenvedés helyéről.” 3.) „Szent Fiam öt Szent Sebére való tekintettel az ájtatosságot *öt keresztvetéssel*

kezdjétek és így is fejezzétek be.” 4.) „Ezentúl minden Hozzám intézett imához (különösen az *Üdvözlégyben*: ‘...imádkozzál érettünk bűnösökért,...’ után) fűzzétek hozzá: ...áraszd Szeretlángod kegyelmi hatását az egész emberiségre most és halálunk óráján. Ámen.”

Igaz, kételkedésre adnak okot a fenti ígérek, de felvetődik a kérdés: az öt első szombat megünneplőinek, vagy akár a Jézus Szíve-kilenced elvégzőinek szóló ígéret után megalapozottak-e a fenti ígérek tagadásai? Miért ne találhatnánk ilyen ajándécsomagot is a Szent Szűz repertoárjában? Az ellentmondással szemben meg kell jegyezni: az ígéretekben csodálatos pedagógia nyilvánul meg. *Az ima eredményeinek konkretizálása ugyanis sok embert indít több imára és komoly böjtre.*

Rosa Maria Mystica

A világon nagyon sokfelé ismerik az ún. Zarándok-madonnát. A jellegzetes kiképzésű szobrok Magyarországon is régóta közkedveltek. Híveink igaz ragaszkodással és szeretettel viszik házukba, s imádkoznak előtte. A Zarándok-madonna szobrok különféle méretben, de azonos kivitelben készültek. Jellemző rájuk az összetett kéz és a három (fehér, piros és aranyárga) rózsza mell magasságában. A felirat (Maria Rosa Mystica) jelentése: *Titkosértelmű Rózsa*. (A rózsák a Szent Szűz világhoz intézett három legfontosabb kérését jelentik: a fehér az imát, a piros az engesztelést és vezeklést, az aranyárga pedig a bűnbánatot.)

A Rosa Maria Mystica-szobrok története az olaszországbeli Montichiarihoz fűződik, ahol egy ápolónővér, *Pierina Gilli* kapta meg a Szent Szűztől mindazokat a tudnivalókat, amelyeket a világgal ismertetnie kellett. A látnok 1947 tavaszától 35 alkalommal találkozott égi anyánkkal. Pierina természetesen leírta élményeit és mindazokat a közléseket, amelyekkel a Szent Szűz megbízta.

A montichiaribeli eseményekből is világosan láthatjuk, mennyire találékony a Boldogasszony szeretete, s mi mindenre képes azért, hogy felrázza a bűnében tespedő világot. Egyik helyen az Egyház Anyja így panaszkodott: „Mennybe felvitelém után mindig mint anya és mint közvetítő álltam isteni Fiam, Jézus Krisztus és az egész emberiség közé. Az évszázadok alatt milyen sok kegyelmet... mennyi jótettet adtam..., mennyi büntetést visszatartottam..., hányszor látogattam a földre, hogy üzenetet hozzak... de az emberek tovább folytatják az Úr megsértését...” Majd így folytatja: „*imádkozz, imádkozz leányom, és másokkal is imádkoztass...! Óh, az emberiség rohan, rohan a nagy pusztulása felé...! Sok lélek megy veszendőbe...*”

A Szent Szűz valamennyi jelenésének, üzenetének ez a legfontosabb mondanivalója. *Sok lélek megy veszendőbe, s ezt a folyamatot mindenképpen meg kell állítani*. A jelenés asszonya felszólítja Pierinát: „*Mondd meg mindenkinek, hogy imára van szükségem*. Imára, hogy Isten gyermekei visszatérjenek a hithez és az Isten szeretetéhez. *Az idők sötétek lesznek, zűrzavarral és rémülettel telve*. De ha imádkoznak és vezekelnek, akkor ez az anyai Szív kiesdi az Úrtól..., hogy visszatérjen a világosság, a szeretet és a béke az egész világra... Pierina! *Mondd meg mindenkinek: elvárom közreműködésüket...*”

Láthatjuk, az Egyház Anyjának felhívása egyre sürgetőbb, mindenkit meghív a lélekmentésre. A vállalkozó szellemű hívek fáradozása az ígéretek szerint megtermi gyümölcsét és jutalmát. „*A legfeltűnőbb csoda gyermekeim visszatérése lesz az igaz hithez! Az Úr valóságos szeretetéhez! Ezt követi majd az újraegyesülés és béke az egész világnak!*” Az üzenetekből kitűnik, hogy mindaz, aki megfogadja a Szűzanya felhívását, nagy kegyelmek várományosa. Új elemként jelenik meg az *üzenetek terjesztőinek szóló ígélet*: „*Az Úrtól túlaradó áldást kérek minden gyermekemre, aki segít, hogy engem jobban szeressenek, megismerjenek és bátran dolgoznak azon, hogy kívánságaimat, amelyeket kinyilvánítottam, teljesítsék*. Mindannyiuknak anyai szeretetemet ígérem az Úr áldásával... *áldásom szálljon minden gyermekemre, aki engem szeret és segít, hogy mások is szeressenek!*”

A Zarándok-madonna befogadása és körbehordozása a Szent Szűz szavai szerint sok kegyelem forrása. (Egyes források szerint a hajlékra is védelmet jelent, amely befogadja őt.) „*Ahová csak elviszik a Zarándok-madonnát, oda én magam érkezem valóban, angyalok egész serege kíséri, akik magasztalják az Urat... oda magammal viszem az Úr kegyelmét és anyai szívem szeretetét*. Kívánatos, hogy még több otthon adjon néhány napra szállást Magyarországon is a Mária-szobornak, és imádkozzanak előtte.

Az Isten csodálatos gyógyulásokkal, forrás fakasztásával (Fontanelle) és feltűnő megtérésekkel igazolta Pierinát. A Szent Szűz a következő kérések tolmácsolására kérte a látnokot:

- 1.) A Boldogasszony minden jelenés alkalmával hangoztatja az *imára*, a *bűnbánatra* és az *engesztelésre* szóló felhívását.
- 2.) Minden hónap 13. napja Mária-nap legyen.
- 3.) Július 13-a legyen a Rosa Maria Mystica ünnepe.
- 4.) Aki csak teheti, október 13-án, az engesztelő szentáldozás világnapján járuljon szentáldozáshoz.
- 5.) December 8-án dél körül tartsuk meg a kegyelem óráját (szentségimádás, engesztelőóra, szentmise stb.) a világ üdvéért.
- 6.) Akinek módjában áll, menjen vezeklő zarándoklatra a fontanellei forráshoz.

Megjegyezzük, hogy igen sok püspök és pap elfogadta a Rosa Maria Mystica üzenetét. Azt is elmondjuk, hogy a Zarándok-madonna szobra a világ számos templomának főoltárán kapott helyet. XXIII. János pápa 1962. május elején, VI. Pál pápa pedig 1969. május 5-én és 1972. április 30-án mondott beszédeiben felszólította a híveket, hogy a Szűzanyához, mint a Rosa Mystica-hoz forduljanak. (1975. október 7-én VI. Pál pápának is ajándékoztak egy Mystica-szobrot.) A Rosa Maria Mystica-szobrok és a róluk készült képek közül 1977. és 1989. között 63 könnyezett 22 országban.

A Rosa Maria Mystica-szobrokat Montichiariban, a jelenés helyre szállítják, s itt a látnok szerint első szombaton délben a Szent Szűz megáldja azokat. Ezeket a fontanellei forrásnál megáldott szobrok a következő címen szerezhetők be: *Opus Rosa Mystica* (Horst Mehring), D-45 277 ESSEN Wittgenbusch 54. Post B. ESN 222 53-430. (Ajánlatos németül írni. Költségekről nincs információnk.) Tel.: (02 01) 58 18 37. Kívánatos egyházközségeknek vagy imaközösségeknek beszerezni egyet, ami körbejár a családokban. A szobrokat sorszámmal látják el. (Számuk tízezer körül lehet a világon.) Ezeket a szobrokat Az esseni központ a Montichiariba szállított szobrokat sorszámozza, s erről hiteles igazolást is mellékel.

Garabandal

A Pireneusok észak-spanyolországi hegyei között meghúzódó piciny falu, *San Sebastian de Garabandal* neve nem ismeretlen a magyar hívek körében. A mintegy hetven házból álló település (a cosioi plébánia filiája) a santanderi egyházmegyéhez tartozik. A sziklás, csaknem terméketlen hegyoldalak igen szerény megélhetést biztosítanak a helybelieknek. Életük egyhangúságát a vasárnapi szentmise és a mindennapi rózsafüzér-imádság töri meg, melyre évszázadok óta összegyűl ódon templomába a falu lakossága. A feljegyzések szerint Garabandal az egyházmegye messze legbuzgóbb települése évszázadok óta.

Garabandal történetében 1961. június 18-a fordulópontot jelentett. Ezen a napon este fél kilenc tájban négy helybeli leánygyermek – *Conchita* (Maria Concepción) *Gonzalez*, *Loli* (Maria Dolores) *Mazon*, *Jacinta Gonzalez* és *Mari* (Maria) *Cruz*, egyikük sem idősebb 12 évesnél – játszadozott egy almafa közelében, amikor mennydörgést idéző zajra lettek figyelmesek, s ezt követően fénylő ifjút pillantottak meg. A látomástól lenyűgözve álló gyermekek ajkát csupán jajszó hagyta el, s az ifjú (*Szent Mihály*) anélkül, hogy szólt volna, eltűnt. Az anygallal július 2-ig kilenc alkalommal találkoztak, de csak kétszer szólt hozzájuk, s mindkét esetben a Szent Szűz július 2-án elkövetkező jelenéséről beszélt.

A Garabandali eseményeknek is hosszú a története, és sokban hasonlít más jelenések történetéhez. A jelenést itt is mennydörgés-szerű zaj és anygali jelenés vezette be, a látnok gyermekeket ugyanúgy próbára tették Garabandalban is, mint Fatimában. A jelenések színhelyén a tömeg itt is napról napra növekedett. Az események érthetően hamar lázba hozták Garabandal egész környékét.

Új jelenség, hogy a Garabandali gyermekek a jelenés előtt a lelkükben háromszor kaptak ún. „hívó jelzést”. Az első és második között másfél-két óra telt el, a második és harmadik között félóra, a harmadik hívás után pedig percek múlva megkezdődött a jelenés. Bárhol voltak a látnokok, s ha egymástól elválasztották is őket, a hívó jelet valamennyien egy időben kapták. Ezt a bensőleg érzékelhető sürgető hívást Jacinta így próbálta megmagyarázni: az első anyit jelent, hogy gyere, a második: fuss, a harmadik: fuss, fuss, fuss!

Az is új dolog a Garabandali eseményekben, hogy *a látnokok az elragadtatás alatt álltak vagy mozogtak*, sőt játszottak is (a leányok szerint a kis Jézussal). Elragadtatásban történő futásról is tudomásunk van. A videokameráknak szerepük volt az egyes jelenések elemzésében. A látnokok szerint a Szent Szűz megáldotta, sőt meg is csókolta a feléje nyújtott kegytárgyakat, de előbb kivétette közülük azokat, amelyek nem hordozhattak áldást (pl. az érvénytelen házasságban élő asszony jegygyűrűje stb.) Az irodalom Conchitának kb. hatvan misztikus áldozásáról tud. Egy alkalommal Conchita kérésére a szentáldozás időpontját a Szent Szűz előre bejelentette, s az eseményt filmezték és fényképezték. A jelenlevők csupán a nagyméretű Szent Ostyát láthatták, ami váratlanul feltűnt Conchita áldozásra kinyújtott nyelvén.

A Szent Szűz jelenései 1961. július 2. és 1965. november 13. között történtek rendszertelen időben. A jelenés asszonya *két üzenetet* adott az emberiségnek. Az elsőben (1961. okt. 19-én) a *bűnbánatra*, a *hitre*, az *Oltáriszentség tiszteletére*, a *szívbeli, erkölcsi megjavulásra*, az isten- és felebaráti *szereetre* való felhívás hangzik el. A Garabandali jelenéssorozat mindenekelőtt Oltáriszentség-központú. A Szűzanya szembesíti a hívőket az Eucharishtiában önmagát nekünk adó Úr Jézus Krisztussal. Ugyanakkor Mária panaszolja, hogy életünkben kevésbé veszünk tudomást Szent Fiáról.

A másik üzenetben arról esik szó, hogy a világra váró *büntetés* feltételes. Amennyiben a világ megtér – miként Ninive –, nem kell félnie. Ha azonban visszaél Isten türelmével, s nem teljesíti elvárásait, számolnia kell vele. *Arról nincs tudomásunk, meddig tart az Isten türelme*. Az eseményekből és a sürgető szavakból azonban egyértelműen következtethetünk az idő

rövidségére. A Szent Szűz különösen fájjalja a bűn útját járó egyháziak életét, s felszólítja őket a megtérésre. Égi anyánk panaszolja az Oltáriszentség tiszteletében tanúsított lanygulást, s ugyanakkor nagyon sok imára és áldozatra buzdít.

A látnokok a két üzeneten kívül három, a közeli jövőben bekövetkező eseményről is tudósítanak benniünket. Ezek az események páratlanul nagy jelentőségűek az emberiség történetében és hitéletében. A Szűzanya elmondta, hogy a világ először *figyelmeztető jelet, mintegy felszólítást* kap az Istentől a megtérésre, majd ezt követően egy éven belül a garabandali kilenc fenyőnél, ahol a legtöbb jelenés volt, *nagy csoda* történik, s ha mindez eredménytelen lesz a megtérés szempontjából, bekövetkezik az említett *büntető ítélet*.

A *figyelmeztető jelet* a látnokok szerint a világon minden ember ugyanabban az időpontban éli majd át, és lelki természetű lesz. Az ember „egyedül lesz lelkiismeretével, az Isten színe előtt. Látni fogja valamennyi bűnét és azt, amit bűnei okoztak.” „Senkit sem ér fizikai bántódás, legfeljebb sokkhatás. Ez csak figyelmeztetés lesz, mintegy megtisztulás a csoda előtt.”

A figyelmeztetés után következő *nagy csoda* pontos idejét Conchita ismeri, aki nyolc nappal az események előtt kihirdeti az időpontot. A gyermekek szerint a nagy csoda 10-15 percig fog tartani. Csak Garabandalban lesz látható. A csoda helyén valamilyen *látható* (füstszerű) *jel marad* „az idők végéig”, ami fényképezhető lesz, TV-n is tudják közvetíteni, érinteni is lehet, de tapintva nem fogják érzékelni az emberek. Ezt követően pedig – ha az emberiség ennek ellenére sem tér Istenhez – súlyos *büntetés* sújtja a világot. A nagy csoda *időpontjáról* Conchita annyit árult el, hogy valamelyik év áprilisában vagy májusában lesz nyolcadika és tizenhatodika között csütörtöki napon este fél kilenckor. Ez a nap „egybeesik egy egyházi eseménnyel és egy szentnek az ünnepével, aki az Oltáriszentségért halt mártírhalált. A csodát mindenki láthatja a faluban és a környező hegyeken. A jelenlévő betegek meggyógyulnak, és a hitetlenek hinni fognak. Ez lesz Jézus legnagyobb csodája a világ előtt... A csodát le lehet majd fényképezni vagy televízión közvetíteni.”

A feltételesen bekövetkező *büntető ítélet* idejét Conchita sem tudja, bár átélte az eseményeket. A látnok a büntetés mibenlétéről nem nyilatkozhat. Sokat mond azonban az 1962. június 19. és 20. éjszakájának élménye, amit a Garabandali eseményekkel foglalkozó irodalom „sikolyok” vagy „borzalmak” éjszakájának emleget. A gyermekek e két éjszakán átérték a büntetést, és ennek hatására az eksztázis alatt félelmetesen viselkedtek. A jelenlevőket borzongás járta át, amint hallották a gyerekek jajongását és sikoltozását, könyörgését.

A Garabandali eseményeknek ez a rövid története. Conchita, a legidősebb látnok (*Napló*ban is megörökítette az élményeket) révén VI. Pálhoz is eljutott a jelenés híre. A Szentatya személyesen is fogadta Conchitát. Bár *az illetékes egyházmegyei hatóság negatívan ítélte meg a történeteket*, a világon mintegy negyven országban működik ún. Garabandali tájékoztató központ. A Garabandali eseményeket elemző könyvek, folyóiratok, filmek, konferenciák száma is mérhetetlen. A magyar püspökök közül *Belon Gellért* püspök ismerte el a jelenések természetfölötti voltát, amikor Bácsbokodon 1982. aug. 10-én felszentelte a Garabandali Szűz szobrát. (A franciák erről a szoborról százezrével készítették a szentképeket, és mindenfelé terjesztették.)

Garabandal megmaradt régi formájában. Nem épült ki, nem emelkedtek kegyszerárúsító pavilonok és szállodák, de kulturált az egész környezet. Bár állandóan felkeresik zarándokok, nincs tolongás. A látnokok is elköltöztek, s mind a négyen férjhez mentek. Az események egy-egy színhelyét mindössze márványtábla jelzi. A kis falu várja az előre jelzett történések elérézését, és a nagy csodát, amelynek színhelye lesz.

Figyelemreméltó *Philippe* kardinális, a Hitterjesztés Kongregáció vezetőjének kijelentése, miszerint „Az a tény, hogy az erényeiről, tudományáról és a Szentszék iránti hűségéről ismert *Padre Pio* is megvédte a Garabandali jelenések igazát, és a négy kislányt a Szent Szűz

üzeneteinek terjesztésére bátorította, nagy bizonyíték a jelenések igazsága mellett.” (Idézet *Manuel Pio Lopez* jalapai érsek 1966. júl. 8-i leveléből.) Az eseményhez közel álló egyháziak szerint a figyelmeztető jel hamarosan várható. A nagy csodát Conchitán kívül állítólag P. Pio és *Andréu Luis* jezsuita teológiai tanár előre látta. Bekövetkezésének időpontjáról a római illetékesek a hírek szerint tájékoztatást kaptak.

Befejezésül rövid részletet idézünk abból a párbeszédből, amelyet Conchita a lelkében folytatott Jézussal 1963. július 20-án. A látnoknő megkérdezte Jézustól, hogy mire fog szolgálni a nagy csoda? Jézus így válaszolt: „Hogy az egész világ megtérjen.” „A világ megtér?” – kérdezte Conchita. Jézus: „Igen, megtér majd...” A látnok tovább kérdez: „Miért jössz az én szegény szívembe, aki azt meg sem érdemlem?” Jézus válasza: „Nem érted jövök, hanem mindenkiért.” A párbeszéd utolsó mondata Jézustól származik: „*a papok szeretnessenek meg azokkal, akik ismernek bár, de nem szeretnek.*”

Don Stefano Gobbinak 1979. június 14-i Garabandali zárándoklata alkalmával a Szűzanya az Oltáriszentség tiszteletéről beszélt. Többek között ezt mondta: „Segítsetek mindenkinek, hogy méltó módon közelítsenek Jézushoz az Oltáriszentségben. Ébresszétek fel a hívőkben a bűntudatot, figyelmeztessétek őket arra, hogy csak a kegyelem állapotában járuljanak a szentáldozáshoz. Neveljétek rá őket a rendszeres gyónásra...”

Mária Papi Mozgalma

Don Gobbi *Naplójának* első magyar nyelvű kiadása Amerikában jelent meg. A nyolcadik olasz kiadást fordították magyarra. Magyarországon 1991-ben látott napvilágot, s a fordítás alapja a 16. olasz kiadás volt. Címe: *Szűzanyánk szól szeretett papjaihoz*. Terjedelme 758 oldal. Ez a kiadás tartalmazza a Szent Szűz által Don Gobbinak adott üzeneteket 1973. július 7-től 1989. december 31-ig. 1992-ben megjelent a folytatás, a 759 oldaltól a 852. oldalig, az 1990. és az 1991. évi üzenetek. *A második kiadásra* 1996-ban került sor, a pótfüzetre pedig 1998-ban. Az 1142 + 128 oldalas kiadvány kezdetektől 1997 dec. 31-ig közli a Szent Szűz szavait. Új címe: *A papokhoz, Szűzanyánk szeretett fiaihoz*. (Az idézeteket is ebből a kiadásból vettük.) *A könyvet eddig több mint 20 nyelvre fordították le*, köztük kínaira és arabra is. Jellemző, hogy a lelkinapló Olaszországban 16-szor, Németországban hétszer jelent meg, *legtöbbjük imprimaturrel ellátva*. (A hetedik német kiadáshoz pl. Kevin McNamara dublini érsek adta meg az imprimaturt, a nyomtatás engedélyezését.)

A Mária-korszak most következő epizódjának súlyos mondanivalója miatt ismertetésünket néhány jellemző adattal kezdjük. A Mária Papi Mozgalma létrejött *Don Stefano Gobbi milánói atya* nevéhez fűződik. Milánóban van a mozgalom nemzetközi centruma is (Centro Internazionale Movimento Sacerdotale Mariano, I-20122 Milano, Via Mercalli 23. Italia.)

Pater Gobbi a Szűzanyától kapta a papoknak szóló üzenetet, és a mozgalom megalapítására vonatkozó felszólítást. A lelkinaplót részleteiben és teljességében is számos országban és sokszor kiadták.

Az üzeneteket és Gobbi atya tevékenységét többen fenntartással fogadják, de tudni kell, hogy *a mozgalmat az egész világon ismerik*. Harminchat országban van irodája, *s tagjai között kb. háromszáz püspököt, hatvanezer (!) papot és nagyon sok hívőt találunk*. Don Gobbi VI. Pál és II. János Pál pápával többször találkozott, sőt miséztek is együtt. Gobbi atya 1990-ig Európában 525, Amerikában 253, Afrikában 97, Ázsiában 91, Óceániában pedig 81 alkalommal tartott (elsősorban papoknak) cenakulumnak nevezett imatalálkozót. Kétszer járt hazánkban is.

A Szent Szűz nem új egyesület alapítását szorgalmazza, hanem a papság lelki újjászületésén fáradozik. Összegyűjti pap fiait, és *elő akarja őket készíteni lelkileg egy olyan harcra*, aminek súlyossága és jelentősége a jelzések szerint példátlan a történelemben.

Nem kell, hogy sokan legyenetek, de szentekké kell lennetek.” (1973. 10. 13.) A küzdelem igen *nehéz lesz*. „Kimondhatatlanul nagy megpróbáltatások ideje van készülöben, hogyha az emberek tudnák, talán megtérnének.” (1973. 12. 01.) Az Istenanya 1974. 05. 20-án az emberiség várható helyzetéről még szomorúbb képet fest: „*Oly súlyos idők közelednek, hogy el sem tudjátok képzelni*. (Akitában ezek a szavak megismétlődnek.) Azért szeretnék most felkészíteni benneteket, hogy a kellő időre mindig készen legyenetek.” A bejelentett harcot, a kemény küzdelmet – Gobbi atya szerint – a pápa és az Egyház ellen harcoló, *tévedést hirdetó egyháziakkal szemben* kell majd folytatni. „Amikor bekövetkezik a rettenetes ütközet ideje a tévedést képviselő papokkal, akik szembeszállnak a pápával és az Egyházzal, a kárhozat felé hurcolva végtelen nagyszámú szegény gyermekemet, akkor ti lesztek az én hűséges papjaim.” (1975. 01. 04.)

Ehhez olvassuk el a Szent Szűznek egy másik megnyilatkozását: „Szavaimat csak azok képesek megérteni és befogadni, akiknek értelme alázatos és készséges; akiknek szíve

egyszerű, akiknek szeme világos és tiszta. Amikor az Édesanya gyermekeinek beszél, azok meghallgatják, mert szeretik. Megteszik, amit mond, és így gyarapodnak a tudásban és az életben. Nem lehetnek az Édesanya gyermekei azok, akik még mielőtt meghallgatnák, bírálják, azok, akik visszautasítják azt, amit mond, még mielőtt megvalósítanak. Ezek, ha a tudományban gyarapodnak is, nem gyarapodhatnak a bölcsességben és az életben..." (1977. 10. 29.).

Pater Gobbi először 1972 májusában, Fatimában hallotta a lelke mélyén megszólaló Szent Szüzet, miközben a szolgálatból kilépett papi személyekért imádkozott. 1973-ban a Kármel-hegynél arra is megkapta a felvilágosítást, hogy miért éppen őt választotta erre a feladatra az Istenanya: „Azért választottalak téged, mert a *legalkalmatlanabb eszközöm* vagy a papi világprogram beteljesítésére. A te erőtlenségemben, gyengeségemben mutatom meg erőmet...” Gobbi atya 1973. júl. 7-től jegyzi fel, amit a Szent Szűz általa mondani kíván a papságnak.

Az 1973. augusztus 29-i feljegyzés így kezdődik: „Fiam, amit veled közlök, nemcsak neked szól, hanem minden kedves papfiamnak. Mindenekelőtt a Máriás Papi Mozgalmam papjainak szánom, akiket bensőségesen szeretek, akiket át akarok alakítani, és kézen fogva vezetni, hogy felkészítsem őket nagy missziójukra.”

Az első hetekben a Szent Szűz Gobbi atya további életére vonatkozóan adott tanácsokat, szempontokat. A Boldogasszony világosan megfogalmazta, hogy életének minden pillanatával rendelkezni akar, és azt a Mozgalom javára kell fordítania. Ezért kell élnie, imádkoznia és dolgoznia. Ehhez bizony hozzátartozik a szenvedés és a Szent Szűznek való teljes kiszolgáltatottság is.

A Mozgalom céljáról már szóltunk. Égi anyánk azt is elmondta, hogy minden pap, „*Aki felajánlotta magát nekem, az teljesen hozzám tartozik.* Napjainak egyetlen pillanatában sem rendelkezhet önmagával szabadon... A Mozgalomhoz való tartozáshoz egyetlen külsőségre, vagy jogi eljárásra sincs szükség. Elengedhetetlen azonban önmaguk teljes benső felajánlása, hogy papságukat tökéletesen Szeplőtelen Szívemnek ajánlják... Nagy dolgokra készítem fel őket, és *legyőzhetetlenné teszem őket* a döntő ütközetre...” (1973. 07. 29.) A Szent Szűz néhány nap múlva így folytatta: „Ez a sötétség órája, a sátán órája... Milyen rettenetes és immár megállíthatatlan vihar készül kitörni a szegény emberiség felett... Nektek, papjaim, akiket Mozgalmamba gyűjtök..., nektek kell *a pápával együtt* erős gátat képeznetek. Terjesztenetek kell, amit mond, meg kell őt védenetek...” (1973. 08.28.)

Ennek a munkának kiváló eszköze az üzeneteket tartalmazó kiadvány: „Az a kívánságom, hogy a könyvecskét úgy terjesszék, ahogy van. Ez lesz az az eszköz, amely által sok papot hívok meg Mozgalmamba, és kialakítom legyőzhetetlen seregemet.” (1973.09.27.)

A Mozgalom papjainak kiképzése folyik a Gobbi-féle kiadvány által. A Szent Szűz nagyon céltudatosan, következetesen, anyai gyengédséggel és az emberi gyengeségek ismeretében fogalmazza meg mondanivalóját: „Szükséges, hogy elsősorban tiszták legyenek papjaim, nagyon tiszták. Én magam burkolom be őket szeplőtelen palástomba, új embereket faragok belőlük, feddhetetlen és szeplőtelen papokat.” (1973.10.16.) Égi anyánk a dolgok új szemléletét, új érzésmódot, új gondolkodásmódot, a szív bölcsességét ígéri. Azt a paptestvért, aki elvégzi a felajánlást, és komolyan veszi azt, a Szent Szűz tulajdonának tekintti, és életének minden pillanatára jogot formál, hogy a szív és lélek átnevelése teljes lehessen. „Életükben mindennek, még a legjelentéktelenebb dolgoknak is meghatározott és mély értelme van. Kinevetett és megtiport fiaimmal fogom nagy tervemet megvalósítani.” (1973.12.19.)

Aki a Mozgalom tagja akar lenni, különösképpen ajánlja fel (ajándékozza oda) magát a Szeplőtelen Szívnek minden külső formula nélkül. A Mozgalom tagjainak engedniük kell magukat vezetni a Szent Szűz által és *vissza kell térniük a több imához.* Nagyon fontos a pápához és az Egyházhhoz való feltétlen hűség, az Isten parancsainak megtartása, az *egyszerű*

élet és az alázatosság. A Szent Szűz hangsúlyozottan kéri a Mozgalom tagjaitól, hogy ajánlják fel magukat különösképpen az Ő Szeplőtelen Szívének. (Vö 1973.11.01.)

Fontos kérése a Szent Szűznek a mozgalom papjaihoz, hogy ismerkedjenek meg egymással, rendszeresen találkozzanak, és képezzenek imaközösséget. Nem kell, hogy sokan gyűljenek össze; kettő, három is elég. Ezeknek a találkozóknak kell kialakítaniuk az igazi és sajátos imaközösségeket. Mindez azért szükséges, hogy „velem maradjanak”, hogy „velem imádkozzanak”, hogy „szeressék egymást”, hogy „várjanak a döntő pillanatokra”. A legfőbb fegyver pedig *a rózsafüzér.* (Vö 1974.01.17.) Mindebből természetes feladatként következik a *Szent Szűz üzeneteinek továbbadása, az apostolkodás és imaközösségek létrehozása* a hívek körében. „Ajándékba adlak titeket egymásnak.” (1974.02.18.) A mozgalom tagjai minden szenvedésüket, munkájukat, a meg nem értést, a nehézségeket stb. ajánlják fel égi anyáknak, s ő a legnagyobb ajándéknak fogja azokat tekinteni.

A Szent Szűz olykor panaszodik, és Szíve elszomorodik, amikor látja, hogy gyermekei, akik felajánlották magukat neki, nem teljesen az övéi. Ha nem tökéletes az önátadás, „megkötitek kezemet, és nem dolgozhatok kedvemre.” (1974.03.14.) „*Imádkozz, pihenj, dolgozz, szeress!*” (1975.07.24.) A mozgalom számára a Szent Szűz a pontos tennivalókat is megjelöli. A feladat nagy, és bizony nem kockázatmentes: „*Üldözni is fognak titeket.*” De tudomásul kell venni, hogy „*a lelkek tömegesen eltávolodnak Istentől. Rohannak a romlás útján... többé már nem elég a ti tevékenységetek..., hogy visszatartsa őket... egyedül én tudom megmenteni őket...*” (1975. 01. 28.)

A mozgalomhoz bárki csatlakozhat, aki erre hívást érez. *A felajánlást természetesen a híveknek is tanácsos elvégezni.* Erről lehet jelentést küldeni a központba, ahonnan az üzenetek is igényelhetők.

A Gobbi atyának adott üzenet helyenként nagyon drámai és elgondolkodtató. Példaként idézünk az 1987. 07. 03-i üzenetből: „*Gyorsan térjete vissza megmeneküléstek és békétek Istenéhez. A megtéréstekre adott idő szinte lejárt, napjaitok meg vannak számlálva... Járjatok mindnyájan az Úrhoz visszavezető úton, ha meg akartok menekülni. Szeretett fiaim! Szükségem van hangokra, amelyek szavamat terjesztik, kezekre, amelyek segítenek, lábakra, amelyek bejárják a világ minden útját...*” Mária szerint *ez az idő a nagy büntetés, a nagy visszatérés, és a nagy irgalmasság (!) ideje is.* Az Isteni Irgalmasság kelyhe megtelt... Hívni kell mindenkit, szinte a kezénél fogva, kivétel nélkül... Minden bűnös embert, akiket megvetnek, mindazokat, akik ördögi kelepcecék rabjai. Jézus anyja kivétel nélkül minden gyermekét menteni akarja!... *A nagy szenvedés után a nagy újjászületés ideje következik. Az emberiség átalakul az élet és szépség új kertjévé. Az Egyház egyetlen nagy család lesz... Egy új korszakot fogunk megtapasztalni. Új korszak köszönt ránk! „A nagy irgalmasság a szeretet égető tüzeként jön hozzátok... A Szentlélek tüzként száll alá, de más módon mint az első pünkösdkor: olyan tűz lesz, amely mindent feléget és átalakít, alapjában szenteli meg és újítja meg a földet. Oly nagy szeretetet ismertek meg, oly tökéletes szentséget, amelyet addig soha nem ismertetek.”* Ez lesz a nagy irgalom ideje és „*Szeplőtelen Szívem nagy győzelme a világban...*” E szavak önmagukért beszélnek.

„*Aki felajánlja magát nekem, annak viszonzásul megígérem a megmenekülést: e világon megmenekül a tévedéstől és elnyeri az örök üdvösséget... Itt az idő, most hallgassa meg felhívásomat minden pap, aki hűséges akar maradni. Mindenki ajánlja fel magát Szeplőtelen Szívemnek, és a ti segítségetekkel, papjaim, sok gyermekem meg is teszi ezt a felajánlást.*” (1976.05.13.) Az apostollá nevelődött ember által maga Jézus Krisztus fog szeretni, szolgálni és tanúságot tenni az otthonokban, a munkahelyeken, egyáltalán az emberek között. Újra idézzük a *Szeretetláng* című fejezetben már elmondott imát: „*Lábunk együtt járjon. Kezünk együtt gyűjtsön. Szívünk együtt dobbanjon. Bensőnk együtt érezzen. Elménk gondolata egy legyen. Fülünk együtt figyeljen a csendességre. Szemünk egymásba nézzen, és tekintetünk összeforrjon. Ajkunk együtt könyörögjön az Örök Atyához irgalomért.*” Gobbi atyának pedig

így beszélt erről a Szent Szűz: *„A ti szívetekkel kívánok szeretni, a ti szemetekkel nézni, a ti ajkatokkal vigasztalni és bátorítani, a ti kezetekkel segíteni, a ti lábatokkal járni, a ti véres nyomotokat követni, és a ti keresztre feszített testetekkel szenvedni.”* (1981. 7. 1.) „Megértjük tehát – írja P. Gobbi –, miért kéri a Szűzanya az önfelajánlást attól, akit serege tagjává akar tenni. *Ő maga akar élni, munkálkodni és szenvedni a neki felajánlott gyermekeiben akik fáradhatatlanul törekednek, hogy minden embert Istenhez visszavezessenek.*”

Medjugorje

Medjugorje világcsoda. Sokan ezzel az egy szóval minősítik azokat az eseményeket, amelyek 1981. június 24-étől ebben a kis hercegovinai falucskában történnek. „Medjugorje szakadatlan felhívás; egyúttal az isteni élet és béke ígérete a hit, a megtérés és az ima segítségével; mindez beláthatatlan következményekkel jár az Egyház és az egész világ számára.” Ezekkel a szavakkal foglalta össze a medjugorjei üzenetek lényegét dr. Ljudevit Rupcic professzor 1985 őszén a jugoszláviai püspöki kar számára.

Medjugorje Mostar közelében, Citlukhoz mindössze öt kilométerre, a keresztény és mohamedán világ találkozási mentén fekszik. Környezete Fatimáéhoz és Garabandaléhoz hasonló. Megragadóan szép, hegyes, köves, homokos, de szegény vidék. A szétszórt házakból álló település lakói szűkös életüket a szőlő- és dohánytermesztésből tartották fenn. A jelenések után tíz évvel a falucska ugyancsak kiépült. Az egész vidék vendéglátásra rendezkedett be.

Összesen nyolc medjugorjei gyermek látta a Szűzanyát, de ketten közülük (*Milka Pavlovic* és *Ivan Ivankovic*) csak az első jelenés alkalmával. A többi hat látnok naponta találkozott, vagy még ma is találkozik a Szent Szűzzel. A hat látnok életkorban így következnek egymás után: *Vicka Ivankovic* (szül.: 1964. júl. 3.), *Mirjana Dragicevic* (szül.: 1965. márc. 18.), *Marija Pavlovic* (szül.: 1965. ápr. 1.), *Ivan Dragicevic* (szül.: 1965. máj. 25.), *Ivanka Ivankovic* (szül.: 1966. ápr. 21.), *Jakov Colo* (szül.: 1971. jún. 3.)

A Medjugorjei történések megértésében nagyban segít bennünket dr. Frane Franic spliti érsek egyik, 1983-ban tett kijelentése, miszerint *a medjugorjei esemény két év alatt nagyobb hatást fejtett ki a hitéletre, mint a háború után eltelt 40 év „szokványos” lelkipásztori működése.* Tizenöt évvel az események után beszédes statisztikát is felállíthatnánk: közel húszmillió zarándok, a tömegkommunikáció, többféle újság, telefonszolgálat, videoszalagok, rengeteg könyv áll a medjugorjei események szolgálatában, s ezek szerte a világban terjesztik a Szent Szűz üzeneteit, s egyre bővül azoknak száma, akik nyitott lélekkel rezonálnak a Boldogasszony szavaira, s igyekeznek követni útmutatásait. *Úgy tűnik, a Szűzanya kézbe vette és irányítja a világ evangelizálását.*

Négy medjugorjei üzenetről tudunk: a béke, a megtérés, az imádság és a böjt. Égi anyánk „Béke Királynéjának” nevezte magát, s munkáját azzal kezdte, hogy az emberek számára egyértelművé tette a szív békéjének fontosságát. A Szentírásban igen sokat olvasunk a lélek, és a szív békéjéről. A liturgiában, különösen a szentmisében gyakran találkozunk ezzel a fogalommal. A Bibliából tudjuk, hogy Jézus Krisztus ránk hagyta békéjét (Jn 14,27). A hívő ember megérti, hogy a lélek krisztusi békéje az Isten hatékony munkálkodásának alapja. Ebből a békéből növekedhet a krisztusi szeretet, az egység, ebből merít erőt a tanúságtevő keresztény, ez a béke segítheti elő a szívek, a nemzetek, az etnikumok és az Egyházak egymásra találását és alkotó együttélését. „Isten békéje, amely minden értelmet meghalad, megőrzi szíveteiket és elméteket Krisztus Jézusban” (Fil 4,7). A lélek békéje nélkül nem növekedhetünk a hitben, nem lehet bensőséges kapcsolatunk az Istennel. A tanúságtevő, komoly erőfeszítésekre és cselekvő szeretetre képes élet feltétele a béke. (Az időközben lezajlott délszláv háború egészen sajátos fényben világítja meg Medjugorje békére szóló felhívását.)

A Szent Szűz ez alkalommal nem csupán figyelmezteti és kegyelmi ajándékaival árasztja el a világot, de immár másfél évtizede *közöttünk maradt, hogy tanítson és neveljen bennünket, s ez igen feltűnő Medjugorjében.* A Boldogasszony immár csaknem két évtizede

nap mint nap eljön. Tanít, mit kell tennünk, s üzeneteit havonta szétküldik szerte a világba. Lehetetlen észre nem venni a pedagógiai szándékot. A Szent Szűz – mint jó anya a gyermekeit – úgy vezet, irányít és segít bennünket. Tudja, hogy a nevelői munka hosszú időt vesz igénybe, de végzi ezt a munkát hősiességgel, és *gyönyörű virágoskert nyílik körülötte*. Ez a virágoskert egyre színesebb, nagyobb és gazdagabb lesz, s illatozása reményt kelt bennünk, hogy a Napba Öltözött Asszony mosolya előbb-utóbb beragyogja a Földet (Szereteláng).

A medjugorjei nevelés *sikerének titka a napi imarend kialakítása, a rendszeres böjt és a szívós következetesség a lelki életben*. A Szűzanya négy évi időtartamra önként jelentkező fiatalokból *közösséget hozott létre*. Bárki tagja lehetett ennek a közösségnek, de feltétel volt a Szent Szűzre való teljes ráhagyatkozás az életmód tekintetében. Úgy tűnik – s ez a közösség programjából is látnivaló – ezzel a néhány emberrel az Egyház Anyja egyrészt rá akart mutatni a kis közösségek jövőbeli hivatására, léleképítő munkájára.

A közösség *programja igen kemény volt*: napi háromórás ima, heti két napon (szerda és péntek) böjt kenyéren és vízen. A böjti napok száma gyakran háromra növekedett. A négyéves munka természetesen maga után vonta az élet teljes átrendeződését. Emellett nyilván a rendszeres szentmisehallgatás, a szeretet és alázat gyakorlása és a heti egy, kettő, majd három imádságos találkozás is feladata volt a közösségnek. A medjugorjei fiatalok közössége 1983. június 24-én kapta meg a szabályzatot. A Szent Szűz elsődleges törekvése az volt, hogy ezeket a fiatalokat megtanítsa az elmélyült imára, mert amint mondta: *egy kereszténynek mindennél fontosabb az elmélyült imaélet elsajátítása*.

Már most megjegyezzük: égi anyánk Medjugorjében *nagyon ajánlja a közösségi imát*. (Evangelizációs közösségek.) Ezzel a szándékával pedig értésünkre adja, hogy az Egyház lelki újjászületésének eszközei az imádkozó kisközösségek. Ezekben formálódnak a hiteles tanúságot tevő apostolok, akik az Egyházzal együttműködve keményen dolgoznak önmaguk megszentelődésén, és kitartóan könyörögnek és munkálkodnak nem hívő embertársaik megtéréseért, valamint örök boldogságáért. Medjugorjében egyértelművé válik a Mária-korszak ismételt megfogalmazott célja, hogy *megtisztuljon a föld, s az emberiség kiengesztelje az Istent*. Ezért a megtisztulásért – s itt újra utalnunk kell La Salette-re – nagy árat kell fizetnie a világnak, ha nem hallgat Isten szavára. *La Salette szerint Isten akkor is megtisztítja a földet, ha a végső eszközhöz* (nevezzük nevén: a fizikai megsemmisítéshez) *kell folyamodnia a megátalkodottakkal szemben*.

Az események természetesen Medjugorjében is megosztották az embereket. A látnokokat itt is meghurcolták, sok tortúrának tették ki valamennyit. A támadás azokat az egyháziakat sem kímélte, akik hitelt adtak a jelenéseknek.

A jugoszláviai szörnyűségek láttán sokakban felvetődik a kérdés: időben és kellő alaposággal történtek-e a jelenésekkel kapcsolatos vizsgálatok? Az mindenképpen elgondolkodtató, hogy a Szent Szűz, aki minden jelenési helyen más néven mutatkozott be, miért éppen Medjugorjében használta a „Béke Királynője” nevet, s miért szólít fel 1981-től szinte naponta a békéért való imádságra? A háború és a medjugorjei titkok kapcsán *Petar Ljubcic* ferences atya a következő nyilatkozatot adta az *Echo von Medjugorje* c. lapnak: „Négyszemközt beszéltem a látnokokkal. Szerintük nincs kapcsolat a titkok és a jelenlegi események között. Azt mondanám, hogy *előfutár jelekről van szó*. Valószínűleg az Ég utolsó felhívása az emberekhez, hogy térjenek meg.” (1993. 04. 8. p.)

Miközben részt veszünk egy medjugorjei zárandoklaton, vagy informálódunk az eseményekről, fontos a Szent Szűz szándékára figyelni: „A szavak, amit a világ tudtára adok: térjete meg. Kérem Szent Fiamat, hogy a világot ne büntesse, de ti térjete meg. Azt, amit Isten küld a világra, nem tudjátok, nem is fogjátok tudni és nem is tudhatjátok; de meg kell térnetek. Mondjátok le mindenről, legyetek mindenre készen! *Mindaz, amit a világnak mondani akarok: térjete meg!*” Egy másik helyen így szól az Istenanya: „*Én mindig*

mondtam: térjete meg, térjete meg, térjete meg. A megtéréstől függ a jövőtök.” Ez a sürgető kijelentés az egész medjugorjei jelenséget világossá teszi, s alátámasztja, amit korábban (La Salette tárgyalásánál) már mondtunk: *az ember választás előtt áll. Vagy megtér, vagy nem lesz jövője.* Ezt tetszés szerint magyarázhatjuk, de a jelek szerint *nincs harmadik lehetőség.*

A Szent Szűz – úgy tűnik – átvette a medjugorjei plébánia lelki életének vezetését, s egyben az üzenetek által egyre hatékonyabban formálja az egész világ lelkiségét is. Újra és újra biztat az imára és a böjtre. Ezek nélkül képtelenség megtérésről beszélni. A böjt fogalma többé-kevésbé világos az ember előtt. (A Boldogasszony szerdán és pénteken kéri a kenyéren és vízen való böjtöt.) Az ima művészetének megtanulása már sokkal nehezebb. *A Szűzanya sok tanács mellett itt is ajánlja a rózsafüzért.* A Szent Szűz arra biztatja gyermekeit, hogy *„állandóan égő kívánságot és vágyat érezetek Isten után”,* és *„imádkozatok, amikor tudtok, imádkozatok, ahogyan tudtok, de imádkozatok egyre többet.”*

Feltétlenül észre kell venni a szüntelen imádságra (1 Tessz 5,17) való felhívást. Égi anyánk nagyon sok imát kér a példamutató keresztényi élet megvalósításán túl is. Legalább félórát reggel és este. Ez az ima legyen mélyen átélt. *Napközben is keressük Istennel a kapcsolatot,* amikor csak lehetséges. *A Szent Szűz a sok imádság egyik akadályát a televízióban látja.* Ezért fontos az okos időbeosztás. Az ima idejét soha ne rövidítsük meg. Az imádság legyen életünk középpontja.

A Mária-jelenések során a Boldogasszony szinte minden alkalommal *titkokat bíz a látnokokra.* Medjugoréban is így van. Ezek egy része *személyükre,* a másik *a világ sorsára vonatkozik.* *A medjugorjei gyerekek tíz titkot fognak kapni a világ jövőjével kapcsolatban.* Egyesek már valamennyit megismerték, mások még nem. A titkokról annyit lehet tudni, hogy adott időben a Szűzanya után szép, *állandó* és elpusztíthatatlan *jel fog maradni Medjugorjéban a jelenés hegyén. Addig az idő a kegyelem ideje lesz.* A jel feltűnése előtt három nappal a látnokok három titkot (*ez három figyelmeztetés az emberiséghez*) nyilvánosságra hoznak. A figyelmeztetés, valamint *a jel után – ha még mindig nem fordul a világ Isten felé – büntető ítélet következik be.* Mirjana szerint bár a büntetés enyhíthető, de biztosan bekövetkezik, mert nem képzelhető el, hogy az egész világ meg fog térni. A medjugorjei események, üzenetek, jövendölések sok tekintetben hasonlítanak Garabandal üzenetéhez.

A Szent Szűz szerint *a huszadik század a sátán hatalma alatt van:* „Amikor a rátok bízott titkok megvalósulnak, az ő *hatalma megtörik.* A sátán *agresszívvé vált,* mert hatalma veszendőben van. Szétrombolja a házasságokat, viszályt szít a papság között... Éppen ezért védjétek magatokat imádsággal, böjtöléssel, de mindenekelőtt *közösségi imával.* Újra kezdjétek el használni a szenteltvizet, *hordjatok magatoknál megszentelt tárgyakat,* és helyezték el azokat lakásaitokban.”

Igen gazdag informálódási lehetőségeink miatt nem beszélünk a két évtized történetéről, nem járunk utána a gyógyulásoknak, a legkülönbözőbb orvosi vizsgálatoknak, amelyek meglepő eredményeket hoztak. A fényjelenségekre sem kívánunk kitérni. A Medjugorjéba zárandoklóknak a templomi eseményeken túl két fontos célpontjuk van: *az első jelenés helye és a Krizevac,* ill. annak tetején felállított hatalmas betonkereszthez vezető *keresztút.* Ez a keresztút a világon talán a legnehezebben végigjárható. Ennek ellenére örömmel, élménnyel és áldozatvállalással járják végig a zárandokok milliói. (Az éles köveket a lábak már simára csiszolták.) Akiknek szerencséjük van, találkozhatnak Vickával vagy egy másik látnokkal.

Szavá kell tenni a hely szentségét, amelynek valamennyi nyitott lelkű zárandok hatása alá kerül. A Medjugorjét megjáró ember szinte kivétel nélkül meghatottan beszél lelki élményeiről, és visszavágyakozik a kegyhelyre. Szoktuk néha emlegetni a „kiimádkozott tér”

fogalmát, ami áhítatra indít. Ehhez hasonló élmény érinti meg az emberi lelket Medjugorje ege alatt. Ez az, ami visszahívja.

Befejezésül megemlítnék egy kevésbé ismert jelenséget az *Életünk* c. katolikus újság 1987. szeptemberi számából. 1985. márciusában amerikai műszerekkel megmérték a kegyhely ion-sugárzását. A következő eredményre jutottak: az első jelenés helyén 500, a templom előtt 2000, a templomban 5000, a szentmise alatt 20 ezer, a jelenések szobájában 100 ezer. Ez a sugárzás – jegyzi meg a lap – nem lehet nukleáris eredetű, mert ezerszer meghaladja azt a mennyiséget, amelyet egy élőlény egy nap kibírna.

A jelenések még nem fejeződtek be, ezért végleges vizsgálati eredmény sem született. Az *illetékes vizsgálóbizottság 1995-ben hivatalos nyilatkozatot adott ki a medjugorjei jelenésekkel kapcsolatban. A dokumentum szerint a bizottság nem tapasztalt természetfölötti eseményre utaló jeleket, de azt engedélyezi, hogy Medjugorje kiemelten az imádság helye legyen. Ezt a hírt a magyar katolikus sajtó ismételten leköszölte. Örvendetes, hogy II. János Pál pápa is hitelt ad a jelenéseknek. Gray bíboros erről Glasgow-ban így nyilatkozott: „Tudom, hogy magánszemélyként a pápa elfogadja a medjugorjei eseményeket..., mert erre a jelenések gyümölcsei a bizonyítékok.”*

Érdekességek, kérdőjelek, jövő

a) A Hajnal Szép Csillaga

Amint az egyes üzenetek szövegét és a jelenések történetét tanulmányozzuk, néhány érdekességre, összefüggésre is rábukkanunk. Említsünk egy-két példát.

Az itt bemutatott jelenések színhelye Európa. Az öt jelentős kegyhely (Lourdes, La Salette, Fatima, Garabandál, Medjugorje) hegyes vidék. A látnokok – mint arról beszéltünk –, az élet peremén élő családokból származnak. A jelenések Lourdesban reggel, Fatimában délben, Medjugorjében este történtek. A Mária-jelenéseket Fatimában és Garabandalban valamilyen hang- és fényjelzés, majd angyali jelenés vezeti be. A jelenésekhez különféle csodák (forrás fakasztása, betegek gyógyítása, fényjelenségek stb.), titkok, lelkinaplók, jövendölések és csodálatos lelki gyümölcsök kötődnek. A Szűzanya Párizsban „*Bűn Nélkül Fogantatottnak*”, Lourdes-ban „*Szeplőtelen Fogantatásnak*”, Fatimában „*Rózsafüzér Királynéjának*”, a Beauraingban „*Isten Anyjának*”, *Szeplőtelen Szűznek*”, Banneuxban a „*Szegények Szüzének*”, a Tre Fontane-i barlangnál a „*Kinyilatkoztatásbeli Szűznek*”, a Szeretetlángban a „*Hajnal Szép Csillagának*”, Amszterdamban „*Minden Nép Asszonyának*”, Montichiariében „*Titkosértelmű Rózsának*”, Medjugorjében pedig a „*Béke Királynéjának*” nevezi ma gát. Az Úr Jézus pedig az engesztelésről szóló lelkinaplóban „*Világ Győzedelmes Királynéjának*” mondja Édesanyját. Lourdes-ban a Szűzanya mint Kármelhegyi Boldogasszony jelent meg utoljára, Fatimában az utolsó jelenésben mint Kármelhegyi Boldogasszony áldotta meg az emberiséget, és ugyanígy tanított négy esztendőn át Garabandalban.

A jövendölések közül mindig nagy érdeklődés kíséri a világ sorsával kapcsolatos próféciaikat. Semmiképpen nem kívánunk prognózist adni, de mivel az üzenetek az ember rendelkezésére lettek bocsátva, lehetséges, sőt szükséges megpróbálni ezeket a kijelentéseket is értelmezni.

A világ sorsára vonatkozóan igen sok jövendölés létezik az általunk bemutatott eseményeken kívül is. Egészen rendkívüliek ebben a tekintetben pl. a *turzovkai* jövendölések. A kiadványunkban szereplő jelenések közül La Salette, Fatima, Garabandál, Mária Papi Mozgalma, Akita, Rosa Mystica és Medjugorje említi egyértelműen a büntető ítéletet.

A jövővel kapcsolatos kijelentések megértéséhez szükségesek újra végigolvasni La Salette vonatkozó próféciaját: „Akkor Jézus Krisztus igazságosságának és az igazak iránti nagy irgalmasságának egy ténye által megparancsolja angyalainak, hogy öljék meg minden ellenségeit. És azonnal megsemmisülnek Jézus Krisztus ellenségei és minden (bűnbánat nélküli) bűnös ember...” Ezek a szavak úgy beszélnek az ítéletről, mint ami biztosan bekövetkezik. Láttuk, Mirjana is hasonlóan nyilatkozott Medjugorjében. Az üzenetekből az is világosan kiviláglik, hogy a büntetés súlyossága enyhíthető. Medjugorjében ez így hangzik: „*a megtéréstől függ a jövőtök.*” Újra le kell írni: a Mária-jelenések és üzenetek alapvető célja: minél több embert (a Szent Szűz szóhasználata szerint minden embert) megszabadítani attól a halálos ítélettől, ami La Salette-ben oly világosan meg lett fogalmazva. Ennek feltétele pedig a megtérés. Ezek az egymástól térben és időben messze álló, de tartalmukban mégis összecsengő szavak rendkívül komoly figyelmet érdemelnek. Az egyértelmű jeleknek ez a sokasága már önmagában is bizonyító erejű. Súlyos hibába esik, aki elzárkózik a kérdés elől, hiszen semmivel sem igazolható ez az eljárás. Azt pedig különösen fontos belátni: önmaga és

esetleg sokak örök sorsát veszélyezteti, aki elutasítván ezen jeleket, másokat is megakadályoz abban, hogy hallgassanak a hívó szóra...

Megtéréstől függ a jövőtök – halljuk Medjugorjében. Nos, a megtérés, következésképp pedig a jövő valamennyiünk kezében van. Sok üzenet szerint a Szent Szűz Szeplőtelen Szívének győzelme nem kétséges. De amíg ez bekövetkezik, nagyban támogathatjuk és nagyban akadályozhatjuk ezt a munkát. *A mi hozzáállásunktól pedig lelkek örök sorsa függhet.* Ennél pedig nincs és nem is lehet fontosabb ügy a számunkra.

Csupán közvetve tartozik témánkhoz, de a nagy érdeklődés miatt megemlítjük **Boldog Taigi Anna Mária** (+ 1837) híres jövendölését *a háromnapos sötétségről*. A hiteles fordítás ezzel kapcsolatban a következő: „Mély sötétség fogja elborítani az egész földet három napon és három éjszakán keresztül. Semmit sem lehet majd látni, a levegő járvánnyal lesz tele, amely főleg – de nem kizárólag – a vallás ellenségeit ragadja el. E sötétség alatt nem lehet majd mesterséges fényel sem világítani. Csak a megszentelt gyertyákat lehet meggyújtani, hogy világosságot nyújtsanak. Aki kíváncsiságból nyit ajtót, hogy kinézzen, vagy elhagyja a házat, ott fog nyomban holtan összeesni. E három nap alatt az emberek maradjanak házaikban, imádkozzák a rózsafüzért és *könyörögjenek Isten irgalmáért.*

E szörnyű esemény következtében a gonosz emberek, Isten és az ő Egyháza ellenségeinek akkora sokasága pusztul el az isteni büntetéstől, hogy a rengeteg holttest úgy hever majd Róma körül, mint ahogy a Trevere legutóbbi áradásakor kivetett halak tömege feküdt a partokon. Az Egyház valamennyi ellensége – az ismertek és titkosak – el fognak pusztulni az egész földön a mindent ellepő sötétségben, mindössze néhány kivétellel, akiket Isten rögtön utána magához fog téríteni. A levegőt a démonok jelenléte fogja megfertőzni, akik mindenféle gyűlöletes formákban jelennek majd meg... Megszámlálhatatlanul sok megtérés lesz... Oroszország, Anglia és Kína is az Egyházhoz fog térni. (Connor, E.: *Jövendölések a világ végéről*, Ecclesia, 1994. 35-36. p.)

A kiadvány szerint a 19. században a következő neves személyiségek nevéhez fűződik jövendölés a háromnapos sötétségről: Buffalói Szent Gáspár (+ 1837), Rosa Asdenti nővér (+1847), Palma Maria d'Oria (+1863), a Megfeszített Jézusról nevezett Paui Mária nővér (+1878), La Fraudais-i Jahenny Mária Júlia (+1891). (Im. 36-37. p.)

Az itt elmondottakhoz újra idézzük Szent Faustyna Kowalska *Naplójából* Jézus szavait: „*Nem büntetni akarom a sérült emberiséget, inkább meg akarom gyógyítani és irgalmas Szívemre szorítani. A büntetést csak akkor alkalmazom, ha ők maguk kényszerítenek erre. Nem szívesen nyúlok az igazágszolgáltatás kardjához. Az igazság napja előtt az irgalmasság napját küldöm*” (Napló 1588).

b) Bosco Szent János látomása

Végül szólnunk kell *Bosco Szent Jánosnak* egy híres látomásáról, amely az Egyház jövőjével kapcsolatos: „1862. május 30-án Don Bosco azt álmodta, hogy egy csupasz sziklán áll, s mérhetetlen tenger terül el előtte. A hullámokon rengeteg vitorlás hadihajó sorakozik fel csatarendben... Egy sokkal nagyobb és magasabb hajót igyekeznek megtámadni, amelyet szintén számos kisebb vitorlás támogat. A szél az ellenségnek kedvez.

Nem nagy távolságra egymástól, *két oszlop* emelkedik ki a tarajos hullámok közül. A magasabbikon egy *hatalmas Szentostya* látható... az alacsonyabbon pedig a *Boldogságos Szűz szobra* áll... De a vihar nemsokára még bőszerűbben söpör végig a tengeren. Most maga a pápa lép a kormánykerékhez, hogy a két oszlop közé irányítsa a hajót. Az ellenség támadása fokozódik, s a vitorlások is lelankadnak. De aztán szél támad a két oszlop felől (a Szentlélek kegyelme), s a vásznak újra kidagadnak, a pápa azonban súlyosan megsebesül. A közelében lévők hozzárohannak s fölemelik, de a szentatya másodszor is megsebesül s meg is hal. Végigzúg a tengeren az ellenség diadalordítása.

De alighogy meghal az egyik pápa, máris egy másik lép a helyébe. Az összegyűlt kapitányok gyorsan megválasztották, hogy a hajók legénysége szinte észre sem veszi a változást. Az új pápának sikerül az ellenséges támadást elhárítania; a két oszlop közé vezeti a hajót, s egy-egy láncsal hozzájuk erősíti. Erre nagy zűrzavar támad az ellenséges vitorlások között. Hanyatt-homlok menekülnek, sok elsüllyed közülük. A pápa oldalán harcoló hajók szintén a két oszlop valamelyikéhez horgonyozzák le magukat. S a tengerre fönséges, végtelen csend borult.” Don Bosco ehhez az álmához hozzáfűzte: „*Annyi veszély között két eszközzel lehet megmenteni az Egyházat: a buzgó Mária-tisztelettel és a gyakori szentáldozással.*” (Lukács István: *A fiúk apostola*. Eisenstadt, 1983. 208-209. o.)

„*Ha ketten közületek valamiben egyetértenek a földön, és úgy kéri, megkapják mennyei Atyámtól*” (Mt 18,19). Jézusnak ebben a fontos ígéretében valamennyi evangelizációs közösség garanciát láthat imádságának meghallgatására. *Az idők jelei annyira világosak, hogy nincs helye a vitatkozásnak, a kifogásnak vagy elutasításnak.* Ha jövőt akarunk, meg kell fogadnunk mindazt, amit a Szent Szűz kér tőlünk: az evangéliumi útra kell térnünk, s másokat is segíteni kell ebben.

Bibliográfia (Válogatás)

A művek felsorolásakor a kiadványban szereplő események sorrendjét vesszük figyelembe. A fontosabb, *elsősorban magyar nyelvű videokazetták és könyvek regisztrálására törekedtünk.*

Videokazetták

Huszedik század Mária-jelenései. Játékidő 60'

Fatima 60'

Siracusa 26'

Az Isteni Irgalmasság üzenete

Garabandal 75'

Medjugorjéről több változat

Kibeho 30'

Csodás Érem

ALADEL J.-M.: *A Csodás Érem és szeplőtelenül fogantatott Szűzanyának bensőséges tiszteletének áldásai.* Székesfehérvár, 1926. 431 p.

KÖVÁRI K.: *A Csodás Érem szentje: Labouré Szent Katalin.* Hamilton, 1977. 40 p.

LAURENTIN, R.: *Labouré Katalin élete. A rue du Bac látnoka és a szegények szolgáloja 1806-1876.* Bp. 1992. 218 p.

A legjobb Anya leghívebb Gyermeke. Boldog Labouré Katalin irgalmasnővér a Csodás Érem látnoka. Bp. 1933. 191 p.

La Salette

La Salette-i Mária-jelenés (1846. szeptember 19.) Eger, 1995. 71 p.

A nagy világcsapás. Zola gróf, leccei püspök, Ullathorne angol püspök után. Bp. 1925. 140 p.
(Teljes és hiteles szövegközlés terjedelmes magyarázattal.)

ULLATHORNE: *A La Salette-i jelenések.* Bp. 1896.

Lourdes

BORDES, J.: *Lourdes. Bernadett nyomdokain.* Lourdes, 1992. 45 p. (Színes képekkel gazdagon illusztrált.)

ESTRADE, K.: *A lourdes-i jelenések. Egy szemtanú bizalmas emléklapjai.* Kalocsa, 1928. 290 p.

LASSARE, H.: *Franciaország lourdes-i kegyhelye.* Bp. 1903. 376 p.

LAURENTIN, R.: *Bernadette élete.* Bp. 1981. 227 p.

A lourdes-i Boldogasszony, vagy kinek van igaza. Győr, 1892. 219 p.

WERFEL, F.: *Bernadette.* Bp. 1981. 491 p.

Fatima

ALONSO J. M. RIBEIRO, A. P.: *Fatima üzenete és az önfelajánlás.* Eger, 1994. 41 p.

BARTHAS: *Élt egyszer Fatimában...* Bp. 1943. 218 p.

Fatimáról beszél Lucia nővér. Lucia nővér emlékezései. Fatima 1979. 195 p.

KONDOR L.: *Századunk reménycsillaga, Fatima.* 2. bőv. kiad. Fatima, 1989. 216 p.

KONDOR L. – RUTTMAYER I.: *A fatimai pástorgyermekek Ferenc és Jácinta lelkisége.* Fatima, 1999. 61. p.

LEITE, F.: *A fatimai Jácinta. A Szűzanya pástortalánykája.* Fatima. 1982. 79 p.

LEITE, F.: *Fatimai Ferenc. A Szűzanya kis pásztora.* Fatima, 1992. 78 p.

Siracusa

JUNGEN, H.: *Warum weinte die Gottesmutter?* Salzburg 1954.

SZUCSÁK J.: *Milliók látták. Szűz Mária sírt Siracusában.* Bp. é. n. 45 p.

Isteni Irgalmasság

KOWALSKA M. F.: *Napló. (Az Isteni Irgalmasság üzenete.)* Eger, 1998. 27, 497 p.

ANTALÓCZI L.: *„Irgalmad többet ér, mint az élet” (Zsolt 62,4).* Eger, 1999. 39 p.

* * *

Engesztelés

HORVÁTH M.: *Találkozások Jézussal és Máriával.* 1-2. rész. Bp. 1991-1995.

MÁRIA N.: *Világ Győzedelmes Királynője.* Mountain View. 190 p.

ERDEY F.: *Az engesztelés kézikönyve.* (Bp. 1945), 336 p.

(Erdey Ferenc atyának az engeszteléssel kapcsolatban több, elmélkedéseket tartalmazó kiadványa is megjelent. *Engeszteljünk szeretetben, 121 p.; Engeszteljünk szentségben, 93 p.; Engeszteljünk tisztaságban, 121 p.; Engeszteljünk rózsafüzérrel, 143 p.; Az engesztelés szentje* (Szent Margitról) 128 p. stb.)

Szereteláng

A Szűzanya Szeplőtelen Szívének Szeretelángja. Lelkinapló. 1961-1981. 248 p.

Rosa Maria Mystica

WEIGL, A.: *Mária – „Rosa Mystica” Montichiari – Fontanelle.* Bp. 1989. 161 p.

Garabandal

Conchita Naplója. Parma, 1976. 119 p.

Conchita Naplója. Garabandal. 1991. 138 p.

Garabandal misztériuma. Szerk.: Garabandal Magyar Baráti Köre. New York, 1988.

DALEY, H.: *Csoda Garabandalban.* Bp. 1999. 194 p.

Mária Papi Mozgalma

A papokhoz, Szűzanyánk kedves fiaihoz. 1991. Szent Gellért. 758 p.

A papokhoz, Szűzanyánk kedves fiaihoz. Pótfüzet az első magyar kiadáshoz. (Az 1990-1991. évi beszélgetések.) 1992. 759-852. p. (Megrendelhető: dr. Erdős Mátyás, 2500 Esztergom, Mindszenty tér 2., Gellért Ottó, 3077 Mátraverebély, Dóm ú. 10., Katona Farkas, 9491 Hidegség, Fő ú. 19.)

Szűzanyánk szól szeretett papjaihoz. 1973-1987. 1-3. köt. + 1 füzet. Holy Hill, 1978-1988. Össz.: 365 p.

Medjugorje

Ezer találkozás a Szűzanyával Medjugorjében. Beszélgetés Vickával. Novi Sad, 1986. 173 p.

Medjugorje. Beszámolók, képek, dokumentumok. Bp. 1987. 302 p.

Medjugorje. (Német nyelvű negyedévi folyóirat.) Díjtalanul megrendelhető: An die Gebetsaktion, Postfach 18. A-1153 Wien. A havi üzeneteket német nyelven a következő telefonszámon mondják be: (0222) 1591.

Nyissátok meg szíveteket Szűz Mária, a „Béke Királynője” előtt. Bp. 1990. 120 p.

RUPCIC, L.: *Erscheinungen unsere lieben Frau zu Medjugorje*. Jestetten, 1989. 222 p.
URAY R.: *Medjugorje, Fatima és Garabandal folytatása*. New York, Marana Tha 138 p.

Egyéb jelenésekkel kapcsolatos kiadványok

- „Az idő betelt”. *Napjainkban könnyező szentképek és szobrok*. 1990. 43 p.
BROWN, M. H.: *Híd a mennyországba. Riportkönyv... a venezuelai Mária-jelenésekről*. Bp. 1995. 140 p.
BROWN, M. H.: *Légy te is imaharcos!* Bp. 1999. 306 p.
BROWN, M. H.: *Az utolsó óra*. Bp. 1994. 371 p.
ERNST, R.: *Lexikon der Marienerscheinungen*. Altötting. 1989. 236. p.
HIERZENBERGER, G. – NEDOMANSKY, O.: *Erscheinungen und Botschaften der Gottesmutter Maria*. Augsburg, 1993. 552 p.
JOHNSTON, F.: *A Guadalupei Szűzanya jelenései. A guadalupei csoda története*. Bp. 1991. 236 p.
Két belga Lourdes: Beauraing, Banneux. Pécs, 1933. 179 p.
A litmanovái Mária-jelenések. 19 p.
MAINDRON, G.: *Afrika csillaga. Jézus és Mária jelenései Ruandában. (Kibeho.)* Bp. 1995. 233 p.
A Tre Fontane-i barlang csodálatos krónikája. Róma, 1967. 73 p.
Minden Népek Asszonyának amszterdami üzenetei 1945-1959. Ida Peederman. (1. köt.) Bp. 1997. 126 p.
Eucharisztikus élmények 1958-1984. Ida Peederman. (2. köt.) Bp. 1997. 142 p.

Imádságok

Önfelajánlás Szűzanya Szeplőtelen Szívének. (Mária Papi Mozgalma.)

Az olasz eredeti egyházilag jóváhagyva.

Papoknak:

Fatimai Szűz Mária, Irgalmasság Anyja, Ég és Föld Királynője, Bűnösök Menedéke! Mi, Papi Mozgalmad tagjai, akiket meghívtál papi seregedbe, ma különösképpen felajánljuk magunkat Szeplőtelen Szívednek.

E felajánlás által veled és általad meg akarunk felelni minden kötelezettségünknek, amelyet keresztségünk és pappá szentelésünk révén magunkra vállaltunk.

Továbbá megígérjük, hogy bensőleg megváltozunk, és felhagyunk minden rendetlen ragaszkodással, ami munkánkhoz, kényelmünkhöz vagy a világgal való könnyű megalkuváshoz köt, hogy hozzád hasonlóan mindig készen legyünk mindenben megtenni Urunk akaratát.

Rád, irgalmas Édesanyánkra bízunk papságunkat, hogy rendelkezéssel veled üdvös terveid szerint ebben a döntő órában, amely a világra nehezedik. Megígérjük, hogy kívánságod szerint fogunk élni, főleg abban, ami a megújult imaéletet, önmegtagadást, a szentmiseáldozat bemutatását, a papi zsolozsmát, a rózsafüzér napi elimádkozását, minden hó első szombatján a szentmise Neked való felajánlását, a vallásos és szigorú életmódot és a mindenkinek adandó jó példát illeti.

Továbbá megígérjük, hogy a legnagyobb fokban hűségesek maradunk az Evangéliumhoz, amelynek mindig igazi és bátor hirdetői leszünk, ha kell, akár vérünk hullásáig is. Hűséget ígérünk az Egyházhhoz, amelynek szolgálatára szenteltük fel.

Mindenek fölött egyesülni kívánunk a Szentatyával és a főpapokkal, erőteljesen ragaszkodva minden irányításukhoz, hogy így védőbástya legyünk a széthúzás mozgalma ellen, amely a tanítói tekintély ellen támad, és alapjában fenyegeti az Egyházat.

Anyai védelmed alatt apostolai kívánunk lenni ennek a nagyon szükséges ima- és szeretetegységnek a Pápáért, akire kérjük különleges védelmedet. Végül megígérjük, hogy a ránk bízott hívekben felújítjuk tiszteletedet.

Tudjuk, hogy az istentagadás a hívők nagy részében a hit hajótörését idézte elő. Isten szent templomába behatolt a megszenteltségtelenítés, nem kímélve sok paptestvérünket sem. A gonoszság, a bűn áradata elárasztotta a világot. Mindennek tudatában bizalommal rád emeljük szemünket, Jézus anyja, és a mi irgalmas és hatalmas anyánk. Ma ismét kérünk téged minden gyermeked üdvösségéért, irgalmas, szerető, édes Szűz Mária. Amen.

Szerzeteseknek és híveknek:

Fatimai Szűz Mária, Irgalmasság Anyja, Ég és Föld Királynője, Bűnösök Menedéke! Mi, akik csatlakoztunk Mozgalmadhoz, különösképpen felajánljuk magunkat Szeplőtelen Szívednek.

E felajánlás által, veled és általad, meg akarunk felelni minden kötelezettségünknek, amelyet keresztségünk révén magunkra váltunk. Továbbá megígérjük, hogy bensőleg megváltozunk, és felhagyunk minden rendetlen ragaszkodással, ami magunkhoz vagy a világgal való könnyű megalkuváshoz köt, hogy hozzád hasonlóan mindig készen legyünk mindenben megtenni az Atya akaratát.

Rád, irgalmas Édesanyánkra bízunk keresztény életünket és hivatásunkat, hogy rendelkezéssel veled üdvös terveid szerint ebben a döntő órában, amely a világra nehezedik. Megígérjük, hogy kívánságod szerint fogunk élni, főleg abban, ami a megújult imaéletet,

önmegtagadást, a szentmiseáldozatban való buzgó részvételt, az apostolkodást, a rózsafüzér napi elimádkozását, az Evangélium szerinti szigorú életmódot illeti, s jó példát adunk mindenkinek Isten törvényeinek megtartására és a keresztény erényeknek, főképpen pedig a tisztaságnak gyakorlására.

Továbbá megígérjük, hogy egyesülve maradunk a Szentatyával, a főpapokkal és papjainkkal, hogy így védőbástya legyünk a széthúzás mozgalma ellen, amely a tanítói tekintélyt támadja, és alapjaiban fenyegeti az Egyházat.

Védemed alatt apostolai kívánunk lenni ennek a nagyon szükséges ima- és szeretetegységnek a Pápáért, akire kérjük különleges védelmedet.

Végül megígérjük, hogy a lelkeket, akikkel kapcsolatba kerülünk, amennyire csak tudjuk, elvezetjük megújult tiszteletedhez. Tudjuk, hogy az istentagadás a hívők nagy részében a hit hajótörését idézte elő. Isten szent templomába behatolt a megszenteltségtelenítés. A gonoszság és a bűn áradata elárasztotta a világot. Bizalommal rád emeljük szemünket, Jézus anyja, és a mi irgalmas és hatalmas anyánk. Ma ismét kérünk téged minden gyermeked üdvösségéért, irgalmas, szerető, édes Szűz Mária. Ámen.

Az Isteni Irgalmasság rózsafüzére

Bevezetés: Miatyánk, Üdvözlég, Hiszekegy.

Nagy szemekre: „Örök Atya! Felajánlom Neked szeretett Fiadnak, a mi Urunk, Jézus Krisztusnak testét és véré, lelkét és istenségét engesztelésül bűneinkért és az egész világ bűneiért.”

Kis szemekre: „Jézus fájdalmas szenvedéséért irgalmazz nekünk és az egész világnak!”

Befejezésre (háromszor): „Szent Isten, szent, erős Isten, szent, halhatatlan Isten, irgalmazz nekünk és az egész világnak!”

Kérd irgalmasságomat a bűnösök számára; vágyom az ő üdvösségükre. Ha egy bűnösért megtört szívvel és hittel elmondod ezt az imát, megadom neki a megtérés kegyelmét. Így szól ez az ima: „Ó, Vér és víz, mely Jézus Szívéből törtél elő, mint irgalmunk forrása – bízom benned” (Napló 186-187).

Imádság Szent Mihály arkangyalhoz (XIII. Leó pápától)

Szent Mihály arkangyal, védelmezz minket a küzdelemben; a sátán gonosz kísértései ellen légy oltalmunk! Esedezve kérjük: „parancsoljon neki az Isten!” Te pedig, mennyei seregek vezére, a sátánt és a többi gonosz szellemet, kik a lelkek vesztére körüljárnak a világban, Isten erejével taszítsd vissza a kárhozat helyére! Ámen.

Minden Nép Asszonyának imája:

Urunk Jézus Krisztus, az Atyának Fia, küldd a Szentlelket *most* a világra. Engedd, hogy a Szentlélek lakjék minden nép szívében, hogy megmeneküljenek a romlástól, a csapásoktól és a háborútól. Legyen a Minden Nép Asszonya a mi szószólónk.

Szűz szülője Istennek...

Szűz szülője Istennek, engedd, hogy tied legyek. Tied élet' s halálban, Tied jó és balsorsban, Tied küzdve, szenvedve, Tied most és örökre. Szűz szülője Istennek, Engedd, hogy tied legyek!

Anyám, benned bízom és remélek, Anyám, teutánad epedek. Anyám, Te jóságos, kegyelmezz, Anyám, Te hatalmas, védelmezz. Anyám, ó, jöjj, segíts imádkozni! Anyám, ó, jöjj, segíts küzdeni! Anyám, ó, jöjj, segíts szenvedni! Anyám, ó, jöjj, s ne hagyj elveszni!

Hiszen tudsz segíteni, ó, hatalmas! Akarsz is segíteni, ó, irgalmas! Kell is segítened, ó, hűséges! Fogsz is segíteni, ó, kegyelmes! Anyám, te vagy a kegyelmek anyja, Szomorúak

vigasztalója, Bűnösök oltalma és menedéke, Föld reménye, s mennynek ékessége! Ki kérte még segítségedet hasztalanul? Ki távozott Tőled meghallgatatlanul? Azért bizton mondom minden szenvedésben: Mária mindig segít minden időben. Biztosan állítom, életben s halálban: Mária mindig segít minden balsorsban. Azért hiszem, s meghalok ezen hitemben, hogy Veled leszek, ó, Anyám, fönn az égben. – Szűz szülője Istennek, engedd, hogy tied legyek... Amen.

Most segíts meg...

Most segíts meg, Mária, ó, irgalmas Szűzanya!
Keservét a bűnnek, bajnak, eloszlatni van hatalmad.
Hol már ember nem segíthet, a te erőd nem törik meg.
Hő imáját gyermekidnek, nem, te soha nem veted meg.
Hol a szükség kínja nagy, mutasd meg, hogy Anyánk vagy.
Most segíts meg Mária, ó, irgalmas Szűzanya. Ámen.